

De Man die God wilde ontmoeten

Deze tekst is uitsluitend voor persoonlijk gebruik.
Commercieel gebruik is niet toegestaan. Evenmin is het toegestaan de tekst te wijzigen, bewerken, geheel of gedeeltelijk te publiceren, of anderszins te vermenigvuldigen. Toegestaan is het kopiëren van citaten of kleine tekstgedeelten voor studie- en discussiedoeleinden.

© Copyright 2020 - Stichting Ars Floreat

www.arsfloreat.nl

info@arsfloreat.nl

De Man die God wilde ontmoeten

Mythen en verhalen die het onverklaarbare verklaren

Z.H. Sri Shantananda Sarasvati

Ars Floreat

© Copyright 1987, 1992, 1996 by The Society for the Study of Normal Psychology

© Copyright 2019 by The Study Society

Oorspronkelijke titel: The Man Who Wanted to Meet God
Vertaling: School voor Filosofie

© Copyright 1998, 2019, Stichting Ars Floreat

© Copyright 2019, School voor Praktische Filosofie en Spiritualiteit

Eerste druk, 1998

Tweede druk, 2020 (online)

© Copyright 1998, 2019, 2020, Stichting Ars Floreat

www.arsfloreat.nl

Behoudens uitzonderingen door de Wet gesteld mag zonder schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n) op het auteursrecht niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of anderszins, hetgeen ook van toepassing is op de gehele of gedeeltelijke bewerking. De uitgever is met uitsluiting van ieder ander gerechtigd de door derden verschuldigde vergoedingen van kopiëren, als bedoeld in artikel 17 lid 2, Auteurswet 1912, en in het K.B. van 20 juni 1974 (Stb. 351) ex artikel 16b Auteurswet 1912, te innen en/of daartoe in en buiten rechte op te treden.

Copyright is reserved. Subject to the exceptions provided for by law, no part of this publication may be reproduced and/or published in print, by photocopying, on microfilm, or in any other way, without the written consent of the copyright holder(s); the same applies to whole or partial adaptations. The publisher retains the sole right to collect from third parties fees payable in respect of copying and/or take legal or other action for this purpose.

ISBN: 978-90-72141-28-6

© Copyright 2020 - Ars Floreat – www.arsfloreat.nl - (De Man die God wilde ontmoeten)

Inhoud

Inleiding	vii
------------------	-----

1 - Gehechtheid

DE ZAKENLIEDEN EN DE STAAF GOUD	1
DE AAP OP HET DAK VAN DE TREIN	4
VADER EN ZOON OP HET STATION	5
DE HEILIGE MAN EN DE MOOIE VROUW	7

2 - Geboorte en dood

DE DROMEN VAN KONING JANAKA	9
DE INDIËR EN DE AFRIKAANSE GELDSCHIETER	13
DE TWEE JONGENS DIE DISCIPEL WILDEN WORDEN	16
DE DOOD VAN BALI IN DE RAMAYANA	18

3 - Discipline

DE OUDERS DIE RUZIE MAAKTEN OVER HUN ONGEBOREN ZOON	20
DE GEEST EN DE BAMBOESTOK	21
DE DISCIPEL DIE IN DE PUT VIEL	26
DE KOOPMAN DIE IN SLAAP VIEL	27
DOE ALLES VOOR GOD	28
DE OUDE VROUW DIE EEN WEKKER STAL	32
DE AAP IN DE BOOM	34
DE EZEL OP DE WEG	36
DE WASMAN EN DE EZELS	37
TULASIDAS EN ZIJN LIEFDE VOOR ZIJN VROUW	39
ARJUNA EN HET OOG VAN DE VOGEL	41

4 - Verlangens

DE MAN EN ZIJN PAPEGAAI	42
DE DROOM VAN DE MAHATMA	45
DE HEILIGE EN DE VEERMAN	48
DE RIJKE MAN EN ZIJN GEADOPTEEERDE ZOON	51
TWEE VORMEN VAN LIJDEN	52
DE OUDE DAME DIE TE VEEL WENSTE	54

5 - Onderscheid

DE TWEE MIEREN	56
DE BEDIENDE DIE ZICH UITGAF VOOR EEN WIJZE	58
DE MAN DIE GOD WILDE ONTMOETEN	61
TIEN MANNEN DIE DE RIVIER OVERSTAKEN	62
HET ADVIES VAN DE WIJZEN AAN DE SLANG	63

6 - Het toneelstuk

WATER UIT DE GANGES	67
DE MAN IN DE BIOSCOOP	68
DE POPPEN EN DE FILMVOORSTELLING	69
DE DEMON RAKSHU DIE MET INDRA VOCHT	72

7 - Voorbeeld

HET KIND DAT VERSLAAFD WAS AAN SNOEP	75
DE OUDE VROUW EN DE MOSLIM PREDIKER	77
GANDHI EN DE KRUIDEN	78
DE VOGELS EN DE WEGGESPOELDE EIEREN	79
DE LERAAR EN DE KLUIZENNAAR	82

8 - Vertrouwen

RAMDAS EN DE STEENPUIST	86
DE KONINGSDOCHTER EN DE VALSE LERAAR	88
HOE SHIVA HET VERGIF VASTHOUDT	89
DE TOEGEWIJDE DIE EEN LEEUWIN MELKTE	91

9 - Onwetendheid

DE MANGOESTE EN DE SLANG	94
--------------------------	----

DE HEILIGE DIE IN HET PALEIS WILDE OVERNACHTEN	96
DATTATRAYA EN ZIJN VIERENTWINTIG LEERMEESTERS	99
DE MOEDER DIE HAAR ZOON NIET WILDE ZEGENEN	101
INDRA EN BRAHMA	102
DE SCHOOLJONGEN EN HET ZAKMES	105

10 - Illusie

DE DUIK VAN LAKSHMAN	108
KRISHNA EN RADHA	113
HET PAARD EN DE LUIDRUCHTIGE BRON	113
DE DIENSTBAARHEID VAN HANUMAN	116
DE OLIFANT EN ZIJN BEGELEIDER	118
DE WIJZE EN DE POFADDER	119

11 - Liefde en ware kennis

DE TEMPEL MET VIER POORTEN	120
DE Vernietiging van de Sandelbomen	121
DE GOUDEN GANESH EN DE MUIS	122
DE BRAHMAAN DIE OP HOGE LEEFTIJD EEN ZOON WILDE	124
DE POMPOEN EN DE MANGO	126
RAMAKRISHNA EN VIVEKANANDA	127
DE BLINDEN EN DE OLIFANT	129
DE MAN DIE NAAR ZIJN SCHOONVADER WILDE GAAN	131
RAMA, DE IDEALE MENS	133
DE EERSTE SHANKARACHARYA EN GIRI	135
DE TWEE KUNSTENAARS	138

12 - Meditatie, gebed en stilte

VANDAAG GEEN AUDIËNTIE	144
DE MAN DIE EEN ZWART PAARD WILDE HEBBEN	145
AKBAR EN DE JAKHALZEN	149
STHITAPRAJNA EN STILTE	151
DE MAHATMA EN DE TAMARINDEBOOM	152
TULASIDAS EN DE JONGEN DIE DE RIVIER WILDE OVERSTEKEN	157
HOE VALMIKI VERLICHT WERD	160
DE DRIE SPRONGEN VAN DE KIKKER	162
DE SCHILDPAD EN DE HAAS	163

13 - Wetten

HET RIJTUIG MET DE VIER PAARDEN	164
DE LAMME EN DE BLINDE	168
DE RECHTER DIE BIJ EEN AUTO-ONGELUK GEWOND RAAKTE	169

14 - Offervaardigheid en consistentie

DIEN GOD MET JE EIGEN MOGELIJKHEDEN	174
RAMA EN SITA	176
DE OLIFANT EN DE KROKODIL	178
DE KINDERTIJD VAN LAKSHMAN	179
DE JONGEN DIE AAN HET ABSOLUTE SCHREEF	180

15 - Onthechting en opgeven

PRAJAPATI EN ZIJN ZOON KACH	183
DE WENS VAN KUNTI	190
ALESKO EN DE SCHILDPAD	193
DE KONING DIE ZIJN KONINKRIJK WEGGAF	194
DE TENTOONSTELLING VAN DE KONING	197

16 - Eenheid en niet-tweeheid

DE PIJLENMAKER EN DE HUWELIJKSOPTOCHT	200
VYASA'S ZOON	201
DE RIJKE MAN EN DE WIJZE	202
DE MAN DIE ZICH VOORDEED ALS DE ZOON VAN EEN PRINS	204
DE LEEUWENWELP EN DE SCHAPEN	206
HOE RAMTIRTHA ZIJN SALARIS DEELDE	209
KRISHNA EN SUDAMA	210

17 - Wijsheid en raad

DE RIJKE VROUW DIE AAN SUIKERZIEKTE LEED	213
HET ADVIES VAN DE HEILIGE AAN DE KREUPELE	215
DE BRAHMAAN DIE NEGENTIEN KOEIEN NALIET	216
HET VERBORGEN GOUD	219
AJAMILA EN DE NAAM VAN ZIJN ZOON	221
DE MAHATMA DIE HUILDE	223
DE MAN MET DE LANTAARN	225

Inleiding

Kan een verhaal ons leven veranderen? Misschien. Kan het onze reactie op de noden en uitdagingen in het heden veranderen? Zeker. Zouden dan het herhaald gebruik van verhalen, het terughalen van gebeurtenissen en de gevoelens die zij oproepen, ons leven veranderen en transformeren, door onze reacties te veranderen? Het is een van de belangrijkste boodschappen van dit boek, dat dit inderdaad gebeurt, in het bijzonder wanneer de verhalen worden verteld met een speciaal doel: de mensen helpen hun ware Zelf te ontdekken.

De verhalen en mythen die in dit boek zijn opgenomen, zijn afkomstig van een serie audiënties bij een van de grootste spirituele leraren van deze eeuw, Zijne Heiligheid Shantananda Sarasvati, de vorige Shankaracharya van Jyotir Math in Noord-India. Hij stond aan het hoofd van een oude traditie van kennis en meditatie. Een van de manieren waarop Zijne Heiligheid Shantananda Sarasvati deze kennis heeft onderwezen, is het doorgeven van verhalen en mythen uit het verleden, gebeurtenissen uit eigen ervaring en uit het hedendaagse leven. Sommige verhalen en mythen zijn ons misschien bekend uit andere bronnen, zoals de *Mahabharata* en de *Ramayana*. Maar de manier

waarop hij ze vertelt en interpreteert, werpt een nieuw licht op de vertellingen en geeft ze de glans van nieuwe betekenissen. Hij vertelt verhalen om vragen te beantwoorden en voor praktisch gebruik in het dagelijks leven. De diepte van zijn spiritueel begrip en zijn gevoel voor de mensheid als geheel worden op zeer vertrouwde en toegankelijke wijze in deze verhalen getoond. Als we ze steeds weer opnieuw lezen, zullen we merken dat hun onderwerpen, beelden en humor in ons geheugen terugkeren, om ons te helpen tijdens moeilijke momenten en om perioden van matheid te verlevendigen.

De meditatie waarnaar verwezen wordt in de commentaren op de verhalen, bestaat uit het herhalen van een heilig woord of mantra. De kennis die aansluit bij de meditatie is de Advaita-filosofie, de filosofie zonder dualiteit, waarvan de kern ten minste teruggaat tot de Vedische periode (ca. 1500 v. Chr.) en die, meer dan duizend jaar geleden, door de grote filosoof en leraar Shankara het meest volledig werd uiteengezet. Shankara stichtte vier zetels in verschillende delen van India, om zijn leer over te dragen. De noordelijke zetel van Jyotir Math stamt direct af van deze grote leraar en filosoof.

Zijne Heiligheid heeft meer dan dertig jaar lang de meditatie en de Advaita-filosofie onderwezen aan leden van een genootschap in Londen, de Society for the Study of Normal Psychology, die zich wijdt aan onderzoek naar de aard van bewustzijn en aan de praktische toepassing daarvan in het dagelijks leven. De oprichter van dit genootschap, wijlen Dr. Francis Roles, en anderen die aan het

genootschap waren verbonden, maakten vele reizen naar India om vragen te stellen aan Zijne Heiligheid Shantananda Sarasvati. Dit materiaal is een selectie uit hun conversaties.

In de meeste religieuze tradities speelt het gebruik van mythen, parabels of fabels een belangrijke rol in het lesgeven en het leren onthouden van voorschriften. Zijne Heiligheid Shantananda Sarasvati heeft een belangrijke bijdrage geleverd aan het antwoord op de vraag waarom dit zo is. De oplevende belangstelling voor mythen in het westen gaf een impuls om hem over dit onderwerp vragen te stellen. Eerst werd hem gevraagd of universele mythen door een universeel geheugen worden opgeslagen en vrijgegeven. Vervolgens werd hem gevraagd hoe deze mythen in verband staan met de creatieve verbeeldingskracht in de menselijke ziel.

Zijn visie is verbazend, zowel door haar eenvoud als door haar originaliteit. Hij stelt dat het doel van mythen is, het onverklaarbare te verklaren en dat mythen zich concentreren op de eenheid van God. Ze zijn aantrekkelijk, omdat ze genoeg verschaffen en richting geven. Ze zijn als de wind, die de wolk van onwetendheid wegblaast.

Het is de moeite waard de hele passage te bestuderen, vanwege de tot nadenken stemmende, uitdagende standpunten:

Alle beschavingen hebben hun mythen. In de dageraad van verschillende culturen en beschavingen heeft de menselijke geest, die zijn kennis wilde overdragen aan toekomstige generaties,

allegorische vertellingen gebruikt om zijn ervaringen en inzichten door te geven. Mythen zijn een combinatie van creatieve verbeelding en rede. Er zit altijd een element van creatieve verbeelding in een artistiek verhaal, zelfs als dit gebaseerd is op feiten. Maar mythen zijn geen fictie. Bijvoorbeeld, God bestaat, maar is niet empirisch waarneembaar. Er is een zekere intuïtie van een macht, die je niet met de vinger kunt aanwijzen, dus proberen geïnspireerde mensen in alle culturen een mythische structuur op te bouwen, zodat degenen die zo'n directe intuïtie missen, het idee kunnen vatten en zich openstellen voor die ervaring. Zo ontstaan mythen, niet om te misleiden, maar om het onverklaarbare te verklaren.

Mythen verschaffen genoeg, omdat hun centrale thema altijd de menselijke ervaring betreft. Zij vormen een geheel en hebben daardoor verbinding; één enkel woord kan het hele verhaal weer oproepen. Analytische verklaringen die niet op menselijke ervaring zijn gebaseerd, missen die verbinding en zijn daardoor moeilijk te onthouden. Daarom worden gewone mensen er niet toe aange trokken. Empiristen proberen alles vanuit waarneming te verklaren, maar als ze de beperkingen van deze methode hebben ondervonden, zoeken ze sporen van diepere kennis in mythen.

Er zijn vier manieren waarop kennis kan worden verkregen. De eerste is door ervaring, de tweede door de rede, die net achter de ervaring ligt. De derde is door het Woord, de *Veda's* of de oude geschriften, die kennis verschaffen die niet op andere wijze verkregen kan worden. De vierde is door de uitspraken van grote, wijze en heilige mensen,

die soms mythische verhalen creëren om de essentie van hun eigen ervaring allegorisch tot uitdrukking te brengen. Dit zijn de mythen. Door ze af te doen als zinloos, onthoud je jezelf iets wezenlijks en kunstzinnigs. Wijzen hebben geen zelfzuchtige bijbedoelingen, maar kunnen creatief en artistiek zijn als ze tonen wat ze ervaren of gerealiseerd hebben.

Sommige fantastische mythen zijn verzonnen door mensen die niet erg wijs zijn! Zij laten hun fantasie de vrije loop en bedenken een verhaal, louter om te imponeren of te misleiden. Deze verhalen moet men negeren.

Mythen zijn boodschappen van metafysische aard. Het zijn allegorische en artistieke uitingen. Pogingen er een historische achtergrond in te ontdekken, zijn vruchteloos. Elke cultuur brengt haar eigen mythen voort. Ze lijken op elkaar, omdat ze allemaal menselijk zijn. Er is geen speciale verzameling mythen die ergens ligt opgeslagen, maar vaak zijn er op verschillende plaatsen omstandigheden waaruit mythen ontstaan die op elkaar lijken.

Bewustzijn is creatief en creativiteit is geen kwestie van kopiëren. Overeenkomsten zijn toevallig of geleend. Mythen helpen de wolk van onwetendheid te verwijderen. De zon schijnt altijd en zij die niet blind zijn, kunnen de zon altijd zien. Als het bewolkt is, kan de zon onzichtbaar zijn. Wanneer de wind de wolken wegblaast, kunnen we de zon weer zien. Zo zijn deze mythen als de wind, die de wolken van onwetendheid wegblaast, zodat de waarheid weer duidelijk te zien is. Realisatie is er al. Daarom heeft het Zelf geen realisatie nodig,

maar de wolken van onwetendheid moeten verdwijnen.

Deze mythen en vragen zijn niet nieuw. Alle vragen en antwoorden komen in de loop van de tijd steeds weer ter sprake. Ze lijken voor iedereen nieuw, maar dit komt alleen door de wolk die onze ervaring bedekt. Mythen hebben een boodschap. De kwaliteiten die met God zijn verbonden, zijn liefde, genade, rechtvaardigheid, liefdadigheid, waarheid, gelukzaligheid, redding van de zachtmoedigen, bestraffing van het kwade en bescherming van de zwakken. Deze kwaliteiten moeten we leren en in handeling omzetten.

De essentie van alle mythen is de eenheid van God. Sommige mensen geven de voorkeur aan abstracte concepten, anderen prefereren een concrete vorm en stellen zich God voor in het toneelspel van de schepping; dit is de realistische benadering. Zij noemen God bij verschillende namen en beschrijven Hem in overeenstemming met hun cultuur. De wijzen zoeken eenheid en dichters bezingen Zijn glorie. De gewone mens geniet van alles wat hij door zijn familietraditie ontvangt. Zeer weinigen zoeken de waarheid van Zijn eenheid, bewuste vrijheid en gelukzalige onthechting. Het Absolute moet één zijn, het kan niet twee zijn. Als er twee Absolutes waren, kon er nooit één waarheid zijn en zou dualiteit altijd de overhand hebben. Er zou geen vrede zijn, geen rede, geen vrijheid en geen voortdurende gelukzaligheid. Iedere visie of mythe zou onvolledig zijn, duister en dubbelzinnig. Overal zou onzekerheid heersen.

(Eerder zei Zijne Heiligheid:) Wanneer een illustratie wordt gegeven in de vorm van een verhaal, werpt dit licht op slechts één aspect van het Absolute en we moeten altijd bedenken dat de verhalen slechts leiden tot wat niet in woorden kan worden uitgedrukt. Ze omvatten nooit alles wat het Absolute is of kan zijn en ze zijn nooit volledig, zoals het Absolute.

Soms wordt gezegd dat we nieuwe mythen nodig hebben voor het leven van nu. De belangrijke mythen uit het verleden zijn voortgebracht door grote en wijze mensen. Zij geven in allegorische vorm uitdrukking aan diepe spirituele ervaring. Hier is nog een gedachte die de moeite waard is om te overwegen: belangrijke kunstwerken en hoogstaande literatuur komen voort uit de grootheid van ziel van hun scheppers.

Zijne Heiligheid heeft gezegd: 'Bewustzijn is creatief.' Toen hem enkele jaren geleden de vraag gesteld werd of er nieuwe vormen nodig waren in kunst en literatuur, antwoordde hij dat er met de kunsten en hun regels niets mis was. Het probleem zit in het gebrek aan werkelijke ervaring bij de kunstenaars. Onder invloed van de vele oppervlakkige kunst van tegenwoordig heeft de hedendaagse gemeenschap het gevoel van waardebepaling verloren. Het antwoord ligt hierin: 'Als een hoogstaand mens gebruik maakt van zijn ervaring en hier uitdrukking aan geeft, dan ontstaat kunst en deze gaat rechtstreeks naar het hart van de mensen. Regels zijn niet het meest belangrijk; zijn en onder-

vinding tellen. Maak *mensen* en zij zullen *kunst* voortbrengen.'

De leer of filosofie van Advaita (niet-tweeheid) kan een ieder die een onverdeeld en universeel leven wil leiden, behulpzaam zijn. Zijne Heiligheid Shantananda Sarasvati zegt dat deze kennis voor iedereen is die ernaar zoekt, waar en wanneer dan ook, ongeacht ras, huidskleur, geloof of nationaliteit.

Door de jaren heen heeft de Shankaracharya veel gebruik gemaakt van dezelfde verhalen om verschillende kanten van niet-tweeheid te illustreren. Andere versies van een aantal van deze verhalen zijn verschenen in twee eerdere uitgaven, *Goed Gezelschap* (Ars Floreat, 1994) en *Geboorte, Dood en Gebed* (Ars Floreat, 1994).

Zijne Heiligheid Shantananda Sarasvati overleed op 6 december 1997, op 90-jarige leeftijd.

In de meeste gevallen is een Nederlandse vertaling gegeven van woorden uit het Sanskriet. *Atman* en *Param Atman* zijn vertaald door *het Zelf* en *het Universele Zelf*, en *Brahman* door *het Absolute*. In de Indiase mythologie komt vaak een wijze of heilige man voor. De innerlijke of spirituele betekenis van de heilige man is die van het Universele Zelf.

Gehechtheid

DE ZAKENLIEDEN EN DE STAAF GOUD

Duizenden toegewijden dompelen zich onder in het heilige water van de Ganges en varen er wel bij. Een handelaar is gelukkig als hij winst maakt. Maar hoe zit het met verlies?

Bij deze 'handel' van het leven willen we allemaal winst maken en verlies vermijden. De eerste twee verzen van de *Isha Upanishad* wijzen ons de weg. Zij zeggen:

De hele levende en niet-levende wereld waaruit dit universum bestaat, moet worden opgevat als de manifestatie van één enkel Absolute. Voorzie in je levensonderhoud met de dingen die voor jou bestemd zijn, zonder geld van iemand anders te wensen. Het Absolute eist niet als Zijn eigendom op wat Hij de wereld geeft, zoals lucht, water en voedsel. Maak op dezelfde wijze gebruik van deze dingen om in je levensonderhoud te voorzien, maar beschouw ze niet als je eigendom, en jezelf als de eigenaar.

Wens honderd jaar zo te leven, vol actie. Er is geen andere manier om een menselijk leven te leiden zonder gehuld te worden in ellende.

Volgens de *Bhagavad Gita* weigerde Arjuna te vechten in de strijd van de *Mahabharata*, en Krishna moest hem ervan overtuigen dat wel te doen. Hij legde Arjuna uit dat, zelfs als hij het advies niet opvolgde, Arjuna's eigen natuur en temperament hem tot de strijd zouden dwingen. Op deze manier brengen onze natuur, gewoonten en neigingen ons tot goede en slechte handelingen. Daarom moeten we proberen de slechte neigingen in onze natuur in te ruilen voor betere.

Mensen klagen vaak dat, hoewel ze een aantal jaren devotie of meditatie hebben beoefend, ze er toch geen baat bij hebben. Dit komt doordat hun neigingen en hun natuur niet veranderd zijn.

We moeten in gedachten houden dat wat de Schepper ook aan de wereld heeft gegeven, Hij dat verder overlaat aan de wereld. Hij eist geen enkel eigendomsrecht op. Wij zouden ook de gewoonte moeten aankweken het te gebruiken en te genieten als een gift en niet als ons eigendom. Deze houding zal onze slechte neigingen corrigeren en dan zal het beoefenen van devotie of meditatie vrucht beginnen te dragen.

Goud of wereldse bezittingen zijn niet slecht, maar wel de gehechtheid eraan.

Eens gingen vier zakenlieden op reis. Ter bescherming droegen ze vuurwapens. Onderweg kwamen ze een wijze tegen die hen waarschuwde die weg niet verder te gaan, omdat het gevaarlijk was. Ze luisterden niet naar hem en zeiden dat ze goed uitgerust waren om elk gevaar tegemoet te treden. Toen ze verder gingen, vonden ze een staaf goud op de grond.

Verheugd over hun vondst deden ze er een doek omheen, met het idee het goud onder elkaar te verdelen.

Toen het avond werd, gingen twee van hen naar een dorp in de buurt om wat voedsel te kopen, terwijl de andere twee achterbleven. Toen ze vertrokken waren, kwamen de achterblijvers in de verleiding de staaf voor zichzelf te houden. Ze besloten de andere twee neer te schieten als ze met het voedsel terugkeerden.

De twee die naar het dorp waren gegaan, genoten een stevig maal in een café. Toen ze terugkeerden met het voedsel voor de andere twee, bezweken zij ook voor de verleiding de staaf voor zichzelf te houden en spraken af zich van hun vrienden te ontdoen. Daarom mengden zij vergif door het eten dat zij voor hen mee terugnamen.

Toen ze terugkwamen met het voedsel, schoten de andere twee hen dood. Zij hadden honger, dus verslonden ze meteen het eten dat voor hen was meegebracht. Ze vielen in slaap, om nooit meer wakker te worden!

De volgende morgen passeerde dezelfde wijze man, op weg naar de rivier voor zijn dagelijks bad. Hij vond de vier doden en de staaf goud, die verpakt was in een doek. Hij wierp het goud in de rivier, opdat het geen verder onheil zou aanrichten.

Zo gebeuren ongelukken in het dagelijks leven, doordat ons denken vergiftigd is door slechte neigingen. Als we alles zien en gebruiken als een geschenk van het Absolute, en zo toewijding beoefenen, dan wordt de rede helder en kunnen we een lang en

gelukkig leven leiden, zoals aangeduid in de verzen van de *Upanishad*.

Slecht gezelschap veroorzaakt slechte neigingen in ons denken en deze resulteren op hun beurt in slechte handelingen. Goed gezelschap veroorzaakt goede neigingen en deze leiden tot goede handelingen. Wij moeten allemaal streven naar een lang leven, vol geluk en nuttige handelingen, door deze les uit de *Upanishad* te volgen. Zo'n leven zou goed zijn voor onszelf en goed voor de wereld.

DE AAP OP HET DAK VAN DE TREIN

Een aap zat op het dak van een treinwagon. Toen een passagier zijn hoofd buiten het raam stak, klom de aap stilletjes naar beneden, stal zijn pet en klom weer op het dak.

De omstanders adviseerden de passagier de aap iets te eten te geven om zijn pet terug te krijgen. Toen hij een banaan naar boven had doorgegeven, hield de aap de banaan in de ene hand en de pet in de andere. Toen hem een tweede banaan werd aangeboden, nam de aap die aan, maar hij liet de pet op de spoorbaan vallen, waar die voorgoed verloren was!

Wij zijn van nature allemaal even hebzuchtig als de aap en er zijn talloze verleidingen in de wereld die onze hebzucht oproepen. De kracht van deze verleidingen is onweerstaanbaar, en we vallen er steeds weer aan ten prooi. Deze krachten zijn wensen, sex, woede, gehechtheid, hebzucht, ijdelheid en jaloezie, en zij blijven ons verleiden,

zodat we het moeilijk vinden eraan te ontsnappen. De enige manier om er vanaf te komen is door onthechting. Dat lijkt moeilijk, maar oefening baart kunst. Oefen je eenvoudig om je liefde voor deze verleidingen over te zetten naar het Absolute.

Gehechtheid aan wereldse dingen is de uiteindelijke oorzaak van al onze moeilijkheden, omdat we ons nauwelijks realiseren dat het allemaal niet waar is, en dat we wel bedrogen moeten worden als we de wereldse dingen serieus nemen. Zodra je geest gericht is op liefde voor het Absolute, zal de wereld ophouden je te verleiden.

VADER EN ZOON OP HET STATION

Een jongeman vertrok naar Bombay vanuit een dorp in de staat Uttar Pradesh. Zijn vrouw was in verwachting en vier maanden nadat hij was vertrokken, baarde zij een zoon. De jongeman moest twaalf jaar in Bombay blijven; hij kon het zich niet veroorloven naar huis te gaan, maar bleef schrijven. In de loop van de tijd groeide de jongen op. Hij las de brieven en schreef aan zijn vader.

Op een dag wilde de jongen plotseling naar zijn vader, om hem te ontmoeten. Dus maakte hij de lange reis naar het station. Tegelijkertijd wilde de vader, nu een oudere man, naar huis gaan. Hij vertrok uit Bombay en bereikte dit zelfde station. De vader moest de nacht in het station doorbrengen, omdat het dorp te ver weg was. Zodoende waren ze daar allebei op dezelfde avond. De vader boekte een wachtkamer waarin hij de nacht kon doorbrengen.

De jonge knaap had geen geld, dus moest hij buiten slapen. Hij was verkouden, hoestte nogal veel en had wat koorts. De man kon niet slapen door het voortdurende hoesten en dus riep hij de stationschef, om de jongen uit de buurt van de wachtkamer te verwijderen. De jongen werd weggestuurd en leed veel. 's Morgens, toen hij op het punt stond naar het dorp te vertrekken, keek de man naar deze jongen en omdat hij iets bekends in zijn gelaatstrekken zag, informeerde hij wie hij was. De jongen gaf alle informatie, zijn naam, zijn dorp en de naam van zijn vader. De man vroeg waarom hij daar was, en de jongen zei dat hij naar Bombay ging om zijn vader te ontmoeten. De man realiseerde zich dat dit zijn zoon was en omhelsde hem en weende om de fout die hij de vorige nacht begaan had, zijn eigen zoon te laten verwijderen omdat diens verkoudheid zijn slaap verstoorde.

Als je van binnen zuiver bent, dan zullen al je daden, wat voor boodschap je van binnenuit ook krijgt, opkomen voor iedereen in de wereld, niet alleen voor je eigen zoon. Omdat het Zelf overal hetzelfde is, ziet de zuiverheid het Zelf, niet de zoon. Als je jezelf gezuiverd hebt, dan zullen je daden zeker universeel zijn en niet individueel. Wat je ook doet, je moet er op letten of je het doet voor iedereen, voor jezelf, voor je familie, voor de dingen die je koestert, of voor de groep of het land waar je bijhoort. Dat is waar je op moet letten.

DE HEILIGE MAN EN DE MOOIE VROUW

Waar komt het gevoel van verwondering over de schepping vandaan? Het lijkt zo vreemd dat je dit niet vaker voelt. Je zou verwachten dat dit het belangrijkste gevoel van de mens op aarde is - de verwondering dat je hier überhaupt bent! Is dit verbonden met de herinnering aan iets anders?

Het gevoel van verwondering is een zuiver gevoel, omdat daarbij in de waarnemer onmiddellijk de vraag naar boven komt: 'Wat is de oorzaak van de schepping van deze prachtige dingen?' Hij treedt onmiddellijk binnen in het rijk van de causale wereld, zo reikend naar de uiterste oorsprong, niet alleen van wat geschapen is, maar de oorsprong van schepping zelf.

Met dit gevoel kan de schoonheid die in de schepping is losgelaten, groeien en verder toenemen. Maar als je dit gevoel van verwondering over de schoonheid van de schepping niet hebt, dan zal onmiddellijk een of andere gehechtheid de overhand krijgen. Een wens naar meer betrokkenheid rijst op en je wilt deze objecten van schoonheid bezitten. En als je ze eenmaal bezit, wil je ze gebruiken. Dit is naar het schijnt één manier om aan de uiterlijke vormen van schoonheid gehecht te raken. Maar wat je in feite bereikt, is dat je de schoonheid bezoedelt!

Als je daarentegen iets afstotends hebt gezien, dan wil je het vernietigen. Dus in beide gevallen, of iets je nu aanstaat of afstoot, zonder het gevoel van verwondering

bederf je de schoonheid van het geheel. Maar als je het gevoel van verwondering houdt bij het zien van de schepping, of iets nu aantrekkelijk is of afstotend, mooi of lelijk, dan wordt in geen geval onrecht aan de situatie gedaan. In het eerste geval werk je aan de toename van schoonheid, in het tweede geval doe je niets schadelijks dat de ellende zou vermeerderen.

Neem het voorbeeld van de sannyasin (een heilige man die afstand heeft gedaan van de wereld), die op straat toevallig een heel mooie vrouw zag. Hij bleef maar naar haar kijken, dus zeiden enkele huisvaders die langskwamen tegen hem: 'U bent een sannyasin en u hebt afstand gedaan van de wereld. Is het wel goed voor u om naar de schoonheid van een vrouw te kijken, want dat zal u zeker in de zinnelijke wereld brengen!' De sannyasin antwoordde: 'Beste vrienden, ik kijk naar de Schepper die in Zijn schepping speelt met deze prachtige vorm. Ik kijk niet alleen naar het fysieke lichaam, ik geniet van alles wat de oorzaak is van de gemanifesteerde vorm.'

Laat dit gevoel van verwondering over de schepping, in welke vorm die zich ook voordoet, dus groeien. Geniet van de schoonheid; die zal daardoor toenemen.

Geboorte en dood

DE DROMEN VAN KONING JANAKA

Er zijn maar drie manieren om de werkelijkheid van de subtiele en de causale wereld vast te stellen. De eerste wordt gevormd door de geschriften, de Vedische kennis waarvan gezegd wordt dat ze de neerslag is van goddelijke uitingen. Als de geschriften het zeggen, geloven we erin. In de tweede plaats vergaren we de kennis zelf en stellen door afleiding het verschil vast tussen het fysieke, subtiele en causale lichaam en het Zelf dat alles doordringt. Ten derde verwerven individuen in bepaalde gevallen inzicht. Alleen zij kunnen de beperkingen van deze fysieke grenzen overschrijden en het rijk van de subtiele wereld zien. Gewoonlijk wordt op deze drie manieren enige kennis over dit onderwerp beschikbaar gesteld aan de individuen in deze wereld.

Hierdoor kun je tot het inzicht komen dat het fysieke lichaam een beperkte wereld is, die op zichzelf geen werkelijkheid bezit en niet direct verbinding kan leggen met de causale of de spirituele wereld, behalve door afleiding vanuit kennis.

Neem het voorbeeld van Koning Janaka.

Eens, op een van zijn reizen, onderbrak hij zijn tocht om te gaan slapen. In zijn slaap had hij een droom, waarin hij een dorp binnenging. Op het moment dat hij door een deur een huis in dit dorp binnenging, kwam er van achter hem een hond te voorschijn, die hem beet. Het bloed stroomde uit de wond en Koning Janaka leed erge pijn. Veel mensen verzamelden zich om hem heen en er werd een dokter bijgehaald. De dokter deed wat zalf op de wond, maar door het trekken van de zalf werd de pijn in het been erger. De koning schreeuwde het uit van pijn en hierdoor ontwaakte hij uit de droom.

Toen hij wakker werd, trof hij geen dorp, geen mensen, noch de hond aan en ook had hij geen pijn in zijn been! Hoe was dit allemaal gebeurd? Waar kwam de hond vandaan? Wie ging de dokter halen? Wie verzamelde de mensen en schiep het dorp? De enige conclusie is dat het subtiele lichaam zijn eigen wereld schept en al deze dingen opvoert. De oorzaak van zo'n droomtoneel komt voort uit de gekoesterde verlangens in iemands causale lichaam. Deze onvervulde verlangens scheppen op de een of andere manier een droomwereld, die deze verlangens tot uitdrukking schijnt te brengen. Dus is de ervaring van de droom een bewijs van het bestaan van de subtiele en causale werelden.

Hetzelfde geldt voor dit leven en voor geboorte en dood. Wanneer het fysieke lichaam op het punt staat te sterven, worden al deze ervaringen vastgehouden in de subtiele en causale lichamen. Het Zelf wordt natuurlijk niet geboren, noch sterft het. Als dit vraagstuk van geboorte en dood wordt gezien

in het licht van de drie niveaus van bestaan, dan merken we dat het niet moeilijk is dit te begrijpen, net als er in ons gewone leven soms bewusteloosheid is, slapen, dromen, waken en samadhi (de staat van verlichting). Elk van deze staten kan hier en nu in het lichaam worden ervaren. Zo zijn geboorte en dood op dezelfde wijze en in een groter verband alleen een verandering van niveau. De oorspronkelijke verbinding wordt altijd door het Zelf in stand gehouden, maar de meeste ervaringen worden achtergelaten, net als we de ervaring van een droom achterlaten. Toch wordt er iets meegenomen.

Een andere keer droomde Koning Janaka dat hij werd aangevallen, zijn troon verloor en toen platzak en door iedereen opgejaagd ronddoolde. Ten slotte ging hij uitgehongerd het bos in. Hij slaagde erin voldoende vruchten en groenten te verzamelen om er een maal van te maken, maar juist toen hij dit klaar had, verschenen er twee stieren die alles vertrapten. Op dat moment begon de koning te huilen. Hij werd wakker en merkte dat zijn schouder door echte tranen nat was geworden. Toen riep hij alle geleerden bijeen en vroeg hen antwoord te geven op de vraag: 'Wat was werkelijk; de droom die de tranen voortbracht, of mijn plaats op de troon?' Hij zei dat hij degene die deze vraag kon beantwoorden, royaal zou belonen, maar dat hij degene die deze vraag verkeerd zou blijken te beantwoorden, streng zou straffen. Verschillende mensen probeerden te antwoorden,

maar de antwoorden waren niet volledig en zij die ze gaven werden flink gestraft.

Er was een kreupele man, genaamd Ashtavakra (wat 'krom op acht plaatsen' betekent). Toen hij nog in de baarmoeder zat, placht zijn vader Vedische verzen op te zeggen en als hij een fout maakte, schreeuwde de foetus vanuit de baarmoeder om hem te verbeteren. De vader zei: 'Je bent nog in de baarmoeder, maar je toont me geen enkel respect en je durft me te verbeteren. Wat zal je voor iemand zijn als je ter wereld gekomen bent?' Daarom sprak hij een vloek uit over de baby, die kreupel geboren werd en op acht plaatsen krom was. Deze man kwam naar voren om de vraag te beantwoorden en begon de treden naar de troon te beklimmen. Door zijn gebrek viel hij halverwege en de hovelingen lachten hem allemaal uit. Hij begon ook te lachen, wat hen sterk verbaasde, dus vroegen ze hem: 'Waarom lach je?' Toen zei hij: 'Jullie lachten het eerst, dus zeg me waarom jullie lachten.' Ze antwoordden dat ze lachten omdat zoveel wijzen hadden geprobeerd de vraag te beantwoorden en er niet in geslaagd waren en hij zelfs de trap niet op kon komen, maar de onbeschaamdheid had te denken dat hij de vraag kon beantwoorden. Toen zei hij: 'Ik lachte omdat jullie dit alles voor werkelijkheid houden, maar de enige werkelijkheid is het Zelf.' De koning begreep dit en hoewel hij zelf gerealiseerd was, werd hij een leerling van Ashtavakra. Koning Janaka is beroemd doordat hij een heilige werd, maar koning bleef en al zijn plichten

in de wereld als een huisvader bleef vervullen.

Ashtavakra bedoelde dat alles wat de koning in zijn droom ervoer (de droom, de echte tranen en de troon) net zo onwerkelijk was als deze gebeurtenis die ze op dat moment opvoerden.

DE INDIËR EN DE AFRIKAANSE GELDSCHIETER

De angst voor de dood achtervolgt de geest van zelfs de moedigste mensen. Iedereen, groot of klein, geleerd of onwetend, vreest de dood, maar in feite bestaat de dood niet. De zogenaamde 'dood' is alleen maar een natuurlijk gevolg van het verschijnsel geboorte. De enige manier om doodgaan te vermijden, is geboorte te vermijden. Het is niet mogelijk geboren te worden en niet te sterven.

In werkelijkheid is het individuele Zelf, dat in het lichaam woont, onsterfelijk. Het geeft een oud lichaam op om een nieuw lichaam aan te trekken, net als we onze oude kleren wegdoen en nieuwe aantrekken. Als we met plezier een oud kledingstuk afdanken en een nieuw aantrekken, is er geen reden ongelukkig te zijn, wanneer het Zelf een oud lichaam afdankt en een nieuw lichaam aanneemt.

Een Indiër ging naar Afrika. Toen zijn geld op- raakte, ging hij naar een geldschieter en vroeg om een lening. Juist op dat moment was er een sterfgeval in een Indiase familie die in die buurt woonde en de familie- leden treurden. De geldschieter vroeg de Indiër waarom zijn landgenoten weeklaagden.

De Indiër antwoordde dat het in zijn land de gewoonte was te wenen wanneer er iemand in de familie was gestorven. De geldschieter vroeg vervolgens: 'En wat doet u als er iemand in de familie wordt geboren?' De Indiër zei: 'Dan zijn we blij.' De geldschieter zei: 'Als u tot het soort mensen behoort dat zich verblijdt wanneer zij iets ontvangen, maar wenen wanneer zij iets terug moeten geven, dan zal ik u zeker geen geld lenen!'

Niemand die gestorven is, heeft ooit teruggeschreven over wat er met hem gebeurde na de dood. Daarom is de enige weg die voor ons openstaat, het gezag te aanvaarden van de heilige geschriften, over onderwerpen die met de dood en het hiernamaals te maken hebben. Daar kunnen we veel informatie vinden over deze onderwerpen. De *Bhagavad Gita* zegt hier het volgende over:

Vergeet het verleden. Vrees evenmin de toekomst. Wijd het heden aan de verering van God. Iemand die zich aan God wijdt, zal nooit vergaan.

Geef tweemaal per dag gedurende een half uur alle plichten en verplichtingen op; geef jezelf volledig over aan Gods zorg en bescherming. Hij zal je bevrijden van alle slechte gevolgen en hierin ligt het eind van al je zorgen.

Als je God in ieder mens en elk ding ziet, en ieder mens en elk ding in God, blijft God nooit voor je verborgen en blijf je voor God nooit in duisternis.

Wij zijn bang voor de dood omdat we, onder invloed van onwetendheid, ons werkelijke Zelf zijn vergeten. En het is dit vergeten van het goddelijke Zelf dat al onze moeilijkheden veroorzaakt. God is niet de veroorzaker van onze problemen.

Wanneer je deze wereld binnenkomt, kom je uit een andere wereld. Wanneer je je leven in deze wereld hebt geleefd, moet je naar die andere wereld terugkeren. Bij de geboorte kom je vanuit de universele wereld in de individuele wereld. Wanneer iemand sterft, keert hij terug naar de Vader en het is veeleer een moment van vreugde dan van verdriet, omdat hij de hoogste staat bereikt.

Je moet helemaal niet treuren als iemand heengaat, want hij gaat terug naar de werkelijke Vader, hoewel hij zijn tijdelijke en fysieke vader en moeder achterlaat. We moeten onszelf troosten en onze aandacht gericht houden op de werkelijke Vader van allen, wiens gezin over de hele wereld is verspreid. Als iemand wordt teruggeroepen, moeten we die persoon blijmoedig laten gaan. Als we hem in onze herinnering vasthouden, doen we dat wezen pijn, omdat hij een bepaalde gehechtheid, een aantrekking naar dit leven zou voelen, als gevolg van onze smart.

Jong of oud, we moeten ons gelukkig voelen dat een van Zijn kinderen naar zijn werkelijke thuis is teruggegaan. Dit universum is ons reisgebied; we zijn hier maar een tijdje.

DE TWEE JONGENS DIE DISCIPEL WILDEN WORDEN

Wordt de tijdschaal van het subtiele lichaam op het fysieke niveau gemanifesteerd door architectuur, werken van kunst en literatuur? Deze hebben namelijk allemaal een veel langere levensduur dan het fysieke lichaam en lijken een glimp te tonen van deze andere tijdschaal. Kan deze ervaring worden doorgetrokken om een ander begrip te krijgen van het causale niveau?

De verandering in het gevoel van tijd is toe te schrijven aan de overvloed van sattva (de kwaliteit of energie van zuiverheid en licht). Al het creatieve werk dat je doet, begint als je in vrede bent - vrede die alleen door sattva kan worden verkregen. Als je opgewonden bent, kun je niet schilderen; schilderen is niet mogelijk als je niet in vrede bent. Geestelijke beroering of luiheid verkleinen de tijdschaal en verkleining van de tijdschaal betekent vermindering van creatief werk. Scheppende kunst is het middel om zoveel mogelijk van het geheel van de schepping te tonen en dit vergroot de tijdschaal. Dit is waar het innerlijke Zelf werkelijk belang in stelt, dus als je een verandering in tijdschaal hebt opgemerkt door het menselijk erfgoed van architectuur, literatuur, enzovoort, dan zijn deze zeker een resultaat van dit aspect van creativiteit.

De *Bhagavad Gita* zegt dat uit bewustzijn en het contact met de wereld verlangens ontstaan. Als deze verlangens niet vervuld worden, rijst boosheid op en als de boosheid niet de oorspronkelijke verlangens vervult

en er nog meer hindernissen zijn, dan ontstaat er een binding tussen de mens en zijn verlangens en hij gaat door ze koste wat kost te bevredigen. Hierdoor ontstaat onrust in zijn geest, de onrust blokkeert de rede en als dit gebeurt, wordt de mens bijna vernietigd. Hieruit volgt dat, als je meer zuiverheid kunt scheppen door gevoel, studie, of door wat dan ook, er dan vrede zal zijn en minder opwinding. Dan zal creatief werk volgen.

Twee jongens gingen naar een wijze om te vragen hoe ze discipel konden worden. Voor hij ze wilde aannemen, vroeg hij één van hen buiten de waterkan te vullen. Deze jongen ging naar buiten en zag dat de kan meer dan halfvol was. Hij ging terug naar de wijze om te zeggen dat er nog ruim voldoende in zat, maar dat hij zeker schoon water zou halen als het op was. De wijze vroeg de andere jongen om de kan te gaan vullen; deze zag ook dat er genoeg water in zat, maar hij ging meteen met een emmer naar de put, haalde het water op en vulde de kan volledig. Vervolgens keerde hij terug om aan de heilige man verslag te doen en vroeg of ze met het werk konden beginnen. De wijze weigerde de eerste jongen aan te nemen, maar nam de tweede als discipel aan.

Als je de geest werkelijk open kunt houden, open voor goede invloeden, zonder je te hechten aan succes of mislukking, zonder enige onrust of luiheid bij alles dat voor je komt in het dagelijks leven, dan zul je ondanks alle moeilijkheden je innerlijke staat en de wereld waarin je leeft blijven verbeteren. Dat is de manier om te leven.

DE DOOD VAN BALI IN DE RAMAYANA

Als je het gevoel hebt van de grotere tijdschaal van het subtiele lichaam, dat zoveel groter is in ruimte en tijd dan het fysieke lichaam, dan is het gemakkelijk handelingen te verrichten zonder gehecht te zijn, omdat ze heel beperkt en klein lijken en het natuurlijk is ze los te laten. Ik heb dit gevoel dat het subtiele lichaam zoveel groter was dan het fysieke lichaam ervaren, zodat de dood van een fysiek lichaam niets betekende.

Dit is precies de staat waar werkelijke liefde begint; wanneer de liefde voor het fysieke lichaam ophoudt te bestaan, komt de werkelijke liefde. Hoewel deze boodschap voortdurend wordt gegeven, is het voor mensen toch erg moeilijk om uit te stijgen boven de liefde voor het fysieke lichaam. Hoewel het even waar is dat we het fysieke niet liefhebben terwille van het fysieke, maar omwille van het Zelf binnen het fysieke, raken we toch op de een of andere manier verstrikt en beperken we alles tot het fysieke lichaam. Dan voelen we spijt als het plezier van fysieke nabijheid ons wordt ontzegd, maar dit verdriet is onnodig, het is een hinderpaal tot werkelijke liefde. Laat werkelijke liefde stromen, dan hoeft niets communicatie met de geliefde in de weg te staan. Hier is een voorbeeld uit de *Ramayana*.

Op een dag werd een man die Bali heette, gedood en zijn vrouw Tara was heel bedroefd. Rama, die verantwoordelijk was voor de dood van deze man, was bij haar. Hij had de man niet willen doden

en de vrouw niet verdrietig willen maken, dus wilde hij haar troosten. Hij vroeg wat haar zo verdrietig maakte, wie ze werkelijk liefhad, wie de echte man was met wie ze wilde leven. Was het de fysieke man van wie ze hield, de subtiele man of het werkelijke Zelf zelf? Dus moest Tara nadenken. Rama zei dat als ze het fysieke lichaam van de man liefhad, hij nog vlak voor haar lag en ze hem nog steeds lief kon hebben. Maar als ze het ware Zelf van deze man liefhad en het heel zeker was dat het Zelf altijd overal is, zag ze dan niet dat zijn Zelf binnenin haar Zelf was? Was er dan geen eenheid? Was ze hem vergeten? Tara begreep de vraag en de situatie. Ze zei dat ze zeker het Zelf liefhad en niet het lichaam. Hiermee kwam ze tot het begrip dat ze niet haar man had verloren, maar alleen het levende lichaam dat vroeg of laat toch moet gaan.

Discipline

DE OUDERS DIE RUZIE MAAKTEN OVER HUN ONGEBOREN ZOON

Ik merk dat mijn geest óf in het verleden óf in de toekomst duikt, en geen gebruik maakt van het moment van nu voor Zelfrealisatie.

Er was eens een advocaat. Hij trouwde en na enige tijd begonnen hij en zijn vrouw hun toekomst uit te stippelen. De advocaat opperde dat als ze een zoon zouden krijgen, ze hem zouden opleiden om een nog betere advocaat te worden dan zijn vader. Zijn vrouw had iets anders in gedachten. Zij wilde dat haar zoon dokter zou worden, omdat haar ouders in de medische wereld werkten. Het meningsverschil liep hoog op.

Terwijl ze ruzie maakten, kwam er toevallig een heilige man voorbij en deze vroeg waarom ze het met elkaar aan de stok hadden. De man vertelde over zijn wensen en zijn vrouw over de hare. De heilige vroeg ze de jongen te roepen en hem te vragen wat hij wilde worden, maar ze vertelden hem dat het kind nog niet geboren was. De heilige lachte om deze domme en voorbarige plannen, nog voordat het kind geboren was.

Zulke toekomstplannen zijn onwerkkelijk en zulke wensen zijn niet nuttig. Een zuiver onderscheid onderdrukt zulke dwaze wensen en droombeelden, zoals een slangenbezweerder een slang die onnodig de kop opsteekt, terugduwt. Verlangens zijn niet slecht, behalve als er te veel zijn. Alle overbodige droombeelden zijn nutteloos.

DE GEEST EN DE BAMBOESTOK

Hoe kun je de goede uitwerking van de meditatie verbeteren als je problemen hebt met de bewegende geest, die gedurende het half uur komt en gaat?

Als je in een stille houding zit voor de meditatie, kunnen er verstoringen zijn van buitenaf, terwijl je probeert te mediteren. Die verstoringen trekken de geest aan. Je moet leren niet afgeleid te worden door invloeden van buitenaf.

Los van de afleiding van buitenaf is er het innerlijke tumult! Dit blijft doorgaan in de geest, die wordt aangetrokken door bepaalde dingen die je wilt doen. Dit is alles wat de geest doet: hij biedt lastige dossiers aan ter overweging. Als je bijna stil bent, kun je meer energie aan deze dossiers geven en dus probeert de geest je te helpen ernaar te kijken. Maar dit is niet de tijd voor die dossiers, dus neem een besluit en vertel de geest dat dit niet de juiste tijd is: 'Als mijn bijeenkomst met het Zelf voorbij is, zal ik zeker naar die dossiers kijken.' Dan kom je er later op terug en je lost de vragen op die de geest schijnen te hinderen. Het werkt als volgt:

instrueer de geest en hij zal je instructies opvolgen, op voorwaarde dat je instructies geeft en een besluit neemt. Laat de geest bij de deur blijven en vraag hem niet toe te staan dat je nu dossiers aangeboden krijgt; je zult er later naar kijken. En kijk er later dan ook naar.

Iemand die spirituele kennis en toepassing nastreefde, richtte zich op bepaalde rituelen om de macht over een geest te verwerven. Hij hoopte die als dienaar te gebruiken en het meeste werk door de geest te laten doen, zodat hijzelf vrij zou zijn om te mediteren, te studeren en spiritueel werk te doen. Voordat de geest de baan aannam, had hij gezegd dat hij de man zou verslinden als er geen werk was! Dit was de voorwaarde; hij moest voortdurend bezig gehouden worden. De man dacht dat er genoeg te doen was, zodat de geest bezig gehouden kon worden zoals elk ander menselijk wezen, maar de geest maakte zijn taken erg snel af en vroeg om nieuwe. Al snel had de geest al het werk dat de man kon bedenken, afgemaakt.

De man kreeg een ingeving en zei tot zichzelf dat het, met de snelheid van deze geest, onmogelijk was hem voldoende klusjes te geven en dat hij een klus moest hebben waar hij steeds mee bezig zou zijn en die nooit af zou komen. Hij kreeg een idee en vroeg de geest een bamboestok af te snijden en die op de binnenplaats neer te zetten. Toen de geest de stok daar stevig had vastgemaakt, zei de man: 'Tenzij ik je vraag iets speciaals te doen, is je algemene taak op en neer te klimmen langs deze paal.' Van het alsmare op en neer klimmen raakte de geest

al snel uitgeput en hij ging aan de voet van de paal zitten wachten op de volgende opdracht van de heilige man.

De menselijke geest is net als de geest uit dit verhaal. Het is zijn taak voorstellen en tegenvoorstellen te doen en de veelheid van tegenvoorstellen die hij kan produceren, is onbeperkt. Dit is de taak van de geest en zo houdt hij de mensen bezig en maakt hij ze moe; niet alleen geestelijk, maar ook fysiek.

De bamboestok is de mantra. Stuur de geest erheen en hij zal snel tot rust komen. De geest heeft geen reden je niet te volgen, want de geest voert een opdracht altijd uit. Als je hem opdracht geeft rustig te zijn, dan zal hij ook rustig zijn. Als je twijfelt, dan vraag je je geest niet om rustig te zijn.

Je kunt hoogstens tien uur werken en zes uur slapen. De rest van de tijd moet je de geest bezig houden met nuttig werk, zoals meditatie, goed gezelschap, studie van goede literatuur of geschriften. Gebruik je onderscheidingsvermogen om je geest te laten werken voor de Meester. Sta de geest niet toe een eigen koninkrijk te scheppen waarin hij doet wat hij wil. Je moet je inspannen en onderscheid maken. Hard werken is niet slecht, noch voor het lichaam, noch voor de geest, noch voor het Zelf. Het is alleen een kwestie van richting. Hard werken waarvoor? Doe je het voor het Zelf of voor je plezier? Hard werken voor het Zelf doet geen kwaad.

Je gebruikt een auto om je snel te verplaatsen. Als je op je bestemming aankomt, zet je de motor af. De geest is als de motor. Als je hem niet hoeft te gebruiken,

laat hem dan niet voor niets lopen. Zet hem af, laat hem uitrusten, of geef hem een nuttige klus. De geest loopt niet vanzelf; hij wordt aangespoord te lopen. Als je onderscheidingsvermogen hem toestaat te lopen, dan loopt hij. Een zwakke intelligentie wordt door de geest overheerst. Sta je intellect niet toe zwak of onzuiver te zijn. Minder wensen en afwezigheid van droombeelden zijn goed voor vooruitgang. Dit houdt de geest in vorm.

Als een motor voor niets loopt, raakt de accu leeg. Die moet dan opgeladen worden. Een geest die voor niets loopt, verbruikt al onze energie en moet worden opgeladen. In meditatie wordt energie bijgeladen, maar waarom zou je die misbruiken? Gebruik die voor een beter doel. Gebruik die voor het Zelf en dan zullen zelfs het lichaam en de zintuigen hun deel krijgen van werkelijk geluk. Een overwerkte motor wordt altijd bedreigd door slijtage, een ongebruikte door roestvorming. Je moet dus een manier vinden om een juist en evenwichtig gebruik te maken van energie.

Sommige mensen verdrijven de tijd met kaartspelen. Deze gewoontes zijn noch nuttig in de fysieke wereld, noch in de spirituele wereld. Als je al gewoontes nodig hebt, zorg dan dat je goede gewoontes hebt. Hoewel gewoontes niet goed zijn voor het Zelf, plaatst een goede gewoonte je tenminste in een betere positie.

De eerste Upanishad (*Isha Upanishad*) begint als volgt: 'Alles wat leeft is vol van de Heer. Eis niets op. Geniet van Zijn bezit, maar begeer het niet. Hoop vervolgens honderd jaar te leven en je plicht te doen.'

Er wordt ons niet gevraagd honderd jaar te leven in ellende. Ons leven wordt een leven van ellende door ons gevoel van gehechtheid aan wereldse dingen. Dit gevoel van gehechtheid aan waardeloze dingen is de wortel van alle ellende. In werkelijkheid is er in de wereld helemaal geen ellende. Wij zijn het die ellende produceren door gehechtheid aan wereldse dingen te koesteren.

Gehechtheid betekent dat we als ons eigendom beschouwen wat aan God toebehoort: 'ons lichaam', 'ons huis', 'onze rijkdom', 'onze zoon', enzovoort. Geef dat gevoel op en je bent van alle problemen af.

Denk niet dat de dingen in de wereld om je heen, zoals je huis, je geld, je lichaam en dergelijke, onwerkelijk zijn. Het is je gevoel van gehechtheid eraan dat onwerkelijk is. Wat er ook om je heen gebeurt is juist, maar wat er mis is, is de manier waarop je ernaar kijkt. Als je je gezichtspunt zou kunnen corrigeren, zou je gelukkig zijn.

De wereld is een groots schouwtoneel, dat God om je heen uitvoert in de vorm van het universum. Maar het is alleen maar toneelspel. Je geboorte is een toneelstuk en je dood is een toneelstuk. In werkelijkheid is er geen geboorte en dood. Weet dat en je zult gelukkig zijn.

De gangbare visie is dat de wereld alles is en dat het Absolute niets is. Het is verkeerd deze visie aan te hangen en de straf ervoor is gevangenschap in dit fysieke lichaam. Je kunt niet gelukkig zijn terwijl je in de gevangenis zit.

Onze geest heeft de eigenschap dat hij de hele tijd aan het een of ander moet denken; hij kan niet stil

blijven. Als hij zich het Absolute niet herinnert, zal hij aan de wereld denken. Herinnering aan het Absolute leidt tot geluk en denken over de wereld leidt tot ongeluk.

Het is waar dat mensen het niet gemakkelijk vinden zich het Absolute te herinneren. De oorzaak hiervan is gebrek aan oefening. Zolang de vaardigheid niet is verworven, zullen er problemen zijn. Maar de vaardigheid kan zeker worden verworven. Een baby kan in het begin geen vast voedsel eten, omdat die vaardigheid niet is verworven. Maar dit vermogen komt later heel gemakkelijk, als hij tanden heeft. Het is net zo gemakkelijk om het vermogen te verwerven aan het Absolute te denken. Houd de geest bezig, zoals de dienaar van de wijze die opdracht kreeg op en neer te klimmen langs de paal. Je hebt een geest, een lichaam en intelligentie. Oefen de geest zich het Absolute te herinneren, laat het lichaam Hem dienen en laat de intelligentie onderscheid maken.

DE DISCIPEL DIE IN DE PUT VIEL

We moeten de geest nooit toestaan zijn eigen denkbeeldige koninkrijk van plezier te scheppen.

Er was eens een discipel die een heilige verzorgde. Hij ging altijd naar de stad om te bedelen en om voedsel voor hen beiden te kopen. Op een dag zag hij een optocht. Hij informeerde wat er aan de hand was en kreeg te horen dat een jongen en een meisje gingen trouwen en dat ze zouden samenleven in liefde, vrede en geluk.

Verderop stopte hij bij een put, om uit te rusten, en viel in slaap. Hij droomde en zag dat hij getrouwd was, zijn bruid mee naar huis nam en het bed met haar deelde. Zijn vrouw vroeg hem een stukje op te schuiven, wat hij deed, en toen viel hij in de put. De mensen uit die stad haalden hem eruit en vroegen wat er gebeurd was. Hoe was hij op klaarlichte dag in de put gevallen? Hij vertelde over zijn droom, tot groot vermaak van de mensen, en ging terug naar de kluizenaarswoning, met het besluit de geest niet toe te staan zijn eigen koninkrijk te scheppen.

Mensen vallen helemaal voor niets in putten!

DE KOOPMAN DIE IN SLAAP VIEL

Er was eens een koopman in textiel, die vaak erg opgewonden raakte en die de gewoonte had doelloos na te denken, zich ontwerpen en dessins voor te stellen, enzovoort. Een goed bedoelende vriend nam hem mee naar een bijeenkomst. Daar zat hij op de achterste rij en door een compleet gebrek aan belangstelling zat hij al snel aan het hemd te frutselen van de persoon die vóór hem zat. Later viel hij in slaap en droomde dat hij zijn stoffen aan het verkopen was. Na discussies met een klant in de droom werd hem gevraagd een paar meter stof af te scheuren. Zijn frutselende vingers deden hun werk en scheurden het hemd van de persoon vóór hem, die hem wakker maakte. Hij opende zijn ogen en zag wat hij gedaan had. De andere man was woedend. De koopman beloofde hem zes meter nieuwe stof en smeekte hem geen ophef te maken.

Hij beseftte toen ook de nutteloosheid van lege gedachten.

DOE ALLES VOOR GOD

Een wijze werd door een gewone man benaderd met de vraag wat hij moest doen. Hij had niet het gevoel dat hij een strenge discipline kon ondergaan en vroeg zich af wat de eenvoudigste weg was. De wijze zei hem dat hij het Absolute kon vinden door te gaan rennen en te blijven rennen, en als hij uitgeput raakte, zou hij het Absolute vinden.

De man vroeg: 'Als het Absolute gevonden kan worden door hardlopen, waarom dan niet door gewoon zitten?' 'Ja', antwoordde de wijze, 'misschien ook door zitten, maar de vraag is: Waar zit je voor? Als je zit voor het Absolute, dan zal Hij je ontmoeten. Als je rent voor het Absolute, dan zal Hij je daarin ontmoeten. Je kunt alles doen, het doet er niet echt toe. De echte vraag is of je het doet terwille van het Absolute of voor een werelds doel.' De wijze ging verder en zei dat de eenheid met het Absolute er al is, niemand hoeft die te verwerven, maar omdat we onze eenheid allemaal vergeten zijn, hoeven we alleen maar onze onwetendheid, onze vergeetachtigheid op te geven, door welke methode dan ook.

Alle verschillende soorten yoga (er zijn er honderden) leiden in dezelfde richting, maar het individu dat een van deze wegen wil volgen, moet voor eens en altijd besluiten dat wat hij ook doet, hij dat voor het Absolute doet. Dan zal hij deze eenheid vinden.

Als je iets probeert te doen, hoe geweldig je het ook doet, als het alleen is om je wereldse plichten te vervullen, dan zul je de eenheid die er al is, niet ervaren. Wat je dus moet besluiten is dat je alles, zelfs in de grond graven of alle andere dingen die je wenst te doen, doet voor het Absolute.

In de *Bhagavad Gita* wordt gezegd: 'Mensen moeten dit doen via hun eigen roeping. Wat het ook is waartoe ze geroepen zijn, of wat het ook is dat ze al doen, het is goed genoeg.' Dit is de weg, de yoga voor eenheid met het Absolute. Het enige is dat alles gedaan moet worden voor het Absolute en niets gedaan moet worden om iets speciaals te verkrijgen, behalve eenheid met het Absolute. Je moet je alleen maar overgeven. Het gevoel van overgave zelf is de poort naar bevrijding. Een toegewijde is altijd vrij, omdat hij zich nergens druk om maakt, behalve om het Absolute. Een toegewijde ondergaat niet noodzakelijkerwijs discipline; hij leidt eenvoudig een bevrijd leven.

Stel dat een huisvader vier kinderen heeft. De oudste heeft zijn opleiding en training doorlopen, heeft een baan en draagt wat geld bij voor het levensonderhoud van het gezin. Het volgende kind is geslaagd voor zijn examens, maar heeft nog geen baan en het derde kind studeert nog. Het vierde kind is zelfs nog niet oud genoeg om naar school te gaan, dus hij speelt en amuseert zich. Als men zou willen weten van welk kind de vader het meest hield, dan lijkt dat een heel moeilijke beslissing, maar als je probeert te kiezen, dan zou je zeggen dat de jongste de meeste liefde van zijn vader krijgt.

Omdat hij hulpeloos is, draagt hij niets bij. Hij is zelfs niet slim genoeg om iets op te zeggen dat men hem geleerd heeft, maar toch is hij het meest geliefd. De moeder houdt van hem en als de vader thuiskomt en eten krijgt, zit de kleine jongen op zijn schoot en wordt hij door de vader gevoerd. Soms pakt de jongen één of twee stukjes voedsel en stopt ze in zijn vaders mond, als reactie op alles wat voor hem gedaan wordt. Dit kleine offer van een klein kind geeft de vader de grootste vreugde van zijn leven.

Op dezelfde manier is het Absolute de vader van iedereen in dit universum en of je nu in staat bent iets te doen of niet, of je geleerd bent, of je geld verdient of niet, of je op het punt staat je schuld terug te betalen of niet, het is niet belangrijk: Hij houdt van ons allemaal.

Draupadi (de dochter van koning Drupada in het grote Indiase epos de *Mahabharata*) en enkele andere toegewijden zijn net als kinderen; dit is de kwaliteit die ze tonen. De handelingen die zij uitvoeren, worden meestal in verband gebracht met een dienaar die dag en nacht volkomen is toegewijd aan de noden van zijn meester.

Op een keer gaf Draupadi een heel klein stukje stof aan een heilige man. Daarna gebeurde het dat zij naar het hof werd gesleurd, om te worden ontkleed door een van de Kaurava's. Dat kleine stukje stof werd haar redding. Haar sari werd steeds langer, tot degenen die haar wilden ontkleden, het beu werden en hun poging opgaven. Dus alleen door dat kleine stukje stof werd haar eer gered.

Het Absolute is als een oceaan van liefde, die voor iedereen beschikbaar is. Maar door onwetendheid zijn de mensen zich niet bewust van de beschikbaarheid van deze oceaan van liefde en blijven ze hunkeren naar de wereld en naar wereldse dingen. Als de mensen de oceaan van geluk en liefde maar zouden leren kennen, en als ze er maar een druppel van zouden kunnen verwerven, dan zouden hun levens vervuld zijn.

Uit alle delen van India komen mensen naar de Ganges. De Ganges stroomt altijd, maar bij bepaalde gelegenheden komen deze mensen van heinde en verre. Ze dompelen zich onder in de Ganges, nemen water mee in kleine potjes en bewaren dit water uit de Ganges een jaar, tot ze weer komen. Wanneer ze een offer moeten brengen of iets dergelijks, gebruiken ze een beetje van dat water. Dan voelen ze zich verenigd en voelen ze dat alles voor hen wordt gezuiverd en dat geeft hun veel vreugde. Je hoeft je dus alleen maar bewust te zijn dat het Absolute overal is en dat Zijn liefde voor iedereen beschikbaar is. Als je je maar geheel met Hem zou kunnen verbinden, je aan Hem zou overgeven, dan zou alles mogelijk zijn.

DE OUDE VROUW DIE EEN WEKKER STAL

Wat ik nodig lijk te hebben om de meditatie en mijn dagelijks leven te transformeren, is liefde en vertrouwen. Vorig jaar haalde u het gebed aan van de grote dichter Tulasidas: 'Laat alstublieft door uw genade mijn natuur zuiver en volledig in evenwicht zijn. Alleen dan zal ik in staat zijn u te aanbidden!' Dat is ook mijn gebed.

Veel mensen die iets van waarheid of goedheid leren kennen, worden ertoe aangetrokken en proberen zichzelf te verbeteren. Ze beginnen de ashram te bezoeken. Sommigen zijn oprechter dan anderen, maar omdat ze beheerst worden door hun natuur en gewoonten, blijven ze keer op keer dezelfde fouten maken. Sommigen aanvaarden een discipline, beoefenen soberheid, voeren rituelen uit en mediteren, maar als het er werkelijk op aankomt voor de waarheid of de discipline te staan, geven ze toe aan hun natuur en vallen. Ze voelen berouw, bidden om vergeving, barsten zelfs in tranen uit, ondergaan hun straf, en doen vervolgens weer hetzelfde. Zo is hun natuur.

Een oude vrouw van tachtig jaar ging regelmatig naar satsang (een spirituele bijeenkomst) in een ashram in Dehradun. Ze ging helemaal op in verering en lofzangen en ze deed al het andere werk dat in een ashram te doen is. Ze leek zeer toegewijd en werd als zodanig behandeld. Maar vanaf haar kindertijd had ze de gewoonte te stelen. Op een dag stal ze een wekker en deed vervolgens alsof ze die zocht. Ze gaf uitdrukking aan haar afschuw

van degene die hem gestolen had en maakte zo'n misbaar dat niemand vermoedde dat zij de dief was. Hoe dan ook, de bijeenkomst begon en al snel ging de wekker af. Ze zat op de voorste rij en de wekker werd teruggevonden in haar handtas!

Zulke mensen zijn er veel en ze zijn overal. Hoeveel oefening en discipline ze ook uitvoeren, deze dingen komen steeds weer terug. Verandering is alleen mogelijk als er een oprecht verlangen naar verandering is. Er moet een allesoverheersend verlangen naar waarheid oprijzen, dat iemands natuur doordringt en transformeert. Een werkelijk verlangen is iets waarvoor men dóór gaat, totdat het is vervuld.

De natuur, die de basis vormt van het individu, is de meest subtiele oorzaak van onze beweegredenen. De grove en subtiele aspecten van ons leven kunnen worden uitgewist door 'disciplines' op fysiek of intellectueel niveau, maar om de meest subtiele natuur, die heel diep in ons wezen verborgen ligt, te verwijderen, dat is natuurlijk erg moeilijk. Dit is het zeer diepe verlangen dat slechts op vreemde momenten de kop opsteekt, wanneer onze waakzaamheid is verslapt. Dit alleen is de oorzaak waardoor zoveel volgelingen geen werkelijk geluk ervaren in hun devotie. De rede schiet hier te kort, maar een sterk verlangen kan slagen.

Een patiënt kan in handen van een goede dokter zijn en er kunnen goede medicijnen worden voorgeschreven met een goed dieet en alles wat daarbij hoort, maar als de patiënt stiekem iets tot zich neemt waar hij geen weerstand aan kan bieden,

dan zal al dit werk voor niets zijn. Hier kan alleen de patiënt zichzelf helpen, door een sterk verlangen regelmatig het medicijn in te nemen dat hem moet genezen. Tenzij hij zichzelf overwint, kan niets anders hem van veel nut zijn, zoals in het verhaal van de rijke vrouw die altijd snoepte en nooit beter werd. (Zie 'De rijke vrouw die aan suikerziekte leed', in hoofdstuk 17.)

Als je tot de conclusie gekomen bent dat je een grote liefde hebt voor iets dat je afhoudt van de zuivering van je natuur en als het voor het individu onmogelijk is die te overwinnen, hoewel hij dat wil, ervoor werkt, en het toch niet kan, is er dan iets anders dat hem daarbij kan helpen?

Alle mogelijke hulp kan worden gegeven tot de grens van het intellect of het onderscheidingsvermogen, maar dit probleem ligt daar voorbij, dicht bij het Zelf. Alle impulsen en emanaties van het Zelf beginnen vanaf dat punt en worden erdoor beïnvloed. Hulp van buiten stopt voorbij het intellect. Daar is het individu op zichzelf aangewezen; hij moet zelf de hunkering laten vallen. Geen enkele andere macht kan daar iets uitrichten, zelfs Genade niet. Alleen je eigen Zelf is daar.

DE AAP IN DE BOOM

De meeste mensen komen twee soorten belemmeringen tegen. De ene bestaat uit de tekortkomingen in hun wezen en de andere is de wispelturigheid van de geest.

Dit zijn de twee belangrijkste dingen die verwijderd moeten worden voordat je vooruitgang kunt boeken.

Iemand wilde zich Zelf worden en ging naar een leraar, die hem vroeg wat hij onderweg had gezien. De man beschreef hoe hij een aap onder een boom had zien zitten. De aap klom de boom in toen de man dichterbij kwam en maakte toen enkele dreigende gebaren. De leraar vroeg hem de aap uit zijn gedachten te bannen en aan iets anders dan de aap te denken. De man merkte dat hij dat helemaal niet kon.

Ik heb dit verhaal van de Shankaracharya vaak naverteld bij wijze van grap, maar onlangs heb ik gezien dat deze aap grotendeels bestaat uit datgene waar mijn persoonlijkheid het meest trots op is. Ik voel me niet langer veilig met deze aap en ik zou de Shankaracharya willen vragen of hij zo goed zou willen zijn de aap neer te schieten, of hem op z'n minst terug te sturen naar de jungle, waar hij thuishoort!

Het verhaal van de aap heeft een algemene strekking. Iedereen die naar een hoger niveau streeft of de weg naar bevrijding wil gaan, wil eerst Zelfrealisatie en pas daarna is hij misschien bereid het nodige werk te doen! Deze manier van denken is verkeerd, want er is niet zoiets als Zelfrealisatie nu en werk daarna!

Toen de leerling blijk had gegeven van zijn onvermogen om de aap uit zijn gedachten te bannen, maakte de heilige man duidelijk dat dit de aard van ons bestaan is.

Wat de geest ook tot zich neemt, het blijft daar. In zekere zin wordt de geest wat hij waarneemt. Je kunt zeggen dat de geest zelf de aap wordt en zijn oude gewoonten vasthoudt. Dit is de wijze waarop ons wezen beperkt wordt door onze ervaringen. Je wordt wat je in je opneemt.

De manier om van dit alles af te komen, is door de weg van kennis, waardoor je de dingen kunt zien zoals ze zijn. Door meditatie verminder je het effect van al je gewoonten, zodat de geest onder toezicht van het Zelf kan functioneren. Er zijn veel van die apen in elk individu. Ze hebben er hun intrek genomen tijdens de reis door ontelbare levens en ze steken bij gelegenheid de kop op, om ons vredige bestaan te verstoren. Ze blijven ons voor de gek houden zolang we dat toestaan. Om dit alles te stoppen heb je discipline nodig.

DE EZEL OP DE WEG

In een bepaalde fase van de meditatie lijkt er een obstakel te zijn dat de uiteindelijke eenheid tegenhoudt. Is dit een illusie? Zo ja, kan die worden weggenomen? Zo nee, hoe kun je dit obstakel overwinnen?

De laatste hindernis naar het Zelf is het ego, het gevoel van 'ik': 'Ik ben degene die mediteert' of 'Ik ben degene die op het punt staat de hindernis naar eenheid te overwinnen'. Zolang je dit vasthoudt, is eenheid onmogelijk. Dit moet je leren en in jezelf moet je erop toezien dat als je deze fase bereikt, je zelfs het idee van het ik-gevoel laat vallen.

Eenheid is pas mogelijk wanneer het besef of het gevoel van 'ik' is opgegeven.

Een man ging naar een heilige om te worden ingewijd in meditatie. Hem werd gevraagd wat hij onderweg had gezien. Hij zei dat van alles wat hij had gezien, hij zich een ezel heel goed herinnerde. Hem werd toen gevraagd de ezel uit zijn geheugen te verwijderen. De arme man deed zijn best, maar slaagde er niet in en gaf te kennen dat hij het niet kon. De heilige zei dat het de kunst is herinneringen los te laten. Deze herinnering aan 'ik', of het gevoel van 'ik', is de belangrijkste en de laatste hindernis voor meditatie. Degene die mediteert of degene die toekijkt moet verdwijnen, zodat hij kan opgaan in één.

DE WASMAN EN DE EZELS

Je moet de bewegende geest nooit toestaan zijn eigen gang te gaan. Hij is een erg belangrijke schakel in ons bestaan, dus moet hij altijd onder beheersing van onze intelligentie en het onderscheidingsvermogen blijven. Het lichaam is gemakkelijk te oefenen en kan vrij worden na een periode van discipline. Je kunt natuurlijk wat krachtmetingen en proeven uitvoeren om het niveau van de geest en het onderscheidingsvermogen te onderzoeken en hiertoe moet je enige vrijheid toestaan. Als iemand van nature neigt tot activiteiten die nuttig zijn voor het Zelf, dan kan hij in aanmerking komen voor vrijheid, maar niet eerder. Scholieren wordt bij examens de vrijheid gegeven op te schrijven

wat ze willen en zo wordt hun niveau bepaald. Een gemakkelijke test houdt verband met iemands dromen. In dromen zijn mensen meestal in hun natuurlijke geestesgesteldheid en het soort droom kan de werking van de geest aan het licht brengen.

Je moet altijd alert zijn en niet toestaan dat alles maar toevallig gebeurt. Voor de weg van ontwikkeling zijn aandacht en discipline nodig. Als iemand de gelegenheid voor discipline of goed gezelschap is kwijtgeraakt, kan hij lange tijd lijden. De menselijke vorm is het platform waar discipline beschikbaar is. Mis je de kans, dan zul je doorgaan dezelfde fouten te herhalen. De geest denkt dat de wereld werkelijk is en leeft er graag mee samen in onwetendheid. Dit is een illusie en om die illusie weg te nemen, wordt discipline voorgeschreven. Nu moet zelfs deze discipline niet als werkelijk worden opgevat. De waarheid is dat je werkelijk het Zelf en het Absolute bent, maar dat je dit geheim niet kent door onwetendheid. Zodra je je ware Zelf realiseert, is de discipline niet meer nodig. Als je een doorn in je voet hebt, haal je hem er uit met behulp van een andere doorn en na gebruik gooi je beide doornen weg! Op een bepaalde manier is dus zelfs de discipline een illusie, maar alleen deze illusie zal de fundamentele illusie van onwetendheid ongedaan maken.

Er was eens een wasman, die een groot aantal ezels gebruikte om zijn vrachtjes te vervoeren. Op een dag werd hij ziek en hij vroeg zijn zoon de ezels te beladen en ze mee te nemen, met het wasgoed.

De jongen belaadde de ezels en probeerde ze in de richting van de rivier te sturen, maar ze wilden geen stap verzetten. Omdat hij zag dat ze niet waren vastgebonden, verbaasde hij zich hierover en ging naar zijn vader om raad. Die zei: 'Oh, dat had ik je moeten zeggen; 's avonds strijk ik ze over de poten, alsof ik ze met een touw probeer vast te binden en 's ochtends raak ik weer hun poten aan, alsof ik ze losmaak.' De jongen deed dit ook en toen zette elke ezel zich in beweging. De ezels dachten allemaal dat ze niet vrij waren en daardoor konden ze niet lopen. Dit is de staat van alle menselijke wezens. De onwetendheid is denkbeeldig en om die te verwijderen, moet je een andere illusie ondergaan om je werkelijke staat te beseffen. Dit is essentieel en we kunnen er niet omheen.

Het Absolute kijkt naar buiten en brengt de schepping voort. Wanneer er naar binnen gekeken wordt, vindt er geen schepping plaats. De schepping wordt gemanifesteerd en daarmee worden lichaam, geest en intellect eveneens manifest. Discipline maakt dat je je naar binnen keert. In het Zelf is alles gelukzaligheid, bewustzijn en waarheid.

TULASIDAS EN ZIJN LIEFDE VOOR ZIJN VROUW

Discipline kan een spirituele activiteit zijn. Het is als een medicijn dat vreugde geeft. In het dagelijks leven werkt het op alle momenten van spanning als een versterkend middel dat je sterkt met geluk, vrede en tevredenheid.

Wanneer je keer op keer geluk ervaart als resultaat, dan raak je ervan overtuigd dat er een bron of een oceaan van gelukzaligheid moet zijn, waaraan je die momenten van geluk hebt ontleend. Als je met dat beetje discipline momenten van werkelijke gelukzaligheid en vrede ervaart, kom je door de discipline dichterbij de bron en je kunt ook opgaan in die gelukzaligheid. Winst en verlies in de materiële wereld zullen dan geen enkele indruk achterlaten. De verhalen worden verteld ter aanmoediging en zij tonen de weg naar de bron van gelukzaligheid.

Tulasidas (die de *Ramayana* uit het Sanskriet in het Hindi vertaalde) hield erg veel van zijn vrouw. Hij was zo aan haar gehecht, dat hij geen dag zonder haar kon. Op een dag ging ze naar het huis van haar moeder, terwijl Tulasidas niet thuis was. Toen Tulasidas haar niet thuis trof, ging hij naar het huis van haar ouders om haar te zoeken. Hij kwam daar om middernacht aan en klopte op de deur. Zijn vrouw deed open en plaagde hem door te zeggen dat als hij God, die een en al liefde, bewustzijn en waarheid is, even liefhad als haar, hij zeker volledige bevrijding zou bereiken! Deze vermaning drong diep in zijn hart door en hij keerde onmiddellijk naar huis terug. Later werd hij een heilige door zijn liefde voor God.

ARJUNA EN HET OOG VAN DE VOGEL

Om te leren handelen, moet je eerst leren heel precies te luisteren. Gewone mensen hebben niet het vermogen aanwijzingen nauwkeurig op te volgen. Om dit te illustreren volgt hier een verhaal uit de *Mahabharata*:

Voordat de grote oorlog uitbrak, werden alle strijders onderwezen door Dronacharya, de leermeester. Hij leerde ze de kunst van het vechten. Op een dag gaf hij de opdracht te schieten in het oog van een vogel die hij in een boom had opgehangen. Hij riep ze één voor één en zei: 'Zie het oog van de vogel en maak je klaar om te schieten.' Vervolgens vroeg hij hun wat ze zagen. Eén zei: 'Ik zie de tak en de kop van de vogel die daar hangt, de veren, de snavel, de ogen, alles.' Hij werd weggezonden. De volgende zei: 'Ik zie de vogel, zijn hals, veren en ogen.' Hem werd gezegd dat hij kon gaan. En zo verging het iedereen, tot Arjuna daar stond en nadat hij had gericht, werd hem gevraagd: 'Wat zie je?' Hij antwoordde: 'Ik zie alleen het oog!' 'Maar zie je niet nog iets anders?' 'Niets anders.' 'Ga je gang dan, schiet' en zijn pijl schoot recht in het oog van de vogel. Voor luisteren en meditatie is volledige aandacht noodzakelijk.

Verlangens

DE MAN EN ZIJN PAPEGAAI

Er zijn mensen die alleen maar kennis willen vergaren, maar die kennis niet in praktijk brengen. Voor zulke mensen bestaat de wereld uit niets anders dan gepraat. Dit zijn zeer armoedige schepsels. Er zijn ook mensen die alleen willen ervaren en die geen enkele belangstelling hebben voor kennis. Zij raken vervuld van twijfel als ze krachtige tegenspraak of slecht gezelschap ontmoeten. Hun geloof wordt geschokt en zij stoppen met het in praktijk brengen van hun ervaringen. Een gelukkige combinatie van deze twee is dus heel gezond, omdat je dan de gelukzaligheid van het zijn kunt proeven, sterk kunt blijven, als je met valse ideeën geconfronteerd wordt en zodoende de goede weg kunt blijven volgen.

Er was eens een man die graag luisterde naar een heilige leraar, maar nooit de moeite nam diens lessen in praktijk te brengen. Eens vroeg zijn papegaai, die goed kon spreken, waar hij elke dag naar toe ging. De man antwoordde dat hij graag het een en ander over God en bevrijding wilde weten en dat hij daarom ging luisteren naar een heilige man. De papegaai vroeg de man uit zijn naam de heilige de volgende vraag te stellen:

‘Hoe kan ik bevrijd worden?’ De man legde de vraag voor aan de heilige en deze zeeg onmiddellijk ter aarde, alsof hij plotseling bewusteloos raakte. De omstanders waren erg kwaad op de man, omdat hij zo’n onbehouwen vraag had gesteld en ze vroegen hem meteen te vertrekken. Toen de man thuis kwam, vertelde hij het hele verhaal aan de papegaai. De volgende morgen vond hij de papegaai, die onbeweeglijk in zijn kooi lag. De man ging ervan uit dat hij dood was en opende de kooi om hem eruit te halen. De papegaai vloog onmiddellijk naar de tak van een boom en zei: ‘Ik heb de boodschap van de heilige begrepen en nu ben ik vrij. Het zou goed voor je zijn, als jij ook de aanwijzingen van de heilige zou opvolgen.’

We hebben besloten dat we serieus moeten proberen uw lessen in praktijk te brengen, in plaats van er alleen maar over te denken en te praten! Na de vrede van de meditatie had ik het gevoel dat iets in mijn hart uit zijn kooi bevrijd was en nu in een boom zat, zoals de papegaai in het verhaal, terwijl zijn baas op de grond er helemaal niets van begreep.

Begeerten, die altijd in de mens aanwezig zijn - dat ligt in de aard der dingen - eindigen gewoonlijk met gebondenheid. Gehechtheid ontstaat doordat er voortdurend verbindingen worden gelegd tussen bepaalde soorten wensen en de objecten van die wensen. Als je langere tijd gebonden blijft, dan verandert gebondenheid in hebzucht, zodat je altijd

een overvloed aan bezittingen wilt hebben. Dit gaat je individuele behoefte te boven en dit is hunkering of verslaving. Hebzucht en hunkering vormen de kooi waarin het individuele ego gevangen zit. Alleen als er iemand is die hulp kan bieden, is het mogelijk uit deze gevangenis te komen. Je kunt gemakkelijk in een put vallen, maar je kunt er niet alleen uitkomen, zelfs niet als je het vreselijk graag wilt, tenzij er iemand boven is die bereid en in staat is te helpen. Dus heeft men iemand nodig die de weg wijst en leiding geeft. Voor degenen die intelligent zijn, zullen de geschriften en bepaalde uitspraken van een gerealiseerd mens uitkomst bieden.

Voor iedereen die bevrijding zoekt, is het dus nodig een ware leraar te vinden die de weg wijst en de juiste methoden aanreikt.

U heeft gezegd dat gehechtheid aan verlangens de kooi is en soms vragen mensen of het verhaal van de papegaai betrekking heeft op de situatie van het Zelf. Maar het Zelf is toch zeker volmaakt?

Het Zelf wordt nooit door iets gebonden, maar de ziel of het innerlijk orgaan van de geest, met de vier aspecten die wij als 'ik' ervaren, wordt over het Zelf heen gelegd. Dit is ieders gewone staat, maar zelfs dan is het Zelf net zo vrij als altijd. In feite is het niet het Zelf dat in een kooi zit!

Nee, het voelt alsof het gevoelscentrum bevrijd wordt. Je voelt het in het hart en van daaruit worden veel van de dingen die u gezegd heeft duidelijk.

De bedekkingen worden veroorzaakt door gehechtheid, hebzucht en verslaving, en het lijkt dat het innerlijke orgaan in de kooi terecht komt door deze drie. Dus óf de vier aspecten van de geest zijn vrij van deze gehechtheden, óf ze zitten, als gevolg ervan, in de kooi.

In geen geval wordt het werkelijke Zelf door wat ook gebonden; het is slechts de ziel. Degenen die bevrijd zijn, of geen kooi hebben, ervaren vrijheid. Zij die niet vrij zijn, worden gebonden door hun eigen begeerten, gehechtheden en hebzucht.

DE DROOM VAN DE MAHATMA

In een van de geschriften wordt gezegd: 'Dit lichaam bestaat slechts uit vlees en beenderen; houd op eraan gehecht te zijn.' Verleg je gehechtheid naar het Zelf. Omdat het Zelf onderdeel is van het Universele Zelf, is er geen verschil tussen die twee. Beide zijn in staat gehechtheid aan de wereld te verbreken.

Dit lichaam is het voertuig en het Zelf is de bestuurder. Behandel de bestuurder anders dan het voertuig. Het is niet gemakkelijk dit te doen; het vereist jaren van oefening. We oefenen door ons te realiseren dat dit lichaam Gods eigendom is en niet dat van ons. Deze geest behoort God toe, niet ons. Alles behoort God toe en niets is van ons. Op deze manier bevrijden we onszelf van iedere vorm van gehechtheid en van alle dwangmatigheid. Nogmaals, dit is moeilijk voor hen die denken dat 'ik' het fysieke lichaam ben.

Een mahatma wilde in volkomen afzondering leven, opdat hij altijd ongestoord kon mediteren. Hij maakte zijn wens kenbaar aan een rijke man. Deze bezat een afgelegen buitenhuis, diep in het bos, dat zelden door iemand werd bezocht. Hij bood het de mahatma aan en stuurde bovendien een jonge bediende om voor de mahatma te zorgen.

De mahatma werd zo goed verzorgd door de jonge bediende, dat zijn hart erdoor geroerd werd. Hij vroeg de jongeman of hij tevreden was met zijn bestaan en of hij, de mahatma, iets kon doen om hem gelukkig te maken. De jongeman antwoordde dat hijzelf tevreden en gelukkig was, maar hij was bang dat zijn overleden vader geen Zelfrealisatie had bereikt, aangezien deze vaak in zijn dromen verscheen. Hij vroeg de mahatma om een oplossing.

In de daaropvolgende nachten werd de mahatma achtervolgd door het probleem van de vader van de jongeman. Op een avond ging de jongen naar een trouwpartij in een naburig dorp en zei tegen de mahatma dat hij pas de volgende ochtend zou terugkomen. De mahatma sloot het huis af en ging naar bed. Het lege bed van de jonge bediende stond naast dat van de mahatma. De geest van de mahatma was vervuld van gedachten over de vader van de jongeman en over het feit dat die geen Zelfrealisatie had bereikt. Hij kon absoluut niet rustig slapen. De trouwpartij was rond middernacht voorbij en daarom ging de jongeman onmiddellijk naar huis, in plaats van de volgende ochtend. Toen hij terug kwam, klom hij over de muur, door het raam en viel in zijn eigen bed in slaap.

Om half vier in de ochtend werd de mahatma wakker en zag dat er iemand in het andere bed lag. In het donker dacht hij dat het de vader van de jongeman was, door wie de jongeman in zijn dromen werd achtervolgd. Hij reciteerde heilige mantra's en sprenkelde heilig water over het lichaam, maar de jongeman werd niet wakker, aangezien hij in diepe slaap was. De mahatma werd erg bang. Hij opende het raam en sprong naar buiten om te vluchten. In zijn haast viel hij, met een luide dreun. Door het lawaai werd de jonge bediende wakker en hij rende met een dikke stok achter de mahatma aan, omdat hij dacht dat het een vluchtende inbreker was. Ten slotte herkenden ze elkaar voordat er klappen vielen en het misverstand werd opgelost.

Op dezelfde wijze zal een kortstondige gedachte, die in een onbewaakt moment de geest binnensluipt, zich daar nestelen en op een of ander ongelegen moment weer opduiken om veel kwaad te doen. Hele reeksen van dergelijke gedachten hebben hun indrukken achtergelaten in onze geest. Ze zullen ons geen vrede gunnen, tenzij we een zelfde verbondenheid met God ontwikkelen als we nu met de wereld hebben.

Onze verlangens zijn als evenzovele touwen die ons naar de wereld trekken. Laat deze aantrekking in plaats daarvan naar God gericht zijn. De manier is de houding aan te nemen dat alles, ook ons fysieke lichaam en onze geest, aan God toebehoort. Welke handelingen we ook uitvoeren, zoals eten, drinken, lezen, schrijven, en ons werk, dat alles moet aan God opgedragen worden.

Dit is de betekenis van Bhakti, de weg van toewijding. Elke handeling die op die manier wordt uitgevoerd, wordt een daad van devotie en dus een daad van verering van God, in plaats van een wereldse handeling. De banden met de wereld worden dan verbroken en de aanwezigheid van God komt ervoor in de plaats. Zonder die manier van denken is er alleen de wereld en met de wereld komen al onze moeilijkheden!

DE HEILIGE EN DE VEERMAN

Als een verlangen goed is, dan brengt het de mens dichter bij het Absolute, maar als een verlangen verkeerd is of slecht, dan voert het de mens weg van het Absolute, zodat hij er ver van verwijderd raakt, afhankelijk van de reikwijdte van zijn slechte wensen. Wat wil je nu werkelijk? Wil je dat je verlangen je bij het Absolute weghaalt of dat het je dichter bij Hem brengt? Dat zul je moeten besluiten.

Als je ervoor gekozen hebt dichter bij het Absolute te komen, dan moet je gehoor geven aan goede wensen. Je hoeft niet ver te gaan om te weten wat een goede wens is, want de mens is zo geschapen dat er, direct nadat een wens oprijst, altijd iets in hem is dat aangeeft of een wens goed of slecht voor hem is; hij hoeft het aan niemand te vragen. Maar omdat je deze innerlijke stem in grote haast overschreeuwt, of besluit je van het Absolute af te wenden, beantwoord je niet aan deze ingeving.

Je moet inzien dat het verlangen naar het Absolute een gemeenschappelijk verlangen is van iedereen.

Bijvoorbeeld, iedereen in de wereld wenst kennis, of hij nu een Engelsman is, een Amerikaan, een Duitser of een Indiër, dat maakt geen verschil, want het ligt in de natuur van de wil van het Absolute dat ieder individu kennis moet ontvangen, dus wil iedereen dat.

Sterker nog, iedereen wenst ware kennis. Er is niemand en er is geen sekte ter wereld die de waarheid niet wil. Hun ideeën en opvattingen over waarheid kunnen verschillen, maar ze zoeken er allemaal naar en waarheid zelf kan niet verschillen.

Neem bijvoorbeeld optellen; twee plus twee is vier. Het woord voor 'vier' kan verschillen, of het woord voor 'twee', maar de uitkomst van 'twee plus twee' zal nooit verschillen, in welke taal, in welk land of in welk geloof dan ook.

Er zijn dus fundamentele menselijke zaken die iedereen wenst. Op dezelfde wijze is er altijd een fundamentele overeenstemming. Deze overeenstemming is de weegschaal en deze weegschaal is universeel. Als de mens maar zou kunnen zien dat er een weegschaal is en dat iets binnenin ons erop reageert; als je maar je eigen ware ingeving zou kunnen horen en volgen, dan zou je zeker niet de verkeerde kant op gaan. Maar mensen proberen hun verkeerde visie te rechtvaardigen door hun redeneringen en ze kunnen beloven het later recht te zetten, maar ondertussen handelen ze verkeerd. De uiteindelijke manier om werkelijk weet te hebben van goed en kwaad, is van binnenuit, of door gebruik te maken van de rede, die voortkomt uit het gezuiverde intellect.

Waarom is het toch zo moeilijk om te weten wat je wil? Wat is het verlangen in het hart, het gevoel dat er iets ontbreekt, de ontevredenheid, en waar moeten we onze geest en ons hart op richten om het antwoord te vinden of het conflict op te lossen?

In Ayodhya, de hoofdstad van Rama's koninkrijk, vond eens een incident plaats. Rama wilde de rivier de Saraya oversteken, maar de veerman weigerde hem mee te nemen. Er is een heleboel mythologie verbonden met deze passage in de *Ramayana* en door deze gebeurtenis werd de veerman erg beroemd.

Enige tijd geleden wilde een heilige man die rivier oversteken. Plotseling herinnerde hij zich de geschiedenis van Rama en de veerman. Hij was zo getroffen door deze herinnering, dat hij tegen deze veerman zei: 'Vandaag zal ik je alles geven wat je maar wenst.'

De veerman antwoordde haastig: 'Zorg alstublieft voor de maaltijd van vandaag.' De heilige lachte en vroeg zich af waarom deze veerman, terwijl hem alles werd aangeboden wat hij maar wenste, alleen maar vroeg om zijn eerstvolgende maaltijd! Toen realiseerde hij zich in verwondering dat de arme man niet verder kon kijken dan zijn dagelijks brood. Als hij een ruimere blik had gehad, zou hij meer hebben gevraagd. Dus in wezen kon het de veerman niet kwalijk worden genomen. Hij kon niet vragen om iets dat hij niet kende. En er werd hem gegeven wat hij had gevraagd.

DE RIJKE MAN EN ZIJN GEADOPTEEERDE ZOON

Een kind wil alleen met speelgoed spelen. Als hij opgroeit, wil hij boeken en andere dingen. Later krijgt hij genoeg van boeken en richt hij zich op andere activiteiten. Dan trouwt hij en bij het ouder worden, jaar na jaar, blijven de dingen veranderen. Tenzij een mens een staat bereikt waarin hij werkelijk de waarheid wil leren kennen, waarin hij waarheid, volledig bewustzijn en gelukzaligheid wenst en die eenvoudig móét hebben, kan hij geen vorderingen maken.

In Delhi woonde een rijke man die geen kinderen kon krijgen en daarom adopteerde hij een jongen van dezelfde kaste. Na de adoptie-ceremonie nam hij de jongen mee naar een showroom met auto's in het belangrijkste winkelcentrum van Delhi. De jongen kreeg allerlei grote en dure auto's te zien. Maar hij vroeg om de kleinste auto uit de showroom, hoewel hij erop gewezen werd dat er maar twee personen in konden zitten en hij zijn moeder niet kon meenemen, noch veel andere personen. Om die reden werd hem geadviseerd een grotere auto te nemen, maar hij hield vol dat hij die kleinste auto wilde en zei dat die heel geschikt was. Dus kreeg hij die.

Na twee jaar kwam hij tot de conclusie dat de auto te klein was en hij vroeg om een grotere, die hij kreeg. Weer enige tijd later vroeg hij om een nog grotere, die geschikt was voor meerdere passagiers, en weer kreeg hij wat hij vroeg.

In feite is het leven een reis waarin je leert beseffen

wat je werkelijk wilt en dit besef komt slechts voort uit het niveau van kennis en zijn dat je hebt bereikt. Je kunt de werkelijke vraag niet verzinnen; je zult moeten wachten.

Mensen kunnen kennis aangereikt krijgen, zoals de leer van Advaita, waardoor ze misschien wat sneller tot de hamvraag komen. Maar ze moeten zelf stap voor stap verder gaan om tot deze vraag te komen, de vraag naar de waarheid over het Zelf.

TWEE VORMEN VAN LIJDEN

Er zijn twee vormen van ziekte, of misschien twee soorten effecten van ziekte: de ene is de pijn die wordt veroorzaakt door ziekte van het lichaam en de andere is het lijden, verdriet en smart, mogelijk veroorzaakt door ziekte van het lichaam. Dit lijden kan ook ontstaan zonder ziekte, want er zijn mensen die lijden zonder een duidelijke lichamelijke ziekte (of zonder dat ze duidelijk iets in het leven tekortkomen, want ze lijken alles te bezitten) en toch leven ze in narigheid.

Een lichamelijke ziekte brengt pijn met zich mee, omdat die lichamelijk is, maar deze pijn kan vervelend en verergerd worden doordat er van binnen verdriet, geestelijk en emotioneel lijden, aan wordt toegevoegd. Men kan het effect van fysieke pijn dus versterken of verminderen. Er zijn voorbeelden van mensen die fysieke pijn hadden, maar zich niet ellendig voelden. Dus de fysieke pijn kwam, had weinig effect, en verdween weer op het moment dat het daar de tijd voor was.

Ramakrishna had keelkanker en kreeg medicijnen aangeboden, die hij weigerde. Hij zei: 'Ik lijd helemaal niet. De pijn die bij de ziekte hoort, is er wel en dus kan ik af en toe wel eens schreeuwen, maar dit doet me niet echt lijden. Ik ben zo gelukkig als ik maar zijn kan, dus zal ik het verdragen.'

Een dergelijk voorval vond plaats in het leven van de grote dichter Tulasidas. Ook hij had de een of andere lichamelijke kwaal. Als hij zijn dagelijks bad nam, kwam hij langs de Shiva-tempel in Benares. De kwaal hield al twee maanden aan. Na twee maanden vertelde iemand hem over een bijzonder kruid, waarmee hij een zeer snelle genezing van zijn kwaal kon bewerkstelligen. Tulasidas zei dat hij de kwaal al twee maanden had, zonder dat hem een oplossing was aangeboden. En nu, na deze periode, bood iemand hem een geneesmiddel aan. Maar misschien stond de kwaal op het punt over te gaan. Hij gebruikte het geneesmiddel niet en de ziekte, die haar cyclus had doorlopen, verdween.

Pijn veroorzaakt relatief weinig lijden. Als iemand beroepsmatig de fysieke pijn van mensen kan verlichten, dan is dat goed. Maar de grootste en belangrijkste pijn komt van innerlijke smart. Als er op dit niveau een remedie werd geboden, naast die op het fysieke niveau, dan zou de mensheid een grotere dienst worden bewezen.

DE OUDE DAME DIE TE VEEL WENSTE

Wat is de functie van wensen?

Wensen staan niet op zichzelf. Meestal houden ze verband met vroegere neigingen, maar er rijzen ook nieuwe wensen op als gevolg van associaties. Bijvoorbeeld, er staat een man op straat en er komt een erg mooie auto voorbij. Ogenblikkelijk ontstaat het gevoel dat hij ook zo'n auto wil hebben; er rijst een wens op. Als hij genoeg geld heeft, zal hij waarschijnlijk in staat zijn deze wens te vervullen, anders zal er gewoon een onvervulde wens in zijn geest achterblijven.

Er kwam hier eens toevallig een oude dame langs. Ze was blind en ze had vier zoons. Het eerste dat ze tegen me zei was: 'Meneer, doe iets waardoor ik mijn gezichtsvermogen weer terugkrijg', en een minuut later zei ze: 'Ik heb vier zoons, mijn tweede zoon heeft geen kinderen. Kunt u mijn zoon zegenen met een kind?' Toen zei ze: 'De twee vrouwen van twee van mijn zoons luisteren niet naar me. Wees zo vriendelijk iets te doen waardoor ze gehoorzamen.' Daarna zei ze: 'Mijn oudste zoon is niet erg succesvol in het zakenleven. Kunt u hem zegenen, zodat het beter met hem zal gaan?' Op deze wijze somde ze zeven of acht wensen op, de een na de ander. Ik hoorde haar geduldig aan en zei ten slotte: 'Hoor eens, u gaat over niet al te lange tijd dood. Waarom vraagt u niet: "Laat de Heer a.u.b. iets doen waardoor hij een beetje medelijden met me zal hebben en iets zal doen waardoor ik

misschien mijn levensdoel zal bereiken en in het hierna-
maals gelukkiger zal zijn." U heeft zoveel gevraagd; dat
is niet allemaal mogelijk. Als u slechts één ding had
gevraagd, dan zou het waarschijnlijk mogelijk zijn
geweest u te helpen. Maar het is echt onmogelijk u te
helpen bij het verbeteren van al deze omstandigheden.'

Evenzo zal de Heer het erg moeilijk vinden onze
wensen allemaal te vervullen, als we er veel hebben, en
in feite zijn veel van onze wensen nu niet bepaald
wezenlijk. Als een wens verbonden is met je vroegere
neigingen en gewoonten, dan moet je er vrij van willen
zijn. Als het een nieuwe wens is, zal deze nieuwe
neigingen creëren. De kans op het creëren van nieuwe
neigingen zal kleiner zijn als je minder wensen hebt. Je
kunt niet zeggen dat je geen wensen hebt, want deze
geboorte is je geschonken als gevolg van je vroegere
neigingen. Om de vruchten van deze gewoonten te
plukken, moet je wel bepaalde wensen hebben. De
inspanning moet erop gericht zijn je wensen te be-
perken, zodat je alleen oogst, maar niet zaait.

Onderscheid

DE TWEE MIEREN

Hoe kun je anderen helpen hun wens te versterken om tot Zelfbesef te komen?

Ieder mens is op zoek naar geluk. Dit hoort bij de menselijke natuur. Als hij er iets van proeft, wil hij meer; ook dat is heel natuurlijk. Iedereen die een beetje vooruitgang heeft geboekt en is gaan mediteren, moet er op z'n minst iets van hebben geproefd. Om deze smaak verder te stimuleren en om diegenen aan te trekken die deze smaak nog niet hebben ervaren, kunnen er twee dingen gedaan worden. Ten eerste door een voorbeeld te stellen. Als mensen zien dat je een produktief leven leidt en in een goede en kalme staat verkeert, dan zullen ze aangetrokken worden. Dan willen ze weten wat het is dat jij hebt en ze zullen vragen stellen. Ten tweede door hun te vertellen over de kennis die je ontvangen hebt en die uit te leggen. Als je hier en daar wat suikerkorrels laat vallen, zullen mieren het spoor volgen tot ze de bron bereiken. Wie er eenmaal een glimp van heeft opgevangen, zal dat niet vergeten en zal méér willen. Dus de doelmatigheid waarmee je de boodschap overbrengt en je persoonlijke voorbeeld staan voor

de suikerkorrels die mensen tot Zelfbesef zullen brengen.

Er waren twee bergen die beide door mieren werden bevolkt. De ene was een suikerberg en de andere was een zoutberg. Op een dag ging een mier van de suikerberg op bezoek bij een mier van de zoutberg. Nadat ze van het zout geproefd had, wat niet naar haar smaak was, zei ze tegen de andere mier: 'Waarom ga je niet mee naar mijn huis? Dan zul je eens zien wat een verrukkelijk eten daar te vinden is.' En zo gebeurde het dat de met zout gevoede mier meeging naar de andere berg. Maar omdat ze er niet zeker van was of ze daar wel genoeg goed eten zou krijgen, nam ze in haar mond een zoutkorreltje mee als reserve. En omdat ze dus zout in haar mond had toen ze van de suiker at, zei ze: 'Ik proef niet veel verschil tussen jouw eten en het mijne.' Toen zei de andere mier: 'Misschien heb je nog iets van je eigen eten in je mond. Spuug het uit en ik ben er zeker van dat je zult zien dat de smaak van mijn eten goed is.' Ze deed dit en toen ging de met zout gevoede mier nooit meer terug naar haar zoutberg.

Zo gaat het ook met mensen. Ook al wordt ons de suiker van ware kennis aangereikt, dan nog zullen we de echte smaak daarvan niet proeven als we vasthouden aan de hunkering naar het zout van materiële zaken en wereldse verlangens. Verwijder dit zout en geniet van de zuivere zoetheid van suiker, dan zul je niets anders willen.

Als je vanaf de suikervoorraad suikerkorrels op de grond strooit, dan zal een mier die korrels volgen

tot zij de voorraad vindt. Iemand die vrede en geluk verlangt, zal korrels vrede en geluk verzamelen en het spoor volgen naar volledig bewustzijn en gelukzaligheid.

DE BEDIENDE DIE ZICH UITGAF VOOR EEN WIJZE

Om het belang van voortdurende oefening in meditatie te benadrukken, gaf Zijne Heiligheid eens het leren fietsen als voorbeeld. Als het een jongen moeite kost om het te leren, zal een volwassene hem in evenwicht houden. Kan er bij meditatie op deze wijze hulp geboden worden?

Hier zijn twee werelden bij betrokken, de grove fysieke wereld en de subtiele wereld. Alle directe hulp die je kunt geven ligt in de fysieke wereld. Als iemand opgeleid wordt in meditatie, wordt hem gezegd hoe hij de mantra moet laten klinken en wat hij moet doen, zijn lichaam niet te bewegen en de ogen te sluiten. Dit zijn allemaal fysieke zaken. Dit is alles wat men kan aanreiken voor wat betreft het fysieke lichaam. In de sfeer van het subtiele lichaam kunnen aanwijzingen of richtlijnen gegeven worden, maar deze richtlijnen moeten door de mediterende zelf worden uitgevoerd. Verder is het onmogelijk om iets te doen.

Meditatie is een reis terug naar huis en de meeste moeilijkheden en tegenspoed die men tegenkomt, zitten in de eerste helft van de reis. Wanneer dat punt gepasseerd is en je dichterbij huis bent, dan is er nog maar één punt om je op te richten

en je hoeft je verder nergens zorgen over te maken. Meditatie is terugkeren naar huis, terug naar het Zelf. Wat de leraar kan doen is de reis van begin tot eind beschrijven, aangeven wat er meestal gebeurt en wat je onderweg kunt tegenkomen.

In de wereld van de geest kan de leraar richting aangeven en de leerling zeggen naar de mantra te luisteren. Als de geest zich niet juist gedraagt, kan de leraar hulp bieden op het niveau van het verstand en het onderscheidingsvermogen, door te verwijzen naar kennis en alle informatie te geven over wat gewoonlijk wordt ervaren, zodat de leerling zelf kan onderzoeken en onderscheiden. Maar wanneer de thuisreis begint, moet de leerling zelf onderscheid maken; onderscheid tussen wat van het causale lichaam komt en wat invloeden van buiten zijn. Hij hoeft niet te stoppen en te onderzoeken, maar hij gaat direct naar het Absolute of Zelf. Dit hangt alleen van de leerling af; op dit niveau is geen hulp mogelijk.

Als er een geheime ontmoeting wordt gearrangeerd, zal degene die de organisatie in handen heeft de mensen slechts tot een bepaald punt begeleiden. Verder gaat hij niet; hij laat het aan de mensen zelf over elkaar te ontmoeten. Hetzelfde geldt voor man en vrouw. Hoewel ze vele verwanten en dergelijke hebben, zullen ze er niemand bij willen hebben als ze een vertrouwelijk gesprek met elkaar willen voeren. Het ligt in de natuur van het Zelf besloten dat wanneer het tot zichzelf terugkeert, het door zijn aard geen bemoeienis of hulp van wie dan ook wil. En omdat het geen hulp wil, bestaat er ook geen mogelijkheid of noodzaak die te geven.

In de geschriften wordt gezegd dat op de weg naar bevrijding zelfs onderscheidingsvermogen een grens heeft. Hier voorbij ervaart het Zelf zichzelf.

Wanneer je tijdens de meditatie de innerlijke blijheid proeft die niet beschikbaar is in de fysieke wereld, dan wil je die blijheid steeds weer. Op dezelfde wijze kun je een paar suikerkorrels laten vallen, maar je hoeft voor de mier geen weg aan te leggen om van de ene korrel naar de andere te reizen. Als de mier de suiker eenmaal heeft geproefd, zal ze zelf de weg naar de volgende korrel vinden. Zo gaat het ook bij jezelf. Wanneer je de innerlijke blijheid eenmaal proeft, heb je niemands hulp meer nodig, omdat je de reis zelf kunt maken.

Dit is het verhaal van de koning die zijn minister vroeg een wijze bij hem te brengen, zodat hij het geheim van eeuwige rijkdom zou kunnen leren. De minister kon geen echte wijze vinden, dus instrueerde hij zijn dienaar hoe zich als een wijze voor te doen. Toen de koning tevreden was gesteld, kreeg de dienaar opdracht zijn gewone taken weer op te pakken. Maar hij gaf er de voorkeur aan zich verder als wijze te bekwamen, opdat hij de grootste van alle koningen kon ontmoeten.

De moraal van dit verhaal is dat je tot een bepaald punt kunt worden gebracht, maar voorbij dit punt wordt de reis gemaakt door het Zelf, zonder iemands hulp, omdat het Zelf alles weet. Alleen omdat het in duisternis leeft, is het zijn grote vermogen vergeten.

DE MAN DIE GOD WILDE ONTMOETEN

Het Absolute is de wortel en oorzaak van alles en van zichzelf. In de kringloop van oorzaak en gevolg hebben alle manifestaties hun plaats met betrekking tot hun vorm. Als je doorgaat de keten van oorzaak en gevolg te onderzoeken, kom je uiteindelijk uit bij het Absolute, dat zelf zonder oorzaak is. Zo is het bewustzijn van het Absolute de grondslag van alle namen en vormen.

Dus onderweg is het nodig onderscheid te maken tussen deze vormen en elementen en het zuivere Zelf? En dit moet gebeuren in meditatie of tijdens onze bezigheden?

Van nature leven we in de wereld van namen en vormen; we zijn erdoor omringd en zelfs het wezen dat we onszelf noemen, heeft vele namen en vormen. Mensen hebben naam, vorm en ook het Zelf; dus lijkt het of alles overall is, maar door onwetendheid raken mensen verward in uitsluitend de wereld van naam en vorm. Meestal beschouwen ze hun lichaam van één meter tachtig als hun essentiële wezen. Het Advaita-systeem van kennis en de meditatiemethode zijn er om de bekrompenheid van de begrenzing en de gebondenheid op te heffen en mensen toe te staan onderscheid te maken en het onbegrensde en ongebonden Zelf te ontmoeten, dat niet door naam en vorm beperkt kan worden. Hier is een voorbeeld:

Iemand ging naar een wijze en vroeg om bij God te worden geïntroduceerd. De wijze zei: 'Als ik naar Hem toe ga, zal Hij vragen over je stellen. Wat zal ik

over je vertellen? Geef me dus eerst wat details ter introductie.' De man wees op zijn lichaam en noemde zijn naam. De wijze zei: 'Dat bestaat allemaal uit vlees en botten, die altijd onderhevig zijn aan groei en verval. Hoe zou jij dit kunnen zijn? Het is slechts je lichaam en je naam. Geef me je juiste geloofsbrieven.' De man dacht na en zei dat misschien zijn gedachten, verlangens en gevoelens zijn juiste geloofsbrieven waren. De wijze zei weer: 'Deze veranderen voortdurend, zelfs nog sneller dan de lichamelijke vorm. Geef me je echte, vaste geloofsbrieven.' Op deze manier werd de man ertoe gebracht zijn eigen ware Zelf te herkennen en toen hoefde hij niet meer geïntroduceerd te worden.

Het Advaita-systeem van kennis en de meditatie-methode zijn er eenvoudig om mensen te leiden tot het maken van onderscheid tussen het vergankelijke en het eeuwige, tussen binnen en buiten, tussen woorden en de Geest, zodat je kunt genieten van vormen en woorden en ook van het echte zijn.

TIEN MANNEN DIE DE RIVIER OVERSTAKEN

In de wereld van vandaag is er een veelheid aan heersende ideeën en iedereen staat op om zijn principes te verkondigen en wil ieder ander leiden volgens zijn eigen principes, terwijl anderen ook proberen hun principes te verwoorden! In deze situatie is er natuurlijk behoefte aan iemand die geen verlangen koestert naar een ideologische overwinning.

Tien mannen staken een snel stromende rivier over en aangekomen aan de overkant, begonnen ze elkaar te tellen om er zeker van te zijn dat ze allemaal veilig overgekomen waren. Ze telden allemaal, maar kwamen slechts tot negen, omdat ze zichzelf niet meetelden. Ze maakten zich erg bezorgd. Net op dat moment kwam er een wijze langs. Hij zag hun betrokken gezichten en vroeg wat er aan scheelde. Ze vertelden het hem en deden voor hoe zij tot negen kwamen, hoewel ze met zijn tien begonnen waren. Hij stelde ze op in een rij en met zijn stok tikte hij de eerste één keer aan en zette hem uit de rij. Hij tikte de tweede twee keer aan, enzovoort, tot de laatste. Hij tikte die tien keer aan en stelde vast dat dit de tiende was. Ze waren erg blij en vervolgden hun weg.

Dezelfde situatie beheerst vandaag de dag de wereld. Deze tien mannen staan voor de talrijke heersende ideologieën. Ieder telt al de anderen zonder naar zichzelf te kijken. Daarom willen ze allemaal doorgaan met de strijd. Tenzij er iemand anders langskomt die ieder van hen een flinke tik geeft om ze tot bezinning te brengen, zal deze situatie voortduren.

HET ADVIES VAN DE WIJZEN AAN DE SLANG

Het lijkt erop dat als we het ego toestaan zich te bemoeien met onze rol in het leven, we juist dan het spel verdraaien.

Je kunt niets doen zonder de betrokkenheid van het ego, maar er zijn verschillende soorten ego.

Men kan bijvoorbeeld boos zijn, maar er zijn twee manieren om boos te zijn. Bij echte woede raakt het lichaam van degene die boos is helemaal verhit. Maar als de boosheid slechts een onderdeel is van het spel en alleen bedoeld is om een correctie aan te brengen in een situatie die correctie vereist, als het alleen aan de buitenkant is, maar met liefde van binnen, dan kan zo'n vertoon van boosheid nodig zijn en het is nuttig als het je niet doet ontvlammen.

Zo is het ego ook nuttig, mits dat het individu niet in beroering brengt. Als het slechts voor gebruik in een bepaalde situatie is, dan is het in orde, maar als het voor de vernietiging van het Zelf is, dan is het niet goed.

Een aantal wijzen liep door een woud en toevallig zagen ze een grote slang. Ze beseften dat het een mens was, die door zijn slechte daden in deze slang was veranderd. Daarom namen ze wat water uit hun kruiken en met behulp van een mantra besprenkelden zij de slang en deze werd teruggebracht in een menselijke gedaante. Deze man vertelde de wijzen dat hij in een vorig leven behoorlijk wat mensen last had bezorgd. Het gevolg van al zijn zonden was dat hij in een slang was veranderd. Hij smeekte de wijzen hem te adviseren, hoe hij aan deze situatie kon ontsnappen. De wijzen zeiden dat de remedie was niemand meer lastig te vallen. Zolang hij een slang was, moest hij dus niemand bijten en als hij zich hieraan hield, zou hij na verloop van tijd bevrijd worden. Toen vervolgden zij hun weg.

Deze mens, in de gedaante van een slang, hield ermee op iemand te bijten. Geleidelijk merkten de dorpelingen, die gewoonlijk vruchten, hout of iets anders in het bos kwamen verzamelen en die altijd stenen naar hem gooiden, dat dit hem niet verstoorde. Er kwam geen reactie, dus kwamen ze dichterbij en de stenen raakten hem. Zelfs toen gebeurde er niets, dus pakten ze wat stokken en begonnen hem te slaan. Ze trokken aan zijn staart en sleepten hem in het rond. Zo onderging deze slang allerlei kwellingen, maar omdat hij beloofd had niet te bijten, hield hij zich koest en verdroeg zijn lijden.

Na een aantal maanden keerden de wijzen door hetzelfde woud terug. Ze zagen daar dezelfde slang liggen met al zijn builen en vroegen wat er met hem aan de hand was. Hij zei dat het hun advies was geen actie tegen iemand te ondernemen en dat hij hun advies naar de letter had opgevolgd. Dit was het resultaat, want iedereen viel hem aan. Daarop zeiden de wijzen dat ze hem alleen gezegd hadden mensen niet te bijten of pijn te doen, maar ze hadden hem niet verboden te sissen: hij kon sissen zonder te hoeven bijten! Zij vervolgden hun weg en toen de dorpelingen weer kwamen en probeerden de slang lastig te vallen, begon hij te sissen en liep iedereen hard weg en hij werd met rust gelaten.

Dit sissen maakt deel uit van de natuurlijke verschijnselen. Hoewel het een handeling lijkt, maakt het deel uit van de natuur en is het passend voor die situatie. Het Absolute heeft de slang zo ontworpen, dat hij kan sissen om zijn huid te redden. Zo zijn er in ons dagelijks leven situaties waarin sissen nodig is

als bescherming. Je moet niet aarzelen om methoden te gebruiken die bepaalde situaties kunnen oplossen zonder innerlijk enige verandering of verstoring te veroorzaken.

Het toneelstuk

WATER UIT DE GANGES

Ik weet en begrijp dat het Zelf één is met het Universele Zelf en dit beïnvloedt mijn leven. Ik ervaar dit niet ten volle in meditatie, maar ik lijk vaak op het randje te staan. Wat houdt mij tegen?

In ieders leven is er de ervaring van eenheid met het Universele Zelf, maar je weet dit niet. Gedurende de diepe slaap gaat het Zelf op in het Universele Zelf. Dit gebeurt in onwetendheid, maar het is een natuurlijk verschijnsel. Als je dit opgaan niet voelt in het actieve leven of in meditatie, dan komt dit door een omhulsel. Ook dit omhulsel is natuurlijk. De eenheid die wordt ervaren, is het licht dat door het Universele Zelf op dit omhulsel geworpen wordt. Als het omhulsel doorschijnend en zuiver is, dan is alles goed, maar als het bedekt of vies is, dan krijg je slechts een zwak schijnsel. Dit is het randje van rechtstreekse ervaring. Als het water in de Ganges voor het Universele Zelf staat, dan staat water dat uit de Ganges is gehaald en in een fles gegoten, voor het individuele Zelf, hoewel het water hetzelfde is. Zodra je de fles opent of breekt en het water weer terugvloeit in de Ganges,

dan zie je geen verschil meer en je kunt hetzelfde water onmogelijk terugnemen, want het is voor altijd weer opgegaan in de Ganges. Het enige dat het anders maakte, is het omhulsel dat het individuele Zelf scheidt van het Universele Zelf.

DE MAN IN DE BIOSCOOP

De Schepper schiep het universum met al zijn verschillende aspecten en vormen. Hij observeert het toneelstuk dat Hij geschapen heeft. Allen die in dit toneelstuk meespelen en het mysterie en de essentie ervan doorgronden, zijn onthecht. Zij spelen hun rol en genieten ervan. Zij die het mysterie niet doorgronden, raken geïdentificeerd met hun rollen en worden door die rollen gebonden. Wanneer zij hun identificatie kwijtraken, kunnen ook zij van hun rol in dit grootse toneelstuk genieten zonder gebonden te zijn.

Een man van het platteland bezocht zijn familie in de stad. Om hem te vermaken namen zijn verwanten hem mee naar de bioscoop. Ze kochten dure kaartjes voor de achterste rij, maar hun neef van het platteland voelde zich beledigd door achteraan gezet te worden en stond erop dat zij op de voorste rij gingen zitten. Alles ging goed tot er plotseling een leeuw op het scherm verscheen, die er uitzag of hij in het publiek wilde springen. Onze vriend pakte zijn stok en sloeg naar de leeuw om zich te verdedigen. Het scherm ging kapot, de film stopte en de bioscoop werd gehuld in duisternis en verwarring. Eerst begreep niemand wat er gebeurd was,

tot het besef doordrong dat er onder het publiek iemand was die nog nooit eerder naar de film was geweest en de film als echt zag. Hetzelfde is van toepassing op die onwetende mensen die wat er in de wereld gebeurt als de hele werkelijkheid zien en geïdentificeerd en betrokken raken, wat leidt tot domme handelingen. Wanneer de echte betekenis van het grootse toneelstuk wordt doorgrond, kunnen deze mensen hun rol spelen zonder gehechtheid en met vreugde.

DE POPPEN EN DE FILMVOORSTELLING

De herinnering aan het Universele Zelf gedurende de dag is een toenemende bemoediging. Tegenwoordig is alles plezieriger en zelfs onplezierige dingen lijken minder belangrijk dan voorheen. Echter, je voelt je op een dromerig plateau waarop, door het aangename leven, de behoefte voort te gaan op het pad minder sterk is. Er wordt niet geklaagd over de toenemende blijheid, maar hoewel je gedurende de dag de grotere aanwezigheid voelt, lijkt je meditatie niet diep genoeg en schijn je meer gevangen in een dromerige fase. Kan de Shankaracharya hierover advies geven?

Een van de fundamentele kenmerken van het leven op deze aarde is de illusie de individuele doener te zijn, een vrije wil te hebben. Het is moeilijk vol te houden dat individuen de doeners van iets zijn, want de hele schepping is een manifestatie van het Absolute, die de echte doener is. Hij heeft zijn hele toneelvoorstelling gemaakt volgens een

prachtig patroon, dat blijft veranderen van moment tot moment naarmate de schepping voortgaat. De hele zaak draait op de scheppende impuls van het Absolute. Hij is onafhankelijk, Hij is vrij en Hij is de echte doener.

Onderdeel van de voorstelling is onze menselijke natuur met haar geheugen en denkvermogen, die, als je de last van het verleden en de toekomst op je neemt, de reis moeilijk en verraderlijk maken. Want het verleden en de toekomst blijken verschrikkelijk groot en het is erg moeilijk de weg te gaan als je deze last draagt. 'Als wij dit of dat zouden doen', denken we, 'dan kan een bepaald resultaat behaald worden' of 'Als ik zo niet gehandeld had, dan had ik mezelf deze gevolgen kunnen besparen.' Je moet altijd luchtig blijven en vrij van die last. De last zit in feite in de gedachten zelf, het fysieke lichaam heeft er niets mee te maken. Maar omdat de gedachten het fysieke lichaam besturen, lijdt het fysieke lichaam ook.

Een van de beste analogieën is het schaduwspel met poppen. Er is iemand die de touwtjes vasthoudt en ze beweegt, toch lijken de poppen zelf te bewegen en de echte doeners te zijn. De hele schepping lijkt erg op een poppenspel, waar de touwtjes door iemand anders worden vastgehouden.

Een ander voorbeeld is een filmvoorstelling, waar de film op een scherm vertoond wordt en de mensen naar deze bewegende beelden blijven kijken. Op het scherm zie je bergen, gebouwen, zeeën, gevechten, liefdes- en religieuze scènes. Allerlei taferelen spelen zich af op dit scherm.

Sommige toeschouwers zijn net als de poppen en zij raken opgewonden door de beelden.

Je moet de dingen die in de wereld gebeuren, kunnen zien, maar alleen als een stille waarnemer. Zie al het plezier op het scherm, maar raak er niet bij betrokken en raak niet op drift.

Alle spannende dingen die op het scherm getoond worden, kleuren het scherm zelf niet; het scherm is zuiver wit. Het heeft geen kleur van zichzelf, het reflecteert slechts de kleuren die erop geprojecteerd worden.

We moeten dus worden als een scherm, waar elk deel van de handeling plaatsvindt en plaats mag vinden, maar we moeten wel zuiver wit worden en niet bevlekt of getint door enige kleur van de wereld. Het is niet onze zaak om enige ambitie of wens te hebben om een nieuwe reeks handelingen te beginnen.

U noemde de droomstaat. Er zijn vijf staten: de verlichte staat, de wakende staat, de droomstaat, diepe slaap en ten vijfde de bewusteloze staat. Deze vijf staten behoren allemaal tot de mysterieuze scheppende kunst van het Absolute. Elk van deze staten maakt deel uit van de gemanifesteerde schepping voor het genoegen van het Zelf en in feite is elke staat nuttig voor één of ander doel. Er valt niets te kiezen tussen deze staten. Je hoeft niets te kiezen, maar sta in het midden en zie beide zijden, buiten en binnen, of blijf in het heden en zie het voorbijtrekkende leven, het spel van verleden en toekomst. Je moet de onpartijdige en stille waarnemer worden van wat er ook gebeurt,

of het nu samadhi, waken, dromen of slapen is. Als dat bereikt wordt, gaat het voorbij al deze staten van de wereld waarin wij leven. Dan is alles waarheid, bewustzijn en geluk, het Absolute. Dan geeft zelfs het saaiste werk, zoals graven, blijheid of vreugde.

We vergeten dat wij de meester zijn, wij zijn het Absolute, maar door ware kennis te bestuderen komen we er weer achter, net zoals we leren individuen te herkennen.

Iemand kan gevraagd worden een rol te spelen in een toneelstuk; hij doet dan andere kleren aan, zet een hoofddekseel op en brengt zoveel make-up aan dat hij onherkenbaar is. Maar zodra hij spreekt, verradert zijn stemgeluid zijn identiteit.

Hier staat het geluid voor de ware kennis, waardoor je het ware Zelf herkent dat zich manifesteert door al deze verschillende vormen. Je moet deze synthese begrijpen en ontdekken - het innerlijk wezen manifesteert zich ook buiten en speelt ook buiten mee - en je moet de eenheid ontdekken, niemand haten en beginnen te werken vanuit liefde. Dat zal vrede en bevrijding brengen.

DE DEMON RAKSHU DIE MET INDRA VOCHT

Enige jaren geleden zei de Shankaracharya dat we moeten leren genieten van de geest, zowel in stilte, zoals in meditatie, als ook in handeling. Kan hij meer zeggen over hoe je van de geest geniet in handeling?

De fundamentele natuur doordringt alles en als je dit eenmaal in alles begint te ervaren, dan zul je er in

alle omstandigheden van kunnen genieten. Het voornaamste gebruik van het intellect is dus om de alomtegenwoordigheid van die volmaakte natuur te zien, te observeren en te voelen. Als je een boom ziet, dan zou je geest je moeten kunnen vertellen dat de fundamentele natuur die in jou is, ook in de boom is.

Het doet er niet toe dat deze fundamentele natuur in verschillende vormen verschijnt. In klimop is ze zacht, in een steen hard en in de bladeren van een boom is ze groen. De vorm kan anders zijn, maar de fundamentele natuur is hetzelfde. Dus als je geest het allesdoordringende vermogen van de natuur beleeft of waardeert, dan zul je in het dagelijks leven, in je gewone werk, kunnen genieten van de omstandigheden waarin je terecht gekomen bent.

Hier is een verhaal uit de geschriften:
Er was eens een demon die Rakshu heette en die met Indra in gevecht was. Op een bepaald moment werd Indra afgeleid en zijn zwaard glipte uit zijn hand. Nu ontwapend, was hij bang dat Rakshu hem zou doden. Op dat moment stopte Rakshu en zei: 'Maak je geen zorgen! We spelen alleen maar dat we vechten en jou is de taak gegeven om mij te bestrijden. Pak dus je zwaard weer op, dan zullen we doorgaan met vechten, je hoeft niet bang te zijn.' Als dit soort gevoel zich ontwikkelt, zul je ontdekken dat je onder alle omstandigheden zult beseffen dat het slechts een spel is, een toneelstuk. Dan zul je je gedragen zoals het past in die bepaalde situatie, of er nu een vijand of een geliefde voor je staat,

en je geest zal je niet misleiden. Je zult in de goede richting worden geleid.

Voorbeeld

HET KIND DAT VERSLAAFD WAS AAN SNOEP

De Shankaracharya heeft ons gezegd dat we onze schat in het hart moeten bewaren, waar hij naar behoefte kan worden gebruikt. Ik zou verder willen vragen wat we kunnen doen om zeker te stellen dat het begrip van een belangrijk idee gedurende de hele dag steeds aanwezig is en onze gedachten en handelingen kleurt.

Je moet besluiten wat goede en wat slechte gedachten zijn. Dit is een beslissing die je moet nemen. Als een beslissing eenmaal genomen is, dan moet je bij de goede gedachten blijven en je die zo vaak mogelijk herinneren.

Na enige tijd zullen ze een plaats in het hart hebben en zullen alle handelingen erdoor gekleurd worden. Je moet niet spelen met de gedachten die volgens je eigen beslissing niet goed zijn. Als ze opkomen, moet je ze geen steun geven; laat ze gewoon vallen. Op die momenten kun je goede gedachten stimuleren, door die steun en kracht te geven. Alleen op die manier kun je leven in overeenstemming met de goede bedoeling.

Er was eens een heilig man die bezoek kreeg van een oudere dame en een kleine jongen die verslaafd was aan snoep.

Zij wilde dat de heilige man zijn invloed zou gebruiken om hem deze slechte gewoonte af te leren. Toen de heilige man de kwestie had aangehoord, vroeg hij de dame na twee weken terug te komen. Toen de vrouw na twee weken terugkwam, zei de heilige man simpelweg tegen de jongen dat het eten van snoepjes een slechte gewoonte was, die later tot een of andere ziekte zou leiden: 'Dus, beste jongen, geef deze gewoonte op.' De vrouw zei: 'Als dat alles is wat u te zeggen heeft, dan had u me de moeite kunnen besparen om na twee weken terug te komen.' De heilige man zei dat hij de raad niet eerder had kunnen geven, omdat hij zelf de gewoonte had te snoepen en dus niet het gezag had iemand anders te vragen deze gewoonte op te geven. Daarom moest hij twee weken stoppen met snoepen en zijn begeerte beheersen, want anders zou hij geen gezag hebben en zelfs al zou hij hetzelfde tegen de jongen hebben gezegd, dan zou dit geen effect hebben gehad. Maar nu hadden deze paar woorden hun uitwerking. Dus is het uiteindelijk het individu dat het moet doen.

Als je door deze kennis toe te passen, door goed gezelschap en door het gebruik van de rede ergens iets van echte waarheid hebt gevonden, dan is het enige dat je moet doen, dit voortdurend in praktijk brengen. Je moet nooit toegeven aan iets dat tegengesteld is aan datgene waarvan je weet dat het goed is, want anders zou je geen enkel moreel gezag hebben. Dus moet je nooit iets doen waarvan je weet dat het verkeerd is en moet je alles waarvan je hebt vastgesteld dat het goed is,

steeds in gedachten houden en in de praktijk toepassen. Door dit te doen zul je merken dat de uitwerking op de gemeenschap, of op de mensen om je heen, positief is en het goede de overhand krijgt.

DE OUDE VROUW EN DE MOSLIM PREDIKER

De *Bhagavad Gita* zegt in het vijfde hoofdstuk (vers 7-10) dat alle zintuiglijke ervaringen: horen, zien, voelen, ruiken, proeven, slapen, en dergelijke, het werk van de natuur zijn, terwijl het Zelf vrij is. Mensen gebruiken deze vrijheid van het Zelf om het gebrek aan beheersing over hun gewoonten te rechtvaardigen. In wezen zijn zij slaven die beweren vrij te zijn. Zij moeten in hun volgende levens naar deze gewoonten kijken, als ze die in dit leven niet zien.

Er was eens een moslim die veel predikte, maar niet veel succes had. Op een dag stond hij op het punt zijn ochtenddrank te nuttigen, op een plaats waar een oude dame de tafel kwam schoonmaken. Ze stofte hem eerst af en nam hem daarna af met een vochtige doek, maar er bleven smerige strepen achter. De prediker vroeg haar de tafel opnieuw schoon te maken, maar telkens wanneer ze hem probeerde schoon te vegen, waren daar de strepen. Daarop vroeg de prediker haar eerst de doek schoon te maken en daarna de tafel af te nemen. De oude dame antwoordde vinnig : 'Ik doe precies wat u doet. U bent een gemeen en slecht mens en toch gaat u door anderen de les te lezen. Weet u niet dat het u,

net als mij, nooit zal lukken?’ De prediker verbaasde zich toen hij de waarheid hoorde; hij betoonde haar zeer nederig zijn respect voor de waardevolle les en begon toen eerst zijn eigen wezen te zuiveren. Later had hij succes en hij werd een beroemde heilige in de islamitische wereld.

GANDHI EN DE KRUIDEN

Er is een interessant verhaal uit het leven van Mahatma Gandhi. Hij had een eigen ashram in Sabarmati, waar hij meestal met zo’n vijftientig volgelingen woonde. De discipline was hard en streng. Het voedsel was beperkt tot drie eenvoudige bestanddelen, zonder kruiden of pepers. Op een keer kwamen er enkele gasten uit Marwar (een deel van Rajasthan) logeren. Ze vonden het eenvoudige voedsel niet lekker en aten de eerste dag niet veel. Dus kochten ze kruiden en pepers op de markt, om die bij het eenvoudige voedsel te gebruiken. De kok maakte bezwaar, maar de volgende dag gebruikten zij ze weer. De kok probeerde hun op het hart te drukken dat de regels en de discipline van de ashram zulke vrijheden niet toestonden en dat ze beter van deze gewoontes konden afzien, maar ze konden er geen weerstand aan bieden. Dus werd de zaak onder de aandacht van Mahatma Gandhi gebracht. Deze zei hun ook ermee op te houden, maar zonder resultaat. Toen ze de kruiden weer gebruikten, riep Gandhi ze bij de bijeenkomst en ten overstaan van alle aanwezigen sloeg hij zichzelf op het hoofd. De mensen waren verbaasd

over zijn gedrag en vroegen waarom hij dat deed. Gandhi antwoordde: 'Er moet een dergelijk verlangen in mijn eigen natuur verborgen zijn als mijn gasten me niet kunnen volgen, dus moet ik dit uit mijn eigen systeem verwijderen. Alleen dan zullen mijn woorden enige uitwerking hebben op deze heren.' Daarna at niemand ooit nog pepers of kruiden in zijn ashram.

DE VOGELS EN DE WEGGESPOELDE EIERN

Bij sommige kinderspelletjes wordt het kind geblinddoekt en zeggen we 'warm' of 'koud' om het naar de schat te leiden. Bij mijn speurtocht naar het Zelf zou ik graag willen dat iemand 'warm' of 'koud' riep om mij te leiden.

In elk mens leeft het Universele Zelf naast het individuele Zelf, om leiding te geven. Daardoor horen we af en toe een stem die ons leidt, wanneer we problemen hebben. Om deze innerlijke stem te horen, moeten we tot het alwetende Universele Zelf bidden, in eenzaamheid en met vastberadenheid. Dan rijst er zeker een antwoord op dat ons naar succes leidt. Daarom moeten we de innerlijke leiding aanvaarden van die onmetelijke krachtbron, het Universele Zelf, met volledige concentratie en in nederigheid. Als we dit zouden doen, dan zou er geen sprake zijn van geblinddoekt naar de schat zoeken.

Vergeleken met de kolossale omvang van het universum waarin we leven, is dit menselijk lichaam als een stofje. Vergeleken met het onbegrensde bewustzijn

van het Absolute is onze geest als een druppel in de oceaan. Het probleem dat voor ons ligt, is hoe we dat grote bewustzijn aan kunnen spreken met zulke beperkte middelen; een schijnbaar hopeloze taak! Maar er is hoop te putten uit het gezegde 'God helpt hen die zichzelf helpen', wat gelukkig waar is.

De werkelijke oorzaak van mislukking is niet de ontoereikendheid van de middelen, maar een gebrek aan begrip en vastberadenheid. Als we begrijpen wat er nodig is en als ons besluit om de last die we dragen te laten vallen, sterk genoeg is, dan kunnen we met heel beperkte middelen grote resultaten bereiken, want wanneer het Absolute de onoverwinnelijkheid van onze vastberadenheid ziet, dan smelt het hart van het Absolute en komt Hijzelf ons te hulp.

U zei: 'Mijn inspanning schijnt tot niets te leiden, zoals wanneer je een heel groot veld moet ompitten. Soms lijkt een spade niet genoeg, je hebt een tractor nodig!' Welbeschouwd is het veld waarover u sprak in geen geval te groot voor de geest. Alle velden zijn kleiner dan de ziel, zij liggen alle in de geest, maar we voelen ons klein in het veld van het leven. Als we ons in plaats daarvan herinneren dat we groot zijn, oneindig, en dat alle mogelijke velden vanuit onze eigen ziel en geest voortkomen, dan komt onze geest voor elk probleem onmiddellijk met een juiste beslissing. Maar dit is alleen mogelijk als we niet proberen onze geest te beperken en binnen dit kleine lichaam gevangen te houden.

Het Zelf bevat de ziel, de ziel bevat de geest en de geest omvat het lichaam. Maar gewone mensen denken dat het andersom is, dat wil zeggen dat het lichaam alles omvat. Hier zit de fout. Als we onze ziel en onze geest met een ruime blik bezien, past het hele universum erin.

De beheerder van een landgoed kan zijn werk alleen goed doen door naar de stem van de eigenaar te luisteren. Evenzo is het in de fysieke wereld heilzaam de stem van het Universele Zelf, dat in de ziel woont, te herkennen. Mensen die begiftigd zijn met hogere intelligentie herkennen de stem van het Universele Zelf. Gewone mensen kunnen deze leiding ontvangen door gebed en afzondering en deze leiding kan de lastigste problemen oplossen. De kleine spade waarover u spreekt, is tenslotte een kind van de tractor. Als hij de hulp van de tractor zou inroepen, zou die hulp niet geweigerd worden, gezien de relatie tussen beide. De kleine spade doet het werk van de tractor dan op bevredigende wijze. Hier is een verhaal dat illustreert hoe grote machten de zwakke te hulp komen als gevolg van een standvastig besluit:

Een paar vogels leefde aan de kust en had eieren gelegd op een hoge rots. Op een dag kwamen er enorme golven, die de eieren wegspoelden. De vogels waren ondersteboven door deze wrede handeling van de zee en ze besloten de zee droog te leggen. Ze namen wat zeewater in hun snavels en lieten het vallen op het land, en namen wat zand van het land en lieten dit in zee vallen. Dit deden ze elke dag, van de vroege morgen tot de late avond.

Op een dag verscheen er een grote heilige, Agastya genaamd, die de vogels vroeg hoe ze dachten op die manier de zee droog te leggen. De vogels antwoordden dat de zee zonder enige aanleiding hun kinderen had weggespoeld en dat zij daarom hun leven lang door zouden gaan te proberen de zee droog te leggen. Zelfs na de dood wensten ze steeds opnieuw geboren te worden om met dit werk door te gaan tot het voltooid was. De heilige was verrast en onder de indruk van dit standvastige besluit van deze twee vogeltjes. Omdat hij over bovennatuurlijke kracht beschikte, beval hij de zee de eieren van de vogels onmiddellijk terug te geven en de golven legden de eieren terug op de rots.

Dit is maar een sprookje. Nu zullen we onderzoeken wat het betekent. De heilige man was het Absolute. De vogels waren mensen. De zee was de wereld. En de eieren waren de vaste en ware besluiten van de mensen. Als de mens (de vogels in het verhaal) zich een waar en onwrikbaar doel stelt, dan geeft het Absolute (de heilige man) hem volledige ondersteuning en buigen problemen (de golven van de zee) nederig het hoofd.

DE LERAAR EN DE KLUIZENAAAR

Kan een gerealiseerd mens Zelfrealisatie alleen door woorden doorgeven of ook op andere manieren?

Er zijn twee soorten gerealiseerde mensen, de leraar en de kluzenaar. De eerste is de leraar

die toepast wat hij onderwijst. Hij komt bij de mensen om zijn kennis over te dragen en de weg te openen naar ontwikkeling van de mensheid. Hij spreekt met hen, laat ze de nodige oefeningen doen, zorgt voor ze en blijft ze begeleiden naar Zelfrealisatie. Het tweede type is de kluizenaar. Hoewel hij de wereld beïnvloedt door zijn staat van zijn, houdt hij er niet van zich onder de massa te begeven. Door zijn manier van spreken kan hij gewone mensen in verwarring brengen.

In de traditie van onderwijzing brengt de leraar zelf de kennis in praktijk en gebruikt hij zijn vermogens ook om anderen te helpen bij hun ontwikkeling. Zijn aanwezigheid in de wereld is niet zozeer voor hemzelf, maar om anderen in staat te stellen te verkrijgen wat hij al heeft. De kluizenaar werkt niet op deze manier. Hij zoekt de eenzaamheid om van het Zelf te genieten en zoekt geen gezelschap. Als hij af en toe in een menigte komt, verschijnt hij bewust onopvallend, om geen aandacht te trekken. Als mensen hem zouden herkennen, zou hij ze vanwege hun oprechtheid kunnen helpen, of hij zou ze kunnen negeren. De invloed van de kluizenaar schept een goede atmosfeer.

Vroeger leefde in India een Brahmaan met zijn vier kinderen. Een van hen was Jadabharat. Hij wilde niets leren en ook niets uitvoeren. Zijn vader deed zijn best, maar er gebeurde niets. Hij mediteerde alleen maar.

Zijn familie begreep niet dat hij in wezen een heilig man was. Toen zijn vader stierf, probeerden zijn broers, die goed opgeleid en getrouwd waren,

hem als wacht voor het huis aan te stellen. De huisvrouwen gingen een beetje voor hem zorgen en gaven hem wat kliekjes. Hij klaagde niet en at alles wat hem werd aangeboden graag op. De broers kregen hier genoeg van en verwijderden hem uit het huis. Gedurende enige tijd zorgden de buren voor hem, maar er trad geen verbetering op. Er werd hem gevraagd de gewassen tegen dieren en vogels te beschermen, maar hij jaagde deze pas weg nadat ze zich eraan tegoed hadden gedaan. Hij bleek nergens voor te deugen en werd uit het dorp gegooid. Hij werd gevangen genomen door een groep mensen die mensenoffers uitvoerden. Hij werd schoongeboend en keurig gekleed voor het ceremoniële offer, maar voordat hij gedood kon worden, verscheen de godheid. Deze redde zijn leven en doodde de moordenaars. Daarna doolde hij rond en werd weer aangenomen als draagstoelbediende van een koning genaamd Raghugana, die op weg was een wijze, genaamd Kapila, te ontmoeten. Jadabharat liep niet gelijkmatig, maar zette zijn voeten zo neer dat de draagstoel begon te schommelen. De koning voelde zich zo ongemakkelijk dat hij naar beneden kwam en honend opmerkte dat het misschien erg moeilijk voor hem was het gewicht te dragen, omdat hij zo mager en zwak was, terwijl hij heel goed wist dat hij er sterk en gezond uitzag. Jadabharat wilde niet gedood worden. Als de koning hem zou slaan, zou dat voor hem misschien het einde betekenen. Dus zei hij, om zichzelf te redden: 'Ik ben gemaakt van stof, de draagstoel is gemaakt van stof en hij die erin zit, is ook gemaakt van stof.'

Stof heeft geen gevoel en het ware Zelf wordt niet door stof gebonden, dus waarom zou het Zelf zich ongemakkelijk voelen?' Dit opende de koning de ogen en hij betoonde hem zijn achting. Toen vertrok Jadabharat zonder verder nog een woord te zeggen. Hij was het kluizenaarstype van een gerealiseerd mens.

Vertrouwen

RAMDAS EN DE STEENPUIST

Een christelijke heilige, Augustinus, zei eens: 'Een mens wordt wat hij liefheeft. Als hij een steen liefheeft, wordt hij een steen; als hij de mensheid liefheeft, wordt hij mens en als hij God liefheeft, daarover durf ik verder niets te zeggen, want u zou mij kunnen stenigen.' Kunt u dit uitleggen?

Volgens het systeem van Advaita zou dit betekenen dat als je een steen als steen aanbidt, je een steen wordt. Maar als je de steen als het Absolute aanbidt, dan word je het Absolute. Er bestaat niet zoiets als louter steen in deze schepping. De steen is een vorm van dezelfde substantie die overal in de schepping aanwezig is. Het is dezelfde kracht die werkzaam is in mensen, planten en mineralen. Alles wat we zien, de steen, de mens en al het andere, is op zichzelf niet werkelijk. De realiteit achter alles is dezelfde: Sat, Chit, Ananda; waarheid, bewustzijn en geluk. Wanneer je dit hebt onderscheiden en gezuiverd en de beperking van onwetendheid hebt verwijderd, dan zul je zelfs in de steen waarheid, bewustzijn en geluk kunnen zien.

Er is een prachtig verhaal over een heilige uit Zuid-India, die Ramdas heette en duizenden volgelingen had. Op een dag besloot hij hen te testen, dus deed hij alsof hij ziek was door een steenpuist op zijn been. Hij nam een mango, bond die aan zijn been en deed er verband omheen, zodat de mensen zouden denken dat er een grote zwelling zat. Hij zei: 'Wel, ik lijd aan deze giftige steenpuist. Ik denk niet dat ik het zal overleven en mijn einde lijkt nabij. Er is echter een mogelijkheid dat ik gered kan worden, als iemand het gif uit de steenpuist zuigt, maar deze ongelukkige zou aan het gif sterven.' Zij begonnen elkaar allemaal aan te kijken, maar niemand kwam naar voren.

Geruime tijd later kwamen de geleerde discipelen, die voor het theologische en administratieve deel van zijn werk in heel India zorgden, bij elkaar en zeiden tegen de heilige: 'Swami, aangezien uw einde nabij is en er geen andere mogelijkheid is, wilt u uw laatste wil bekendmaken en een stichting oprichten, opdat de leiding van deze leerlingen en de leer kan worden voortgezet?' Over iets anders spraken zij niet. Maar uit hun midden kwam één persoon naar voren en zei: 'Ik ben bereid alles voor u te doen, wat u ook wenst.' Toen zei Ramdas hem dat hij het gif moest uitzuigen, maar dan zou sterven. Hij antwoordde: 'Als duizenden mensen door uw herstel wijsheid zullen verkrijgen, dan zal het verlies van mijn leven een groot voordeel voor mij zijn. Ik zal graag mijn leven geven voor een doel als dit', en voordat iemand hem kon tegenhouden, wierp hij zich op Ramdas en begon het gif uit te zuigen,

maar tot zijn grote verrassing was het een zoete mango. Zo kwam de truc aan het licht en de meeste discipelen schaamden zich dat ze niet tegen de situatie opgewassen waren geweest en alleen maar deden alsof ze de heilige liefhadden.

Er zijn maar heel weinig mensen die werkelijk liefhebben, want ware liefde is heel zeldzaam. Je kunt de twee soorten liefde, prema (ware liefde) en moha (gehechtheid), op eenvoudige wijze onderscheiden. Als je geluk of plezier wilt van de geliefde, dan is je liefde bedrieglijke gehechtheid, maar als je alles opoffert voor het genoegen van de geliefde, dan is het ware liefde.

DE KONINGSDOCHTER EN DE VALSE LERAAR

Alles is bewustzijn en niets is levenloos of gevoelloos. Een boom kan je zoveel leren dat je oog in oog kunt komen te staan met de uiteindelijke werkelijkheid, of God.

De dochter van een koning maakte met haar moeder een wandeling in haar tuin. Ze zag een bloem die net open ging, een andere die in volle bloei was en weer een andere die verwelkt en gevallen was. Ze wees ze haar moeder aan. De moeder zei dat de drie bloemen het hele verhaal van het leven samenvatten en dat, als ze meer wilde weten, ze een leraar moest vinden.

Het meisje begon een goede leraar voor zichzelf te zoeken. Een bedrieger kwam dit alles te weten en deed zich aan haar voor als een zeer geleerde leraar, dus het meisje vroeg hem haar in te wijden in ware kennis.

De bedrieger vroeg haar al haar geld aan hem te geven, wat ze meteen deed. Toen nam hij haar mee naar een eenzame plaats en bond haar aan een boom. Hij vertelde haar dat hij haar op de proef stelde en dat ze daar zo moest blijven tot hij terugkwam en haar losmaakte, en hij vertrok.

Haar vertrouwen in de leraar was zo groot dat ze lange tijd vastgebonden bleef, zonder te klagen. De god Vishnu was onder de indruk van haar toewijding. Hij zond de heilige Narada om haar los te maken, maar ze weigerde dit en zei dat alleen haar leraar haar los mocht maken. Toen stuurde Vishnu Narada weg om de bedrieger te zoeken. Deze werd gevonden en naar het meisje gebracht. Vishnu gaf hem opdracht haar direct los te maken. De valse leraar en Vishnu stonden allebei voor het meisje. Zelfs toen vroeg het meisje zich af wie ze het eerst moest begroeten, de leraar of Vishnu, want de leraar had Vishnu bij haar gebracht. Zo kan zelfs een valse leraar ons tot verlichting brengen, mits de leerling hem volledig is toegewijd.

De leiding van heilige mensen kan ons altijd uit onze moeilijkheden helpen.

HOE SHIVA HET VERGIF VASTHOUDT

Toen ik hier vanmorgen binnenkwam, voelde ik me weer volledig zeker van de absolute eenheid die er is in alle dingen en ik was er zeker van dat er geen reden is voor enige bezorgdheid en dat er voor alles gezorgd wordt. Hoe kun je dit vasthouden?

Als je op bepaalde plaatsen komt die een bijzondere invloed uitoefenen, zoals u beschrijft, dan zijn er twee manieren om deze ervaring vast te houden. De ene is door de geest, het denken of het intellect. Als de ervaring voortdurend door de geest wordt vastgehouden en je de ervaring en de smaak of de inhoud van de ervaring in herinnering houdt, dan maak je je die na verloop van tijd eigen.

De tweede manier om de ervaring vast te houden is door vertrouwen en dat zit in het emotionele lichaam. Hier wordt zij heel stevig en volledig vastgehouden. Als de ervaring op deze twee manieren wordt vastgehouden, door vertrouwen en door de geest of het denken, dan zal ze een deel van je worden. Dan zul je deze ervaring nooit kwijtraken, onder welke omstandigheden of invloeden je ook verkeert, en je zult deze ervaring kunnen delen, waar je ook komt.

Er is een voorbeeld uit het leven van een wijze. Hij zei vaak dat alle beweging giftig was, niet nuttig voor het Zelf, en toch was er overal in de schepping beweging. Dus moet die ergens worden vastgehouden, want anders zou de oceaan van geluk niet ervaren kunnen worden en zou het Zelf zich niet manifesteren.

In de Indiase mythologie wordt Shiva afgebeeld met vergif in zijn keel. Hij laat het niet zijn lichaam in- of uitgaan, want dan zou het de waarheid over de uiterlijke en de innerlijke wereld doden. Dus houdt hij het eenvoudig vast op de grens tussen buiten en binnen het lichaam. Hij kan dit doen omdat hij altijd in samadhi is.

Iedereen die de smaak te pakken heeft van deze grote eenheid van vrede, waarin voor elke ziel gezorgd wordt, voelt dat als hij die zou kunnen vasthouden, hij net als Shiva of Shankara zelf in vrede zou kunnen blijven en die vrede zou kunnen uitdelen aan anderen die hem nodig hebben. Shankara is in vrede en kan iedereen vrede schenken.

DE TOEGEWIJDE DIE EEN LEEUWIN MELKTE

Het lijkt dat voornamelijk slechte gedachten over situaties of mensen me scheiden van het Absolute. Zijn goede handelingen – gewone taken die met aandacht of zelfs met toewijding worden uitgevoerd – krachtiger dan pogingen om slechte gedachten te vermijden?

We zijn ons vaak niet bewust van de krachten waar we door zuiverheid van intentie over kunnen beschikken of die we kunnen verwerven. Snijden in een menselijk lichaam is normaal gesproken een ernstig misdrijf. Toch doen chirurgen het dagelijks, door de zuiverheid van hun bedoeling. Soldaten doden zelfs menselijke wezens op het slagveld, zonder dat ze volgens de wet schuldig zijn aan moord.

Toen ik eens naar een circus ging, zag ik daar een leeuw op het podium met een geit die bovenop de kop van de leeuw stond. De aandacht van de leeuw was in het geheel niet op de geit gericht, maar op het geweer dat de dompteur vlak voor zijn ogen hield.

Er zijn twee motieven om goede daden te doen. Het ene is de angst van mensen voor het Absolute, zoals de leeuw bang was voor het wapen, zeker wetend dat als ze iets verkeerd doet, ze ogenblikkelijk gestraft zullen worden en zullen moeten lijden. Als ze zo doodsbang zijn voor de macht van het Absolute, zullen ze niets verkeerd doen. Het andere motief is een zo grote liefde voor het Absolute, dat er helemaal geen slechte gedachten opkomen, omdat er geen ruimte is voor een slechte gedachte. Hun hele wezen zal doordrongen zijn van het Absolute, waardoor er geen ruimte overblijft voor iets slechts.

Er is een voorbeeld uit het leven van de heilige Ramdas. Hij had een koning van Maratha, Shiva Ji genaamd, als discipel. Op een dag had de heilige pijn in zijn maag en hoewel een aantal geneeskundigen het probeerden, konden ze die niet verhelpen. Al zijn discipelen vroegen zich bezorgd af wat er aan deze kwaal gedaan kon worden. De heilige zei dat hij niet door gewone medicijnen zou genezen. Alles wat hij nodig had, was een beetje melk van een leeuwin. Als iemand dat kon brengen, zou hij de melk op zijn navel wrijven en dat zou de pijn verhelpen. Dit was een test voor hen! Zoals je weet is het erg moeilijk om melk van een leeuwin te pakken te krijgen, maar de dappere koning Shiva Ji nam het op zich de jungle in te gaan en een leeuwin te zoeken. Hij nam een klein potje mee met een doekje erin. De vliegen die zich rond het hol van een leeuwin verzamelden, leidden hem erheen. Hij ging naar binnen en zag een leeuwin met twee welpen op de grond liggen.

Toen hij het hol binnenging, maakte de geur van de man haar opmerkzaam; ze sprong op en begon te grommen.

Toen bad Shiva Ji en zei dat hij als vriend gekomen was, niet als vijand, en dat hij niets slechts van plan was; hij kwam alleen voor een paar druppels melk om zijn leraar te genezen. Wilde ze wat melk geven? Op dat ogenblik ging de leeuw in weer liggen en hij kneep een paar druppels melk uit haar. Hij ging terug naar de heilige man, bood hem de melk aan en de heilige genas. De mensen waren verbaasd en vroegen hoe Shiva Ji het had klaargespeeld de melk te krijgen. Hij vertelde hun het verhaal.

Als je volledig vertrouwen in het Absolute hebt en volledige liefde voor Hem, dan is elke situatie een vriendelijke situatie en hoe gevaarlijk of gewelddadig het ook lijkt op het gewone niveau, het zal veranderen in iets goeds.

Om te ontsnappen aan slechte gedachten of slechte handelingen zijn dit de enige twee mogelijkheden: óf je wordt beheerst door angst voor de Heer, óf je wordt beheerst door liefde voor de Heer.

Onwetendheid

DE MANGOESTE EN DE SLANG

Als je tijdens de werkdag vergeet aan de leer te denken, kan de Shankaracharya dan een techniek of methode aanreiken waardoor je de leer de hele dag in gedachten kunt houden?

Tijdens de werkdag ben je betrokken bij activiteit. Door de aard van activiteit moet het je vergeven worden dat je je verlangen naar het goddelijke vergeet; dit is een natuurlijk verschijnsel. Maar als het natuurlijk is om te vergeten, dan is het ook natuurlijk om je te herinneren. Dus als je weet dat je de herinnering kwijt bent, dan moet je je herinneren en proberen deze staat van vergeten tussen twee momenten van herinnering te plaatsen.

Als de duisternis, die het vergeten symboliseert, zich tussen twee lichten bevindt, dan is het heel gemakkelijk de duisternis zonder hulp van buiten over te steken, want er is licht achter je en er is licht vóór je.

Herinnering reflecteert enig licht. Je kunt je richten op het licht dat voor je is en zo door de duisternis heen komen.

Als er twee momenten van herinnering zijn, dan kun je zien dat het vergeten ertussen kracht verliest en wat het individu ook nodig heeft, zal beschikbaar komen door zich weer te herinneren.

Er is een klein dier, mangoeste genaamd, dat van nature met slangen vecht. Wanneer zij elkaar tegenkomen, vechten ze. Als de mangoeste gebeten wordt en het gif van de slang in het lichaam van de mangoeste dringt, dan rent de mangoeste weg uit het gevecht om aan een bepaald soort kruid te ruiken. Door aan deze specifieke plant te ruiken wordt het gif van de slang geneutraliseerd en herstelt de mangoeste zich. Dan keert hij terug naar de strijd en dit proces kan doorgaan zolang het gevecht voortduurt.

Vergeten, dat veroorzaakt wordt door activiteit, lijkt sterk op dit vergif van de slang. Je hoeft er niet over in te zitten, je hoeft alleen maar de hulp van het kruid in te roepen. Door je de leer te herinneren zal dit alles gemakkelijk zijn en zal vergeten geen schadelijke gevolgen hebben.

We moeten onze trouwe dienaar, de bewegende geest, met zachtheid behandelen en hem elke dag aanmoedigen vooruit te gaan door liefde en goede gedachten. Hoewel hij maar een dienaar is en erg klein, vergeleken met het Zelf, heeft hij grote krachten. Als we dwang of angst gebruiken om de geest te transformeren, dan kunnen we niet hetzelfde succes behalen als we door liefde en goede gedachten zouden bereiken. We moeten deze dienaar er steeds aan blijven herinneren dat het Zelf eeuwig is, terwijl zintuiglijk genot maar kortstondig is.

Natuurlijk zullen zich moeilijkheden voordoen tijdens het veranderen van de geestelijke verslaving aan slecht gezelschap naar goed gezelschap, maar uiteindelijk kunnen we winnen. We moeten onszelf nooit toestaan ons hulpeloos te voelen; we moeten altijd de meester zijn van ons eigen huis. In de *Bhagavad Gita*, hoofdstuk 2, vers 3, dringt Krishna er bij Arjuna op aan de kleingeestige zwakheden van het hart van zich af te schudden en zich klaar te maken voor de komende strijd.

Zo moeten we onszelf altijd zien in onze volle statuur, die heel groot is. De dienaar kan werkelijk zijn oude gewoontes afleren, zoals een beschaafd iemand geen bedorven voedsel zal eten.

Denk nog eens aan het verhaal over het gevecht tussen de mangoeste en de slang. Als de slang de mangoeste bijt, rent deze weg om aan het kruid te ruiken dat het gif neutraliseert en komt dan terug om door te vechten, zodat het uiteindelijk altijd de slang is die gedood wordt.

Hier is zintuiglijk genot het gif en zijn goede gedachten het medicijn. Het ware Zelf wint de strijd.

DE HEILIGE DIE IN HET PALEIS WILDE OVERNACHTEN

*De Schepper heeft gezorgd voor alles wat je nodig hebt.
Waarom is er een belemmering om je dit te herinneren?*

Het Zelf is een deel van het Absolute. Het Absolute is de bron van de hele schepping.

Het Zelf wordt omringd door de schepping en temidden van de veelvuldigheid en verscheidenheid van de schepping is het Zelf onkundig van eenheid en werkelijkheid. Het Absolute is onbegrensd, creatief, de gever, eist nooit iets op, want 'Hij is'. Het Zelf is slechts door onwetendheid gescheiden van het Absolute. Daarom hebben wij beperkingen of grenzen. We bezitten en we eisen op; dit is allemaal onwetendheid. Het Absolute schiep het universum en wij scheppen grenzen: 'Dit is mijn grond, dit is mijn land'. In feite is het land van niemand. Je kunt het voor een tijdje opeisen, maar uiteindelijk moet je alles achterlaten. De Schepper maakt mensen; wij scheppen de 'Indiërs' en de 'Engelsen'. De schepping is bewustzijn, maar door onze onwetendheid zien we dit niet.

Een heilige man was eens op reis. Op een avond vroeg hij bij een paleis of hij daar de nacht kon doorbrengen. Hij vroeg het aan de portier, die het weer aan de eigenaar vroeg. De eigenaar weigerde en zei dat dit geen herberg was waar mensen zomaar binnen konden vallen. De heilige vroeg de eigenaar: 'Wie heeft dit paleis gebouwd?'

'Mijn vader', was het antwoord.

'En nu bezit u het paleis?'

'Ja, ik ben de eigenaar.'

'Wie zal het na u bezitten?'

'Mijn zonen', zei de eigenaar.

'En na uw zonen?'

'Mijn kleinzonen.'

'Dan lijkt dit toch op een herberg', zei de heilige, 'want mensen komen hier, blijven een tijdje

en gaan weer. Zou u dat geen herberg noemen? Als het aan uw vader had toebehoord, dan zou hij het zeker meegenomen hebben.'

De eigenaar zag zijn vergissing in. Zolang het Zelf door deze onwetendheid verborgen is, zolang het eigendom opeist, zal het zich niet herinneren, zal het zich niet verenigen met het Absolute. Als je de waarheid kent, breek je de barrière af en word je één met het Absolute.

Je bent altijd geneigd te denken aan wat je van de heilige wilt. Als je met het oog van de heilige kon zien wat je zou moeten willen, dan zou dat meer op zijn plaats zijn.

Een individu werkt voor Zelfrealisatie. De gerealiseerde mens ziet dat anders. Hij weet dat er niet zoiets als Zelfrealisatie is. Het Zelf is zelf werkelijk. Wie kan het dan nog echter maken? Wat men werkelijk doet, is proberen de wolk van onwetendheid te verwijderen. Het oog kan heel goed zien als de zon schijnt. Als het bewolkt is, kan het zicht afnemen. Hoe zwaarder de bewolking, hoe minder zicht. Het oog is het Zelf, de zon is het Absolute en de wolk is onwetendheid. Dit is de hinderpaal. Het oog en de zon zijn gemaakt van het zelfde element. Hoe meer licht er is, hoe meer de duisternis verdwijnt. De maan geeft meer licht dan een lamp, de zon geeft meer licht dan de maan. Twee zonnen geven meer licht dan één, enzovoort. Wanneer men het licht ziet van het Zelf, dat het Absolute is, dan worden zelfs de zonnen helderder. Dat wil zeggen, wanneer eenheid gezien wordt.

Eenheid is er. Het Zelf, dat echt is, is er. Het is slechts een kwestie van verlichting. Zo doet het zich voor aan een gerealiseerd mens.

DATTATRAYA EN ZIJN VIERENTWINTIG LEERMEESTERS

Zouden we meer kunnen horen over de invloeden van buitenaf die het subtiele lichaam helpen tot eenheid te komen?

Het subtiele lichaam bestaat uit geest, intelligentie, geheugen en ego. Realisatie van het subtiele lichaam betekent dat je de onwetendheid die het subtiele lichaam omhult, wegneemt. Als je goed oplet, kun je vele dingen zien die buiten jezelf plaatsvinden. Hoewel er twee werelden zijn, binnen en buiten, kan de binnenwereld zich versterken met goede ideeën, goede gedachten en goede besluiten. Deze zullen je subtiele lichaam helpen onwetendheid uit de weg te ruimen.

Wat de buitenwereld betreft zijn we omringd door goede invloeden, maar deze invloeden kunnen slechts doordringen als je oplet en ze herkent. Boeken, goed gezelschap, heiligen, genade en zelfs gewone voorvallen kunnen hier nuttig zijn.

Sri Dattatraya (*Srimad Bhagavatam*, hoofdstuk 11) had vierentwintig leermeesters in zijn leven. Dit betekent dat hij voor de ontwikkeling van zijn subtiele lichaam leerde van vierentwintig verschillende gebeurtenissen in zijn leven, zelfs van vogels en olifanten.

Zo is er ook een verhaal over een meisje:

Op een dag, terwijl hij door de stad liep, kwam hij bij een huis waar alle mannen naar hun werk gegaan waren en waar alleen maar een jong meisje, dat binnenkort zou gaan trouwen, thuis was. Uit een andere stad waren de ouders van een jongeman komen kijken of zij een geschikte bruid was voor hun zoon. Er was niemand anders om de gasten te ontvangen, dus moest zij alles zelf doen. Zij was heel arm en had niet veel te bieden. Ze bedacht dat ze wat rijst voor hen zou klaarmaken, maar zelfs de rijst moest gepeld worden voordat die gekookt kon worden. Terwijl ze dit probeerde door met een houten hamer op de rijst te slaan, maakten haar armbanden lawaai en ze dacht dat haar gasten dit zouden horen en zouden begrijpen dat ze niet eens rijst had. Ze wilde de eer van het huis redden en dus brak ze een paar armbanden af, maar ze merkte dat die nog steeds geluid maakten toen er nog maar twee over waren, dus brak ze er nog één af.

Dattatraya zag dit allemaal. Zij nodigde hem ook uit om wat rijst te eten en hij bleef. Na het eten zei hij dat als je je meest geëerde gast ontvangt, je alle verstoringen moet voorkomen. De verstoringen kunnen slechts verwijderd worden als de wereld van verstoringen is afgebroken.

In meditatie ontvang je het Zelf, de belangrijkste van alle gasten. Je moet alle ideeën, gedachten en zorgen achterlaten en aan slechts één ding aandacht schenken, om de gast te ontmoeten. Je kunt vele invloeden die overal in de wereld aanwezig zijn,

opnemen en bestuderen. Het is slechts een kwestie van aandacht schenken, leren van gewone dingen en van de leraar en het subtiele lichaam volledig te bevrijden van onwetendheid.

DE MOEDER DIE HAAR ZOON NIET WILDE ZEGENEN

Er was eens een heer of baron, die er een eigen leger op nahield. Hij was erg ambitieus en wilde altijd zijn grenzen overschrijden en andere landen onderwerpen. Zijn volk steunde hem en was erg trouw, zodat het altijd een heel plezierig avontuur voor hem was. Telkens als hij terugkeerde naar zijn kasteel, eerden en prezen al zijn onderdanen hem en de glorie van zijn overwinningen. Als hij dit alles had aangehoord, ging hij naar zijn moeder en vroeg om haar zegen. Zijn moeder was niet blij, dus gaf zij hem nooit haar zegen.

Nadat dit een paar keer gebeurd was, verzamelde hij de moed om haar te vragen wat haar niet beviel. Ze zei: 'Mijn beste zoon, je gaat de verkeerde kant op. Ik zou heel blij geweest zijn als je je echte vijanden, die binnenin je zijn, had overwonnen. In feite heb je ze door die glorieuze overwinningen de rug toegekeerd en maak je je innerlijke vijanden nog sterker. In feite verlies je de strijd elke dag. Als je geprobeerd had je hebzucht, je lusten, je nutteloze ambities en je verlangen een groot heer te zijn, te overwinnen, dan zou ik zeggen dat je het goed gedaan had en dat je een zegen had verdiend.'

In al deze spelletjes die in de wereld gespeeld worden als in een casino, verliest de verliezer zeker, maar de winnaars zijn ook verliezers, want in werkelijkheid winnen ze niets.

In de *Isha Upanishad* wordt gezegd:

Zij die zeggen 'ik weet', kennen het Zelf niet echt. Zij die zeggen 'ik weet niet', kennen het Zelf zeker niet. Geen van beiden is de echte kenner. Die zegt nooit 'ik weet niet' of 'ik weet', maar hij handelt als het Zelf, want hij is het Zelf. Men kan rijkdom verkrijgen en zich gelukkig voelen, maar dit geluk is ellende. Meditatie gaat alle fysieke rijkdom, wat het ook is, te boven.

INDRA EN BRAHMA

Mensen die spirituele ontwikkeling nastreven, ontmoeten meestal twee typen leiders. Het eerste type behoort tot het systeem van yoga. Zij hebben het achtvoudige systeem doorlopen en door die zware discipline hebben ze de beschikking gekregen over zekere krachten, die ze kunnen gebruiken voor hun volgelingen of zelfs voor zichzelf. Ze kunnen bepaalde wonderbaarlijke krachten laten zien. Hun volgelingen houden van hen, hebben vertrouwen in hen en zolang de wonderen blijven doorgaan, blijven hun volgelingen hen volgen. Later echter gaan de volgelingen hun eigen weg, of richten zij zich oprecht op de ware discipline en brengen hun eigen bevrijding tot stand, of verkrijgen zij

bepaalde wonderbaarlijke krachten voor hun eigen gebruik en bevrediging. Hier stoppen zij.

Het andere type is de wijze of heilige man die niet geeft om uiterlijke of fysieke wonderen en die onderwijst door kennis, voorbeeld, meditatie of devotie. Hij werkt aan het verwijderen van de onzuiverheden, afleidingen en bindingen van zijn leerlingen, wetend dat het Zelf geen ontwikkeling nodig heeft, omdat het het Absolute zelf is. Het is alleen onwetendheid in de vorm van onzuiverheden, afleidingen en bindingen, die de leerling omhult, zodat het ware Zelf zijn waarheid, bewustzijn en geluk niet kan doen gelden. Om deze oorzaken van onwetendheid te verwijderen, schrijft de leraar bepaalde disciplines en gedragsregels voor, draagt hij zijn volgelingen kennis over, waardoor zij de rede kunnen laten spreken en hun eigen fouten kunnen herstellen, en wekt hij ook emotie op om hen ertoe te brengen hun energie te wijden aan het Universele Zelf. Hij moet voortdurend de vaart erin houden en hij gebruikt vaak wat vuur om de leerling sterker te maken.

Zoals een pottenbakker verschillende dingen maakt van natte klei en ze dan bakt om ze droog en hard te maken en deze voorwerpen dan pas bruikbaar zijn, zo moeten de leerlingen ook hitte ondergaan, opdat zij meer kracht hebben om door te zetten naar de waarheid en niet breken onder de druk van verleiding.

Dit werk gaat door totdat de volgeling zelf voelt dat hij klaar of vrij is en dat hij nu weet. Er kwam eens een leerling bij mij om te vragen of ik kon zeggen of hij nu wist.

Je kunt alleen maar lachen om zo'n situatie, want het is alsof je de zon zoekt met het licht van een lamp. Hoe kan iemand anders over het Zelf oordelen? Als iemand weet, dan vraagt hij nooit de goedkeuring van iemand anders. Zelfrealisatie kan niet worden aangetoond met certificaten, aanbevelingen of bevestigingen van wie ook. Wanneer het Zelf weet dat het vrij is, alleen dan is het vrij. Als iemand doet alsof hij vrij is, dan houdt hij slechts zichzelf voor de gek.

Indra en Virochana gingen naar Brahma om te worden onderwezen. Brahma vertelde hun: 'Dit lichaam is het Absolute. Ga en maak dit tot werkelijkheid.' Virochana was tevredengesteld en ging aan de slag om zijn lichaam mooi te maken en ervan te genieten. Indra ontdekte dat het lichaam onderhevig was aan groei, aftakeling en vernietiging, dus kon het niet het Absolute zijn en hij kwam terug voor opheldering.

Hem werd gevraagd de discipline dertig jaar te volgen, voordat een volgende les gegeven kon worden. Na dertig jaar werd hem verteld dat de zintuigen het Absolute zijn, waartegen hij weer protesteerde. Na nog een periode van discipline werd hem verteld dat geest en intelligentie het Absolute waren. Indra zei dat zij soms juist handelden en soms verkeerd, dus konden zij het Absolute niet zijn, want het Absolute is niet onderhevig aan verandering. Nog een lange periode van discipline werd hem opgelegd en toen werd hem verteld dat het bewuste lichaam van kennis het Absolute was. Toen hij door zijn eigen rede

ontdekte dat dit ook niet waar was, werd hem gevraagd nog eens elf jaar te blijven. Na al die jaren kwam hij tot het inzicht dat alleen het Zelf het Absolute is, want alleen het Zelf kent alle dingen door het lichaam, de zintuigen, enzovoort.

Er kan nooit een moment zijn waarin men het Zelf niet kent. Het Zelf is de meester, het Absolute, de autoriteit. Wanneer het Zelf zegt: 'Ik weet', dan weet het.

Zelfrealisatie vindt plaats door het Zelf. Dit is de enige test van al het werk en het gebruik van alle discipline, kennis en overgave. Wanneer de leerling het punt bereikt waarop hij zichzelf ziet in het licht van de waarheid, dan weet hij dat hij weet. Dan valt er niets meer te vragen en niets meer te bereiken.

DE SCHOOLJONGEN EN HET ZAKMES

Vyasa (de auteur van de *Mahabharata*) zegt: 'Ik heb verschillende keren een kritische studie gemaakt van de *Veda's* en de geschriften. De essentie van dat alles, heb ik ontdekt, is dat we altijd aan het Universele Zelf zouden moeten denken.' Zodra een gedachte de geest binnenkomt, zijn we in de greep van onwetendheid of in de illusie van afgescheidenheid, die ons beetneemt en ons heel, heel ver weg voert.

Het individuele Zelf is een deel van het Universele Zelf en het is in de wereld gekomen om vreugde te ontdekken. Maar in plaats daarvan is het in de val van onwetendheid gelopen. Onwetendheid is het vergeten van de werkelijkheid.

Het is de uiteindelijke oorzaak van alle problemen in de wereld. Daarom is het grootste probleem het vergeten van de werkelijkheid en daarmee bedoelen we dat alleen God of het Universele Zelf werkelijk is en de zintuiglijke wereld onwerkelijk is.

Een schooljongen kreeg van zijn ouders een nieuw zakmes voor zijn verjaardag en hij nam het mee naar school. Doorgaans had hij het in zijn tas, maar die dag deed hij het nieuwe mes in zijn zak. Toen hij het wilde pakken, vergat hij dat het in zijn zak zat en zocht keer op keer in zijn tas. Hij kon het niet vinden, dacht dat zijn klasgenootjes het gestolen hadden en meldde de diefstal aan zijn meester. De hele klas werd gestraft. Zo leidt een heel gewoon geval van vergeetachtigheid tot grote moeilijkheden.

Alle wereldse dingen zijn als kinderspeelgoed, een speelgoedolifant, een speelgoedauto, een speelgoedlocomotief, enzovoort. Zij moeten behandeld worden als speelgoed. Teleurstelling en moeilijkheden zullen ons deel zijn als we ze als echt behandelen. Daarom worden alle problemen die we in ons leven tegenkomen, veroorzaakt doordat we de wereld als echt zien.

*Wat is de beste manier om je het Universele te herinneren?
Hoe leggen we deze verbinding?*

De verbinding is er al; die hoeft je niet te leggen. Maar wat er gebeurt als we betrokken raken in wereldse zaken, is dat de kracht of energie die we krijgen, afneemt. Echter, als we ons onze verbinding met het Universele

in herinnering brengen, dan ervaren we vreugde, we zijn er blij mee. Als je ziek wordt, moet je medicijnen innemen. Als je je verbinding met het Universele vergeet, moet je je die herinneren. Als je niet vergeet, is er geen noodzaak om te herinneren; de herinnering is er vanzelf. Dus elke keer als je voelt dat je de herinnering kwijt bent, dan moet je je herinneren om verbinding te leggen. Dat is gemakkelijk omdat de verbinding er al is, hoewel zij vergeten is. Je hoeft je haar alleen maar te herinneren.

Illusie

DE DUIK VAN LAKSHMAN

Wat is de relatie tussen ons gevoel van tijd en onze staat van bewustzijn? Als we 's avonds gaan slapen, verliezen we elk gevoel van tijd; in onze gewone staat gedurende de dag is er geen tijd voor de dingen die we willen doen; op momenten van bewustzijn schijnt er meer dan genoeg tijd te zijn; in een toestand van gelukzaligheid verdwijnt de tijd weer.

Is het waar dat gebeurtenissen op het subtiële niveau, vergeleken met gebeurtenissen op het fysieke niveau, heel snel plaatsvinden? Op het ene moment kan het lijken dat je heel ver verwijderd bent van het Zelf en het volgende moment kan alles plotseling veranderen. Mensen lijken pessimistisch te zijn en de hoop op te geven, als zij aan Zelfrealisatie denken in verband met de traagheid van gebeurtenissen op het fysieke niveau.

Alle gebeurtenissen vinden uitsluitend op het fysieke niveau plaats, maar hun gevolgen stromen wel door naar de hogere niveaus. Echter, de intervallen van tijd en ruimte nemen af bij stijgende niveaus. Iets dat heel ver weg lijkt op het fysieke niveau,

zoals Zelfrealisatie, is dat niet op het subtiele niveau.

Er zijn verschillende soorten tijd. De ene dag denken we dat we heel weinig tijd hebben, terwijl er in werkelijkheid genoeg is. Een andere dag denken we dat we zeeën van tijd hebben, terwijl er in werkelijkheid te weinig is. Tijd houdt meestal verband met de situatie. Als we slapen maken we veel mee, we lijken daar lang in te verblijven, maar in feite gaat een lange droom in slechts enkele momenten door ons bewustzijn. Er is een verschil tussen het gevoel van tijd in dromen en in de wakende staat. Tijd is weer anders in diepe slaap en ook in een staat van gelukzaligheid. Tijd verschilt dus met de situatie. Hier volgt een illustratie uit de *Ramayana*:

Lakshman, de broer van Rama, zei tegen hem dat hij de grote illusie van Maya (de droom van de schepping), waar Rama altijd over sprak, graag wilde zien. Rama antwoordde: 'Je zult in de problemen komen door die te zien, dus ik zou me er maar niet mee bezighouden.' Lakshman antwoordde: 'Ik ben er zeker van dat het me niet zal raken en ik ben nog steeds nieuwsgierig om het te zien.' Rama zei: 'Goed, je zult het straks te zien krijgen' en liet de kwestie verder open. Ze gingen naar de rivier om te baden.

Toen ze klaar waren met baden en ze allebei de kant opkwamen, zei Rama: 'Broer, ik ben mijn ring kwijt, denk je dat je hem kunt opduiken?' Lakshman dook het water in en op dat moment verloor hij het bewustzijn. Toen hij uit het water kwam, was hij in een ander land,

in een prachtige landelijke omgeving. Daar ontmoette hij een mooie vrouw. Zij bleven samen, bouwden een huis en leefden als man en vrouw. Hij kreeg vier zonen en toen hij oud geworden was, kreeg hij malariakoorts, ontwikkelde een lelijke hoest en stierf uiteindelijk. Zijn zonen namen hem mee naar de rivier. Het was de gewoonte om het lichaam aan het water mee te geven. Op het moment dat het lichaam onder water verdween, kwam Lakshman uit de wereld van illusie en vond hij zichzelf terug op de oever van de rivier.

Met tranen in zijn ogen en berouw in zijn hart ging hij naar Rama, maar herinnerde zich nog niet wat er gebeurd was. Rama zei tegen hem: 'Je wilde de wereld van illusie ervaren. Nu heb je die ervaren.'

Alle verschil in tijd en ruimte waar we in deze wereld rekening mee houden, is illusie. In het Zelf of in Brahman (het Absolute) is geen tijd, is geen ruimte. Dit alles is één. In ons werelds bewustzijn of in slaap zien we een vervorming van dit alles. Het verschil in tijd is illusie, want tijd is, zoals ik in het begin zei, altijd anders.

In welk opzicht waren in het verhaal van Lakshman en de ring beide gezichtspunten, zoals gezien door Lakshman toen hij onder water was en zoals gezien door Rama, illusoir?

Het verhaal gaat over twee staten, de ene de droomwereld in slaap, de andere de wereld zoals we die gewoonlijk zien als we wakker zijn.

De droomwereld heeft geen onafhankelijk bestaan, maar is gekoppeld aan de herinnering van ervaringen uit de gewone wakende staat. De dromen verschijnen in overeenstemming met iemands gehechtheid aan bepaalde soorten ervaringen. In de 'wakkere' staat wordt de droomwereld gekend als illusie. Dit voorbeeld van één wereld en twee staten uit onze eigen ervaring is in dit verhaal beschreven voor mensen die een discipline volgen, opdat ze het bestaan begrijpen van de derde staat, waarin de beide andere staten als illusie worden gekend. De twee andere staten moeten worden beschouwd zoals een toneelspeler zijn rol in een toneelstuk ziet.

Dit verhaal heeft een diepe indruk gemaakt op een aantal mensen die aanvoelden dat veel belangrijke dingen op hun plaats zouden vallen als ze het echt zouden begrijpen. Worden deze staten niet tegelijkertijd ervaren? Per slot van rekening hebben we binnenin ons het Universele Zelf, dat het bewuste zicht op de wereld ervaart, terwijl ik, het ego, de illusie ervaart.

Er zijn twee typen mensen: zij die weten en zij die niet weten. Voor hen die weten geldt dat al hun bezigheden zijn afgestemd op hun innerlijke staat en op de wijze waarop zij de wereld kennen. Voor hen is er geen gehechtheid en voor zo iemand is het leven als een toneelstuk of een spel, dus is hij vrij en gelukkig. Zij die niet weten, blijven naar het resultaat van hun bezigheden of daden kijken, waardoor ze geketend worden aan wensen, handelingen en resultaten.

In zo'n staat kunnen vele ziektes bezit van iemand nemen, wat resulteert in slechte groei en een zwakke gezondheid van het fysieke lichaam. Dit veroorzaakt noodzakelijkerwijs een afsluiting van de geest en krampen en spanningen in lichaam en spieren. Na verloop van tijd leidt dit tot ziekte van geest en lichaam.

Deze waarheid dat het leven een toneelstuk of een spel is, roept bij westerse mensen veel verzet op. Zij geloven zo sterk in hun eigen ideeën over hun beweegredenen en over de resultaten die ze verwachten, dat ze het gevoel hebben alleen maar verder te kunnen als ze 'geloven in wat zij doen'.

Niet alleen in het Westen! Dit is een algemeen probleem. Ook hier in India zijn er mensen die genieten van het zogenaamde grote 'succes' in het leven. Ze hebben een goed geregelde huishouding en draaien een zeer efficiënte werkdag in een goed betaalde baan. Maar alleen als zij een glimp zien van de vrede van het Zelf, of als ze de vrede van het Zelf in anderen zien, alleen dan beseffen zij het belang van de vrede en van het Zelf, en dan dwingt hun innerlijke natuur hen om ernaar op zoek te gaan. Sommigen verrichten inspanningen en zelfs als die niet duidelijk succesvol zijn, koesteren zij op zijn minst het idee. Dit geeft op zichzelf al hoop dat zij zich zullen richten naar het eenvoudige basisidee om de wereld als een spel tegemoet te treden en toch effectief en gelukkig te zijn.

KRISHNA EN RADHA

Toen Krishna zijn geliefde Radha ontmoette, zei hij haar dat ze op de maan leek. Radha voelde zich vernederd en liep bedroefd weg. Toen voelde Krishna zich erg alleen. Hij zocht overal naar Radha en vroeg alle melkmeisjes om Radha te kalmeren en terug te brengen. Radha kwam terug, vermomd als Krishna, en allebei probeerden ze hun recht op Radha te bewijzen. Toen kwamen ze overeen naar de melkmeisjes te gaan voor identificatie. De melkmeisjes waren zo verliefd op Krishna, dat ieder die zij zagen op hem leek, wat de verwarring nog deed toenemen. In deze verwarring raadde Krishna dat de andere Krishna niemand anders was dan Radha. Hij trok haar dicht tegen zich aan en kuste haar. Zo werd de eenheid hersteld.

Dit verhaal heeft een subtiele betekenis. Als Krishna zijn Zelf (Radha) met de maan vergelijkt, ontstaat dualiteit. Op zoek naar eenheid zwerft hij her en der rond. Hoewel hij het Koninkrijk (Radha in vermomming) bij zich heeft, wendt hij zich tot zijn vele ikken (de melkmeisjes) ter identificatie, en verwarring is het resultaat. Pas als Krishna de echte Radha herkent, verdwijnt de illusie en wordt de eenheid opnieuw gevestigd.

HET PAARD EN DE LUIDRUCHTIGE BRON

Deze toneelbewerking of illusie van de schepping blijft de innerlijke wereld binnenkomen en verwarren en staat tussen jezelf en het echte Zelf, tussen jezelf en je leraar.

Hoe kunnen we de dingen eenvoudig en oprecht aanvaarden?

Zolang je weet dat er een macht is die verwarring schept tussen de twee, is het effect van die macht heel gering. De werkelijke verwarring ontstaat als je het voor waar aanneemt en het niet als een hinderpaal ziet, dan heeft het kracht. Als je begrijpt dat illusie tussen jou en het Zelf komt, of tussen leerlingen en hun leraar, dan zal het gevolg heel gering zijn. Je weet dat de hinderpalen er zijn, maar ze zijn niet dodelijk omdat ze geen greep op je hebben. Daarom is deze kennis van verwarring en van een macht die tussenbeide komt nuttig.

Is dit wat je belet om als een stille cassetterecorder te zijn die niet alle achtergrondruis opneemt?

Het toneelstuk van de schepping is een universele handeling en moet doorgaan in alle eeuwigheid. Het zal nooit stoppen. Daarom zullen al deze hinderpalen, de verwarring en al het andere, er altijd zijn. Zolang je er niet mee speelt en erin betrokken raakt, als je er niet in geïnteresseerd bent, kun je ze vermijden, net zoals je zojuist geen notitie nam van de mobiele luidspreker die door de straat reed. Het is dus goed om ze eenvoudigweg en oprecht te vermijden. Met gewelddadige hinderpalen moet je voorzichtig omgaan, want die kunnen erg explosief zijn, dus moet een extra inspanning geleverd worden om ze te vermijden. Maar de gewone hinderpalen en verwarringen zijn een onderdeel

van de schepping en van ons leven. We kunnen ze niet wegnemen en als je een volkomen stille plek, zonder enige afleiding, zou wensen, dan zou het moeilijk zijn die te vinden. De remedie is de hele boel te negeren en op te pikken wat belangrijk is. Je moet je onderscheidingsvermogen gebruiken. Bijvoorbeeld:

Er was eens een koning die te paard uitging. Na enige tijd kregen hij en zijn paard erge dorst. Op zijn speurtocht naar water kwam hij bij een bron waarvan het water mechanisch werd opgepompt. De pomp maakte veel lawaai en het paard wilde niet drinken, omdat het nerveus was en afgeleid door het lawaai. Dus vroeg de koning de arbeider de pomp even te stoppen, zodat zijn paard kon drinken. Maar natuurlijk was er geen water toen ze de pomp uitzetten. Hij probeerde het twee of drie keer en toen zei de ploegbaas: 'Beste koning, het is prima als u uw paard kunt laten drinken ondanks het lawaai, maar anders kunt u beter verder zoeken!'

De moraal is dat onze denkende geest is als het paard. Hoewel hij geïnteresseerd is om het water van spirituele kennis te drinken, raakt hij zo verloren in de afleiding van het omringende lawaai, dat hij niet kan drinken. Wijze mensen echter negeren dit lawaai, hoewel ze zich ervan bewust zijn en geven slechts aandacht aan wat nuttig is voor het Zelf.

DE DIENSTBAARHEID VAN HANUMAN

Hoe kunnen de dagelijkse activiteiten van een baan meer onder goede invloeden gebracht worden? Er zijn zeldzame en prachtige momenten waarop er een gevoel is dat je slechts het instrument bent bij het helpen van mensen. Hoe kunnen we deze momenten vaker laten voorkomen?

Als je voor kleuters of kleine kinderen zorgt, dan is er nooit een gevoel van plicht, werk, verplichting, hulp, offer, of enige andere vorm van ego, want het is alleen maar spel. Dit spel is te danken aan liefde, die als een oceaan is waarin twee lichamen bezig zijn met een bepaald soort beweging. Er is niets anders dan liefde; aan geen van beide kanten komt enig idee van persoonlijkheid of ego op.

Dit is echt werk. Hier zijn mensen uitsluitend instrumenten en de schepping is gelukzaligheid. Als je dezelfde verhouding in het dagelijks leven tot stand kon brengen, dan zou de doener een instrument zijn en de ontvanger zou ook een instrument zijn en de twee zouden Eén worden. De eenheid die zo bereikt is, zou een fontein van gelukzaligheid worden. Dergelijke momenten van vreugde ervaren we allemaal als we onze lagen van individualiteit of persoonlijkheid, of welke vorm van ego ook, afleggen. De remedie is eenvoudig. Geef elk idee op dat je de doener bent en er zal overal slechts gelukzaligheid zijn.

Hanuman (de apengod) is een voorbeeld. Hij kende slechts dienstbaarheid, maar wist niet dat hij diende en zocht nooit enig resultaat. Voor hem

was het plezier van zijn meester het enige waar hij om gaf. Hij mediteerde nooit, ging nooit in samadhi, hield zich nooit bezig met de studie van de geschriften of met spirituele discussies. Zijn enige dienst bestond uit wat hij met volle aandacht kon doen. Toen zijn meester, Rama van Ayodhya, met zijn vrouw Sita gekroond werd, kregen alle dienaren een beloning voor hun diensten. Toen aan alle anderen een beloning gegeven was, vroeg Rama aan Sita een beloning aan Hanuman te geven. Sita gaf hem haar uiterst waardevolle parelketting. Hij keek aandachtig naar elke parel en begon ze toen één voor één te breken en steeds weer van binnen te bekijken; uiteindelijk gooide hij de stukken weg.

De aanwezigen bij de kroning waren verbaasd over zijn gedrag en vroegen hem wat hij deed. Hij zei dat hij naar de naam van zijn heer zocht, maar omdat hij die niet vond, gooide hij de parels weg, omdat ze nutteloos waren. Zij vroegen: 'Maar je vindt de naam van je heer niet in alles wat je tegenkomt! Kun jij zeggen dat je zijn naam in je eigen lichaam hebt?' Hij reet zijn borstkas open en daar binnenin zat zijn heer. Toen vroeg Rama aan Sita om hem alleen te zegenen, wat genoeg voor hem zou zijn. Zij gaf hem geheime kennis over het Absolute en de gemanifesteerde natuur, waardoor hij bevrijd werd.

Het idee is te dienen zonder gedachte aan enig resultaat, zelfs zonder gedachte aan geluk.

DE OLIFANT EN ZIJN BEGELEIDER

Bij het idee om van de hele schepping te genieten vanuit een onpartijdige houding, kun je je afvragen wat goed en slecht is. Die vraag wordt nooit opgelost. In feite is er geen goed of slecht; dit zijn slechts onze etiketten. Het is onze voorkeur voor het één of het ander die het ene goed en het andere slecht maakt.

Als je in deze staat van de stille, onpartijdige waarnemer kon blijven, dan zou je zien dat geen van deze dingen bestaat. Je verblijft in het nu, je doet wat de situatie vraagt en het hele gebeuren gaat voorbij. Eens hebben wijzen deze vraag, het verkrijgen van geluk uit al de veelsoortige aspecten van de wereld, besproken en het gesprek leidde tot de conclusie dat je je met geen van beide kanten in moet laten, fysiek noch subtiel, maar eenvoudig moet observeren. Omdat het Absolute in alles is en deze schepping een zeer efficiënt mechanisch organisme is, dat functioneert in overeenstemming met de wetten van het Absolute, zou je altijd het Absolute achter al deze voorbijgaande gebeurtenissen moeten zien.

Een van de toehoorders bij dit gesprek ging naar huis en zag op de weg een olifant aankomen. Hij herinnerde zich dat het Absolute in alles is, dus dacht hij: 'Het Absolute is in de olifant, die zal me dus zeker geen kwaad doen.' De begeleider van de olifant, die op de rug van het dier zat, bleef tegen hem schreeuwen dat hij uit de weg moest gaan, maar de man op de weg trok er zich niets van aan,

tot de olifant hem oppakte en aan de kant gooide. Toen ging hij terug naar de wijzen om te zeggen dat hij verkeerd was voorgelicht: hij dacht dat de olifant het Absolute was, hij was zelf het Absolute en het Absolute zou het Absolute op geen enkele manier kwaad doen, maar het was hem toch overkomen! Hem werd gezegd: 'Je vergat dat de begeleider ook het Absolute was. Omdat je het Absolute niet gehoorzaamde toen hij tegen je schreeuwde, werd je gestraft. In feite koos je één van de twee uit. Kies niets uit, heb geen vooringenomenheid en geen ongepaste voorkeuren, dan zal alles helder zijn en zul je gemakkelijk je weg vinden, zonder enige hinder.'

DE WIJZE EN DE POFADDER

Op een keer zag Swami Ramtirtha, die uit de Punjab kwam, een zwarte adder op zijn weg. Het was een pofadder met zijn kap open. Ramtirtha glimlachte alleen en zei lachend: 'O mijn God, U verschijnt hier voor mij in een erg angstaanjagende vorm, maar vergeef me, deze keer staat Uw vorm mij niet aan, ga dus alstublieft weg.' En de pofadder ging weg.

Dit laat zien hoe je je kunt gedragen als een onbevooroordeelde, stille waarnemer, zonder dualiteit; zonder mentale verdeling in goed en kwaad.

Liefde en ware kennis

DE TEMPEL MET VIER POORTEN

Hoe kunnen we onszelf verbinden met de fontein van kennis?

Er is een fontein van kennis en er is een regen van kennis. De regen is de uiterlijke bron, de wereldse bron van boeken, scholen en wijzen. De mensen die tot aan hun nek in de materiële wereld van plezier zitten, zijn te vergelijken met omgekeerde potten. Hoe zwaar de bui ook is, niets zal er in de pot vallen. Deze mensen doen zichzelf te kort, sluiten zich af en leven van de paar druppeltjes die ze opvangen zonder het te weten. Degenen die zich open opstellen, vinden gewoonlijk voldoende om hun leven te vullen met vrede, geluk en kennis. Het andere type, zij die verbonden lijken te zijn met de fontein van kennis of die zelf de fontein van kennis geworden zijn, is zeldzaam. Deze mensen zijn al in hun vorige leven op de 'Weg' geweest en stierven voordat ze realisatie bereikten, bijvoorbeeld yogi's. Het is deze geaccumuleerde kennis die in dit leven de fontein vormt. Zij hebben niet veel van buitenaf nodig. Als het deksel er eenmaal af is, spuit de fontein.

Om de fontein te bereiken, hoeven gewone mensen alleen maar hun potten te openen en toe te laten dat die gevuld worden. Slechts na Zelfrealisatie kun je de fontein van kennis bereiken. De verdienstelijken zullen de fontein zeker erven. Geografie maakt geen verschil. Mensen in de buurt van de fontein zijn zich er misschien niet van bewust, terwijl iemand uit een ver land hem gewoon verwerft door zijn oprechtheid en devotie. Hoewel iedereen enigszins beïnvloed wordt door de fontein, zul je die slechts erven als je je voorbereidt.

Aan Sharada, de godin van wijsheid, was in Kashmir een tempel gewijd met vier poorten: één voor deugd, één voor rijkdom, één voor wensen en de laatste voor bevrijding. De eerste drie stonden open, maar de vierde was dicht. Alleen een gerealiseerd mens kon deze openen. De eerste Shankaracharya kwam daar langs en ging de tempel binnen door de vierde poort. De geleerden in de tempel vroegen hoe hij die poort had open gekregen. De godin Sharada antwoordde dat Shankara een gerealiseerd mens was, die de fontein had bereikt.

DE Vernietiging van de Sandelbomen

Een rijke landeigenaar was tevreden over een van zijn werknemers, een tuinman. Omdat hij hem wilde belonen voor zijn trouwe dienst gaf hij hem een van zijn tuinen, die hij voor eigen gewin kon verzorgen en gebruiken. Er bleek wat sandelhout in deze tuin te staan, het kostbaarste hout van India. De tuinman, die de waarde ervan niet kende,

begon de sandelbomen één voor één om te zagen, stookte ze op en verkocht de houtskool op de markt. Spoedig daarop bezocht de koopman hem om te zien hoe het hem verging. Tot zijn afschuw zag hij wat de tuinman aan het doen was en schreeuwde tegen hem: 'Mijn beste kerel, weet je niet dat als je een klein stukje van één van deze sandelbomen neemt en het oppoetst, dat een veel hogere prijs zou opbrengen dan de houtskool van al deze bomen!' Dus moet je ware kennis beschermen.

DE GOUDEN GANESH EN DE MUIS

In de beginstadia, als mensen eenheid moeten leren begrijpen, moeten ze eerst de illusie van twee zien, voordat ze kunnen leren dat de twee één zijn. Hoewel je gevraagd wordt de waarheid lief te hebben, of het Zelf lief te hebben, of het Zelf te kennen, of de waarheid te kennen, is er in feite geen tweevoudigheid. Er is niet iemand die de waarheid liefheeft en er is geen waarheid die door iemand kan worden liefgehad. Zij zijn één en dezelfde, maar om dit te kunnen leren, worden deze woorden gebruikt.

Neem een voorbeeld uit de *Brihadaranyaka Upanishad*, die stelt dat er uitsluitend één is en geen tweede. Hoewel het lijkt of de één twee verschillende vormen kan hebben, moeten we leren daaraan voorbij te gaan om de eenheid van het Absolute te beseffen.

Op het fysieke niveau kunnen we het voorbeeld van de oceaan nemen. Als het rustig is,

zien we hem als één oceaan, maar als er golven zijn, dan spreek je van golven, alsof die anders zijn dan de oceaan. Zou je ze kunnen scheiden? Dat is niet mogelijk. Met de waarheid is het hetzelfde. Het Zelf kent het Universele Zelf omdat ze één zijn; er is geen andere manier van kennen. Maar zolang er onwetendheid is, zal de illusie van tweevoudigheid bestaan. Dus zien we het Zelf als iets om te kennen; in feite kan alleen het Zelf zichzelf kennen.

Iemand wilde Ganesh, de zoon van Shiva die een muis berijdt, vereren. Hij had goud, dus wilde hij een gouden beeld maken. Hij maakte een grote muis uit meer dan de helft van het goud en een kleine Ganesh om erop te zitten. Na enige tijd kwam hij in financiële problemen en troostte zich met de gedachte dat devotie uiteindelijk niet van goud hoeft te zijn. Hij kon ook toe met een stenen of houten beeldje.

Toen hij besloten had, nam hij zijn gouden godheid mee om te verkopen en zo zijn financiële problemen te verlichten. Hij nam de muis en de god Ganesh mee naar een juwelier, die ze woog. In overeenstemming met hun gewicht bood hij honderd roepies voor Ganesh en honderdvijftig roepies voor de muis. De man raakte hiervan erg overstuur en zei tegen de juwelier dat de god toch zeker meer waard moest zijn dan de muis. De juwelier antwoordde dat hoe de man die twee dingen ook mocht waarderen, zijn enige toetssteen was de hoeveelheid goud; hij was juwelier en het gewicht was het enige waarin hij geïnteresseerd was.

Hetzelfde geldt voor liefde tot de waarheid of kennis. Zolang je de waarheid niet ervaart, zal er de illusie van tweevoudigheid zijn. We moeten deze dualiteit gebruiken om er bovenuit te stijgen. Als je de eenheid eenmaal gevonden hebt, is er geen geliefde om van te houden, die is dezelfde; er is geen kenner om de waarheid te kennen, omdat die zelf waarheid is.

DE BRAHMAAN DIE OP HOGE LEEFTIJD EEN ZOON WILDE

Er zijn twee soorten kennis; de ene vertelt ons hoe te leven in deze wereld en de andere hoe de weg voor te bereiden voor de volgende reis. Hier volgt een illustratie uit de mythen.

Er was een brahmaan die een vrouw had, maar zij kon geen zoon voortbrengen. Hij raakte geobsedeerd door het verlangen naar een zoon en toen hij al zestig was, kwam er toevallig een wijze langs. De brahmaan smeekte hem, hem te zegenen zodat hij een zoon kon krijgen. De wijze zei: 'Je hebt al een hoge leeftijd bereikt; wat moet je met een zoon? Het is veel beter voor je om je nu te wijden aan de spirituele wereld en je voor te bereiden op je volgende reis. Je zou er wel eens spijt van kunnen krijgen als je een zoon hebt.' Maar de brahmaan was zo verblind door het idee dat hij druk bleef uitoefenen op de wijze. Hij zei: 'Als je me niet zegent, zodat ik een zoon kan krijgen, dan zal ik zelfmoord plegen.'

De wijze gaf toe en beloofde te doen wat de brahmaan vroeg. Hij zegende wat fruit en zei: 'Geef dit aan je vrouw te eten en ze zal een zoon krijgen.' De vrouw wilde geen zoon en dus gaf ze het fruit aan hun koe. Ter vervanging adopteerde ze een baby die iemand in hun familie net gekregen had. Ze zorgden voor hem en voedden hem op.

Toen hij opgroeide, bleek hij erg gewelddadig en destructief te zijn. Hij maakte er een gewoonte van zijn ouders in elkaar te slaan en dreef hen uiteindelijk het huis uit. Zij hadden geen plek om naar toe te gaan, dus trokken ze zich terug in de jungle, waar ze tenminste tot God konden bidden aan het eind van hun leven. Ze hadden veel spijt dat ze niet naar de wijze hadden geluisterd.

De koe aan wie het gezegende fruit gegeven was, schonk het leven aan een man met oren als die van een koe. Zijn naam was Gopal, wat betekent 'man met de koeienoren.' Hij was een heilig wezen (omdat hij door de wijze gezegend was) en wijdde zich aan geestelijke studies en activiteiten. Nadat hij zichzelf gerealiseerd had, begon hij naar de ouders te zoeken voor wie hij bestemd was. En toen hij in de jungle bij de plek kwam waar deze twee mensen aan het bidden waren en in afzondering leefden, bleef hij daar en gaf hun ware kennis.

Dit voorbeeld laat zien dat het weliswaar erg aantrekkelijk kan zijn mensen wonderbaarlijke dingen te laten zien ter bevrediging van hun obsessies, maar dat dit toch niet de juiste weg is. De beste weg is ware kennis te hebben.

DE POMPOEN EN DE MANGO

Er zijn twee soorten mensen, zij die overwegend met hun hoofd werken en zij die overwegend met het hart werken. Zij die met het hoofd werken, neigen gewoonlijk naar te veel discussie en zij die met het hart werken, aanvaarden de discipline of de leer klakkeloos en willen doorgaan met het werk. Maar geen van beiden is echt compleet, omdat de rationele mens, dat wil zeggen: degene die alleen maar doorgaat met discussiëren en de discipline niet toepast, geen volgende staat bereikt en dus niet beter of dieper leert redeneren.

Degene die de discipline in goed vertrouwen aanvaardt, zal, als hij iemand van het andere type ontmoet, niet tegen hem opgewassen zijn. Dan zal hij innerlijke twijfel in zijn hart hebben over de discipline en het is heel wel mogelijk dat hij onder druk van tegenstrijdige ideeën zal opgeven. Hier is een verhaal om dit te illustreren:

Twee mensen gingen naar de Ganges om een bad te nemen en terwijl ze naar de rivier liepen, zei de man die met het hoofd werkte, tegen de ander: 'Zie de Schepper; hij moet wel gek zijn, want hij weet niet wat hij doet.' Ze kwamen langs twee soorten planten; de ene was een pompoen die in de zanderige grond van de rivierbedding groeide, met veel grote pompoenen, en twee meter verder stond een mangoboom. De intellectueel zei: 'Dit is een heel kleine plant en de Schepper heeft hem zulke grote vruchten gegeven. En als je naar de mangoboom kijkt, dat is zo'n grote boom en die heeft heel kleine vruchten.'

Hij moet dus wel stom zijn, om zoiets gedaan te hebben.'

De andere man was niet in staat weerwoord te geven en kon het niet over zijn lippen krijgen dat hij wist dat het Absolute niet zo dwaas was om dit te doen, dus hield hij zijn mond en had medelijden met zichzelf.

Toen ze terugkwamen van hun bad en op weg waren naar huis, voelden ze zich moe en ze besloten uit te rusten onder een boom. Toen ze lagen te dutten, viel er een rijpe mango op de neus van de intellectueel. Het kwam hard aan en deed hem veel pijn, maar toen riep hij tegen de andere man dat hij nu begreep waarom het Absolute zulke kleine vruchten aan zulke grote bomen maakte. 'Als hij gedaan had wat ik zei, dan zou ik nu weggevaagd zijn!'

De moraal is dat beide wegen onvoldoende zijn. De echte weg is deze twee samen te brengen; met deze twee in harmonie is het leven beter en meer doelgericht.

RAMAKRISHNA EN VIVEKANANDA

Het is voor iedereen mogelijk het hart te laten smelten, maar door bepaalde omstandigheden heeft er verharding plaatsgevonden.

Vivekananda (wiens vroegere naam Narendra was) ging naar Ramakrishna, die destijds de grote heilige was. Het hart van Narendra was zo hard, dat hij de heilige zelfs niet begroette en Ramakrishna op heel arrogante wijze de vraag stelde:

‘Heeft u God gezien?’, waarop Ramakrishna antwoordde: ‘Ja, ik heb Hem gezien.’ Narendra vroeg: ‘Hoe hebt u Hem gezien?’ Hij antwoordde: ‘Zoals ik jou zie.’ Narendra zei: ‘Kunt u mij God laten zien?’ Ramakrishna zei: ‘Ja, ik zal Hem je te zijner tijd laten zien.’

Vervolgens bleef Narendra bij Ramakrishna. Op een dag gingen ze naar de rivier om te baden. De heilige vroeg Narendra dicht bij hem te komen en onder water te duiken. Op het moment dat hij dook, wierp Ramakrishna zich bovenop hem en hield Narendra met kracht onder water. Nu vocht deze magere jongen, wat hij toen was, hard om boven te komen en zijn leven te redden. Hoe harder hij vocht, des te krachtiger hield de heilige hem onder water, tot hij met alles wat hij in zich had, zijn meester van zijn schouders wierp en bovenkwam. Heel boos beschuldigde hij Ramakrishna van een poging hem te verdrinken, maar de heilige glimlachte en antwoordde: ‘Wel Narendra, als je je wens om God te zien even sterk kunt maken als je wens om uit het water te komen, dan zul je zeker in staat zijn God te zien!’

Door alle genade, zorg en liefde van zijn meester smolt het hart van de jonge rebel. Later werd hij een van de grootste vertolkers van de Vedanta-filosofie in India en in het Westen.

Het is dus heel wel mogelijk het hart te doen smelten van alle mensen die door omstandigheden een hart hebben dat hard geworden is. Zij hebben eenvoudig liefde, zorg en redelijke gesprekken nodig. Dat zal helpen om hun hart te doen smelten.

DE BLINDEN EN DE OLIFANT

In India worden de *Veda's* beschouwd als de meest gezaghebbende verzameling geschriften. Alles moet in verband gebracht worden met de *Veda's*. Uitsluitend wanneer het gestaafd wordt door de *Veda's*, kan een systeem hooggeacht worden in India. Dus zoekt iedereen bijval in de *Veda's*. In de *Veda's*, en in het bijzonder in de *Upanishads*, wordt ergens gezegd dat het zonder kennis onmogelijk is bevrijding te verkrijgen. Al degenen die neigen naar de intellectuele weg, hebben altijd dit deel van de Vedische tekst geciteerd om aan te tonen dat niemand, wie het ook zijn mag, zijn ziel kan bevrijden van de dualiteit van geboorte en dood, als hij niet gestudeerd heeft over het Absolute en de kennis niet grondig beheerst.

Zo worden de *Veda's* ook door devotionele mensen geciteerd om aan te tonen dat bevrijding zonder devotie onmogelijk is en zij zeggen: 'Per slot van rekening is kennis maar droog, dus wat heeft dat voor nut! Alleen door devotie kun je het Absolute benaderen. Vergeet alle kennis en vergeet alle handeling!'

Maar de aanhangers van handeling kunnen ook bepaalde passages uit de *Veda's* aanhalen om aan te tonen dat er niets zal gebeuren, tenzij je de leer in praktijk brengt door juiste handelingen te verrichten. Om tot Zelfrealisatie te komen, zijn zware lichamelijke disciplines nodig, dus al je kennis en devotie zijn nutteloos tenzij je ze toepast in je dagelijkse bezigheden.

De gewone man die citaten van deze drie wegen hoort, raakt erdoor van zijn stuk, want hij heeft niet het volledige vermogen ter beschikking, noch voor alle handeling, noch voor alle kennis, noch kan hij zich volledig wijden aan het Absolute, omdat hij zijn gezinsleven heeft. Dus moet iemand die verschillende gezichtspunten gehoord heeft en daarvan in verwarring is geraakt, voor zijn eigen bestwil onderzoek doen en zorgen dat alles duidelijk wordt. Hier is een voorbeeld:

Op een keer verscheen er een olifant in een dorp. Het nieuwtje ging rond en iedereen wilde de olifant ervaren. Helaas waren de meeste inwoners blind, maar toch wilden ze de olifant ervaren, dus werden ze erheen geleid. De begeleider liet ze de olifant aanraken en natuurlijk voelden ze ieder een verschillend deel van de olifant. Toen kwamen ze bij elkaar om na te gaan of ze de werkelijkheid hadden ervaren. Degene die de voet gevoeld had, zei dat een olifant een pilaar was. Degene die de staart gevoeld had, zei dat hij net als een stok was en zo ging het verder met de oren, de romp, de slagstanden, de buik, enzovoort. Iedereen beschreef hem naar zijn voorafgaande ervaring. Toen begonnen ze elkaar tegen te spreken: 'Die van jou was niet de echte olifant, die van jou was verbeelding, de mijne is de enige echte.' Later vertelde de begeleider hun: 'Je kunt geen volledig beeld van de olifant krijgen. Alles wat jullie kunnen doen, is al jullie verschillende ervaringen van "olifant" bij elkaar brengen en van daaruit je een nieuw schepsel voorstellen dat olifant wordt genoemd.'

Maar het is de som van al die delen en nog iets meer, dat staat voor het gehele schepsel olifant.’

Op dezelfde manier kan er door de verschillende citaten uit de geschriften iets van tegenstrijdigheid of twijfel oprijzen in de geest van mensen. Zij moeten zich ervoor inspannen de waarheid te ontdekken, want er zijn mensen in ons geestelijk leven die twijfel kunnen verdrijven, zoals de begeleider in het verhaal.

DE MAN DIE NAAR ZIJN SCHOONVADER WILDE GAAN

Liefde is de drijvende kracht achter alle processen die in de wereld gaande zijn om de wereld te ondersteunen. De wereld zou niet ondersteund kunnen worden zonder liefde. In het geval van het menselijk leven is er bijvoorbeeld de liefde voor ouders en broers, de liefde voor vrienden en collega's, enzovoort. Zelfs het gedrag van insecten en nietige wormen schijnt gebaseerd te zijn op een vorm van liefde en zelfs de uiteindelijke oorzaak van vijandigheid is liefde, want vijandigheid komt naar boven als liefde belemmerd wordt. Zodoende overheerst overal een tweevoudigheid van liefde en vijandigheid. We wensen dat waar we van houden. Als we het niet krijgen, worden we vijandig.

Liefde die vrij is van deze tweevoudigheid, is ware liefde. Het hele toneelstuk dat God opvoert, toont alleen dit. Maar er is niemand die het begrijpt.

Er lijkt een eeuwigdurend spel van verstoppertje spelen aan de gang te zijn. We zoeken allemaal iets.

Sommigen zoeken het in vernietiging, sommigen in schepping, sommigen in licht, anderen in duisternis, sommigen in intellect, enzovoort. In feite is iedereen op zoek naar God en God is verborgen in al deze dingen en in al het andere. Maar al zoekende zijn de mensen vergeten wat ze eigenlijk zoeken.

Een man wilde naar zijn schoonvader gaan om zijn vrouw te ontmoeten. Hij ging naar het station, waar de trein al aan het perron stond en riep tegen de loketbediende: 'Een kaartje naar mijn schoonvaders woonplaats, alstublieft!'

'Naamplaats, alstublieft!' drong de klerk aan.

'Mijn schoonvaders woonplaats! Alstublieft! Alstublieft! Snel!'

'Geef me nu meteen de plaatsnaam.'

'Dat zeg ik toch, mijn schoonvaders woonplaats. In 's hemelsnaam, snel! De trein staat op het punt te vertrekken!'

En de trein vertrok, de man achterlatend. Zoiets overkomt ons allemaal.

Ramana Maharshi mediteerde veertien jaar over de vraag: 'Wie ben ik?' Zodra hij op de juiste weg was, deed hij er maar een minuut over om te beseffen dat hij alles was.

Toen Rama in het bos op zoek was naar Sita, was hij zo verloren in zijn gedachten dat hij alles over zichzelf vergat. Hij stelde vragen aan Lakshman als: 'Wie ben ik? Wat is dit? Wat is dat? Waar ben ik? Hoe ben ik hier gekomen?'

Toen Lakshman hem herinnerde, kwam hij bij zinnen, maar raakte al snel weer buiten zinnen.

Keer op keer worden deze vragen gesteld en beantwoord, maar keer op keer worden ze weer vergeten.

Dit overkomt ons allemaal. In een staat van voortdurende vergeetachtigheid zoeken we iets zonder het te vinden. We willen weten wat we zijn. We willen gelukkig zijn, dat wil zeggen, we zoeken God. God is in alles, maar er is een gordijn van onwetendheid tussen Hem en ons.

We moeten God in alles zien. Als we dat doen, ontvangen we bijzondere gunsten van Hem. Dan wordt dit gordijn van onwetendheid opgetrokken, en verbeelding, die ons aldoor heeft beetgehad, doet dat niet meer en begint ons in plaats daarvan te helpen.

Als we een gevoel van richting hebben, is het werk niet zwaar. Als we de richting kwijt zijn, als we de weg niet weten, dan komen er moeilijkheden. Als we de plaats kennen waar we naar toe willen en de weg erheen, dan wordt de reis gemakkelijk. Als we dat niet weten, dan ondervinden we veel moeilijkheden.

RAMA, DE IDEALE MENS

De grote Hindi dichter Tulasidas schreef de *Ramayana* in de landstaal en die is getiteld *Rama Charita Manasa*, wat betekent dat het de daden van Rama beschrijft, of het karakter van de ideale mens, gesymboliseerd door Rama. Dit verhaal van de ideale mens gaat niet noodzakelijkerwijs over een fysieke mens, maar in het verhaal is de fysieke mens

vervlochten met de psychologische en de goddelijke mens. Alle drie aspecten van ons bestaan, de fysieke, subtiele en spirituele, worden in dit boek gegeven en Rama symboliseert de ideale mens.

Het verhaal meldt dat toen Rama geboren werd te Ayodhya, er tegelijkertijd vele andere jongens geboren werden. Zij leefden allemaal samen. Zij hadden zich allen gevoegd in de bruidsstoet van de bruidegom, met diens ouders, familie, vrienden en alle ministers. Deze jonge vrienden van Rama beklagden zich bij hem dat hij ging trouwen zonder zich om hen te bekommeren. Hij beloofde toen dat hij niet zou trouwen totdat zij allemaal getrouwd waren, dus werden de jonge meisjes van Janak-Puri voorbereid om al deze jongemannen van Ayodhya te trouwen.

De betekenis van dit huwelijk, dat het fysieke huwelijk is, houdt ook verband met de spirituele wereld. Rama symboliseert hier het Absolute en Sita, zijn toekomstige bruid, symboliseert de oorspronkelijke natuur; het huwelijk staat eenvoudig voor de vereniging, het samenkomen. Van deze oorspronkelijke natuur wordt ook gezegd dat zij de gehoorzame echtgenote is van de Heer van Schepping. De jongemannen van Ayodhya staan voor de individuele wezens in dit universum. De jonge meisjes van Janak-Puri worden beschouwd als de ware kennis of de geschriften en ook deze zijn samengekomen. Elk individu moet deze gezuiverde kennis verwerven en zichzelf en zijn vrouw

naar een staat leiden waar de vereniging tussen de Heer van Schepping en de natuur plaatsvindt.

Het verhaal beschrijft ook hoe de sannyasins, de wijzen, ertoe kwamen mee te gaan met de bruidstoet. Het is voor sannyasins enigszins ongebruikelijk om een bruidstoet te volgen, dus vraagt dit om nadere uitleg.

De reden die hiervoor gegeven wordt, is dat de koning van Janak-Puri, de Janak, ook bekend staat als 'videha', een man die de fysieke wereld niet erg belangrijk acht; een man die, hoewel verblijvend in zijn lichaam, er niet aan gehecht is, omdat hij in de Geest leeft.

Janaka is een staat, een land, waar door de kracht van kennis het fysieke lichaam niet zo belangrijk is. Dit is alleen mogelijk doordat daar ware kennis besproken wordt en in het dagelijks leven wordt toegepast. Dus gingen de wijzen daarheen om dit te ervaren; hoe je kon leven in het lichaam, het lichaam bewonen, zonder door het lichaam gebonden te worden.

Hoewel het verhaal gaat over de fysieke wereld, zit er ook het goddelijke of spirituele achter. In India is het traditie dat, hoewel de verhalen gaan over fysieke mannen en vrouwen, ze zo zijn opgebouwd dat ze het werkelijke verhaal vertellen van de Geest en de Goden.

DE EERSTE SHANKARACHARYA EN GIRI

Overeenkomstig de menselijke natuur zijn er drie typen mensen: de mensen die de weg van handeling

wensen te gaan, zij die een voorkeur hebben voor de weg van kennis, en zij die de weg van devotie kiezen. Ieder van hen moet bepaalde handelingen verrichten. De mens van handeling lijkt erg op een dier, als hij zich niet heeft voorbereid met kennis en devotie. Maar de andere twee, degene die de weg van wijsheid of kennis bewandelt en degene op de weg van devotie, bewijzen dat deze twee overheersende wegen overal zijn, zelfs in India. Er bestaan twee kampen, en zij geloven dat Zelfrealisatie mogelijk is door een van beide wegen en volgen er dus één. Allebei hebben ze tot op zekere hoogte gelijk.

Met zekerheid kan gezegd worden dat als je een mantra koos, geschikt voor het doel dat je wenste, en de mantra toepaste gedurende de gestelde tijd en op de juiste wijze, je dan zou bereiken wat je wilde bereiken en je zou kunnen doen wat ook maar in die mantra besloten ligt.

Iemand die de weg van kennis wil volgen, kan kennis verwerven en meesterschap bereiken. Zulke mensen zijn als administrateurs van het kadaster, die alle kaarten en plattegronden van het district en van de boerderijen hebben, maar niets kunnen laten groeien. Hun papieren zijn op geen enkele manier produktief.

Zij die de devotionele weg volgen, hebben volledig geloof en komen tot realisatie door toepassing en ervaring. Zij hebben misschien geen kennis nodig, maar als ze de weg aan anderen moeten uitleggen, kunnen ze dat misschien niet. Andersom kan de man van kennis alléén wellicht niets in de praktijk laten zien.

Hoe erudiet zo iemand ook is, ook al kan hij alles tot in het kleinste detail uitleggen, hij zal nooit de harten van de mensen kunnen raken. Zijn hart is leeg. Er zijn deskundigen die alle geschriften kennen en die zeker veel beter kunnen spreken dan een monnik of een heilige, maar als je hun leven grondig onderzoekt, bevat het nauwelijks enige spirituele kwaliteit.

Maar er zijn andere voorbeelden waar al deze krachten samenkomen, zoals in het leven van de eerste Shankaracharya. Hij had handeling, hij had wijsheid en hij had devotie. In het lichaam van de eerste Shankaracharya werkte alles in de volle maat.

De eerste Shankaracharya leidde destijds zijn volgelingen in Jyotir Math, instrueerde ze en ondersteunde ook hun toewijding. Een van zijn volgelingen, Giri genaamd, was in het geheel niet geïnteresseerd in het kennisaspect, maar hij was de grootste aanbieder van de Shankaracharya.

's Ochtends leidde de Shankaracharya de recitatie en de uitleg van de geschriften. Al zijn volgelingen kwamen daartoe samen. Op een dag was Giri veel te laat en de andere volgelingen ergerden zich aan de grote vertraging, alleen om op die stomme vent te wachten die niets om kennis gaf. Een van de volgelingen, Padma Pada, zei in zijn ergernis: 'Mijn Heer, deze man maakt zich nooit druk om iets te begrijpen of te leren. Hij is net een beest dat niets om kennis geeft. Waarom zouden we onze tijd verdoen door op hem te wachten?'

Toen wist de Shankaracharya dat deze man, hoewel erudiet en volledig geïnformeerd, de weg van devotie veroordeelde en dus wilde hij hem voor altijd een lesje leren.

Toen de onwetende Giri bijna bij de zaal was aangekomen, liet de Shankaracharya zijn krachten in hem stromen en Giri begon een van de devotionele geschriften te reciteren die worden toegeschreven aan Trota Kachanya. Toen Giri binnenkwam, terwijl hij deze verzen reciteerde, was iedereen verbaasd en zij vroegen: 'Hoe kan iemand die zo dom is als Giri zulke verzen dichten en reciteren? Niet alleen reciteren, maar nieuwe verzen dichten en reciteren!'

Toen legde de Shankaracharya uit dat de devotionele mens alle kennis kan erven, maar dat dergelijke gevallen erg uitzonderlijk zijn. Het is heel uitzonderlijk dat alles toegankelijk gemaakt wordt door slechts één weg. Gewoonlijk is er de noodzaak van eenheid tussen devotie en kennis; deze twee moeten samenwerken en alleen dan kan er iets gebeuren dat de moeite waard is. Zeker in deze tijd kan devotie alléén niet veel uitrichten. Devotie en kennis zijn in dezelfde mate nodig, opdat je effectief kunt zijn.

DE TWEE KUNSTENAARS

Wanneer de Shankaracharya spreekt over het offeren van handelingen, van alles wat je hebt, aan God, geldt dat dan voor beide typen, het verstandelijke en het emotionele, of in het bijzonder voor één van de twee?

Overgave is nodig voor alle drie de typen (mensen bij wie handeling, kennis of devotie overheerst), want tenzij je je overgeeft, zal er zelfs voor een verstandelijk begrip van de dingen geen licht beschikbaar zijn. Overgave is natuurlijk nodig voor devotie en geloof.

Het volgende verhaal verheldert het verschil tussen het verstandelijke en het devotionele pad:

Twee kunstenaars die een bepaalde staat bezochten, gingen naar de koning en zeiden: 'Wij zijn kunstenaars en we willen onze kunst tonen. De schoonheid van onze kunst is dat wij allebei hetzelfde zullen afbeelden.' De koning zei: 'Dat is niet zo moeilijk, jullie zullen elkaars werk namaken!' Dus zeiden ze: 'Geef ons één kamer en maak een afscheiding in het midden. Een van ons zal in het ene deel van de kamer werken, de ander in het andere deel en uiteindelijk zult u ontdekken dat we allebei hetzelfde maken.' De koning werd nieuwsgierig en trof de voorzieningen.

Er werd een kamer beschikbaar gesteld en over het midden in twee delen gescheiden. Eén helft werd aan de ene kunstenaar toegewezen, de andere helft aan de andere. Nadat hij de muur schoongemaakt had, begon de eerste kunstenaar er een prachtige figuur op te tekenen. De andere maakte de muur alleen schoon door te poetsen en te poetsen, tot de muur zo gepolijst was dat alles wat ervoor stond gereflecteerd werd. Toen werd de afscheiding verwijderd, het licht ging aan en je kon zien dat de tekening van de één volmaakt

gereflecteerd werd door de muur van de ander! Je zag hetzelfde.

De tekenaar was een man van devotie en degene die poetste was een intellectueel. Met andere woorden, het verstandelijke reflecteert het ultieme, terwijl de toegewijde het ultieme schept.

Als je verder gaat met deze analogie, kan devotie dan gezien worden als de liefde voor wat getekend wordt?

Ja, liefde speelt hierbij een rol. Een intellectueel overweegt dat er niets anders is dan God. De benadering van devotie is dat alles God is.

Zelfs iemand die de weg van kennis gaat, heeft iets van devotie, die hem de kracht geeft dieper door te dringen in zijn onderzoek. Hoewel hij zich misschien niet realiseert dat hij iets van devotie in zich heeft, is het toch een vonk van devotie die hem op de weg brengt. Hij wil een aspect van God begrijpen, zodat hij de bovenzinnelijke werkelijkheid kan zien in de vorm van kennis.

Als je de andere weg neemt, de weg van devotie, dan moet ook daar de toegewijde enige kennis hebben over datgene waarmee hij één wil worden. Het hoeft geen volledige kennis te zijn, maar hij moet enige kennis over God hebben om dieper te gaan of verder te komen op de weg van devotie. Hoe dichter hij bij God komt, de beminde, hoe meer hij alles vertoont wat zijn geliefde heeft.

Het is het toneelspel dat God geschapen heeft, dat gemanifesteerd wordt. De weg van devotie is de manifestatie, of de illustratie in actie, van al het

goddelijke dat de toegewijde in zich heeft. De handeling van kennis is, door analyse waar te nemen wat er in die illustratie besloten ligt. In feite gaan ze allebei naar hetzelfde punt, vanuit twee verschillende richtingen. Als de bestemming bereikt is, is het vanzelfsprekend dat de toegewijde, in volledig besef van de vereniging, alle aspecten van God wil zien, dus richt hij zich op kennis. Hij die de weg van kennis heeft afgelegd, wil alle aspecten van God ervaren, dus richt hij zich op devotie. In beide gevallen zal de uitkomst precies dezelfde zijn.

Om enig blijvend resultaat te boeken, heb je een filosofisch systeem nodig, zoals Advaita, en je moet elke stap zetten om het beoogde resultaat te bereiken.

In het yoga-systeem van Patanjali worden het lichaam en het verstand geleidelijk geoefend om beheersing te krijgen over de zintuigen en de bewegende geest. Zo moet men leren zijn activiteiten te reguleren en bepaalde gedragsregels te volgen: rustig en goed zitten zonder veel beweging, de ademhaling reguleren, alle wereldse gedachten laten varen en één gedachte in de geest vasthouden; alleen dan is het toegestaan te mediteren. Het yoga-systeem van Patanjali, dat acht stappen omvat, is een zwaar systeem en is alleen weggelegd voor de moedigen, zelfs met goede leiding.

De meditatie is een eenvoudiger manier om dezelfde stappen te zetten, want die moeten nog wel gezet worden.

Het is niet het systeem dat de mensen parten speelt, maar het ontbreken ervan.

Zij wensen vrij te zijn en willen toch resultaten. Hoe kunnen ze iets verkrijgen zonder ervoor te werken? Ze moeten leren wat beheersing is. De natuur wordt alleen verfijnd en mooi door beheersing en systematische oefening, niet door te doen waar je zin in hebt.

Het yoga-systeem is te vergelijken met het schilderij uit het verhaal van de twee kunstenaars, terwijl onze meditatie te vergelijken is met het poetsen. Het resultaat is hetzelfde, maar ze hebben allebei hun eigen systeem. Allebei brengen ze het resultaat voort, en beide systemen vereisen werk en zorg. Als iemand op de juiste wijze mediteert, zullen alle handelingen van dat individu automatisch beheerst en evenwichtig zijn. Als zij niet beheerst en in evenwicht zijn, mediteert hij niet goed.

Ik ben erg geïnteresseerd in visualisatie; die speelt een belangrijke rol in mijn werk als ontwerper. Het komt me voor dat visualisatie in de toekomst kijken is, of de toekomst in het heden brengen. Ik geloof niet dat deze eigenschap voorbehouden is aan creatieve activiteiten, maar dat ze ook een belangrijke rol speelt in het dagelijks leven van iedereen. Is het mogelijk een opzettelijke handeling uit te voeren zonder die eerst te visualiseren? Is dit een vorm van herinnering?

De creatieve activiteit van het Absolute kent twee aspecten, één dat zich manifesteert en een ander dat zich terugtrekt. Waar je het over hebt is de scheppende activiteit van manifestatie. Deze handeling wordt alleen juist uitgevoerd,

als de kunstenaar gezond is, in de zin dat hij leeg is, niet gehecht en als alles aan hem zuiver is. Dan kijkt hij naar en in deze prachtige schepping, krijgt alle informatie die hij nodig heeft en voegt alles zo samen dat er een goed kunstwerk ontstaat.

Draai dit creatieve proces om en je krijgt meditatie; in meditatie wordt alles wat we verzameld hebben, geleidelijk verdreven en gaan we dieper en dieper, naar waar er niets anders is dan de creatieve kracht, het Zelf. Het ene is de kunst van manifestatie, artistiek werk, en het andere is de kunst om diep door te dringen in het Zelf, wat meditatie is. Dit zijn de twee aspecten van de creativiteit van het Absolute.

De twee aspecten van creatieve handeling komen naar voren in het verhaal over de twee kunstenaars. Het ene aspect is de meditatie, die poetst en de glans van het Absolute te voorschijn brengt door eliminatie, waardoor alles zuiver en nauwkeurig gereflecteerd wordt, zonder vervorming. Het andere aspect is de kunst die we moeten leren in de fysieke wereld. Als je visualiseert, neem je de kwaliteiten van het Absolute in je op en als je daarbij leeg bent, niet door iets bezeten, dan zul je de creatieve handeling met de juiste houding uitvoeren.

Meditatie, gebed en stilte

VANDAAG GEEN AUDIËNTIE

Hoe kun je het ego in je gevoel kwijtraken als je weet dat je in de buurt van het centrum bent gekomen? Je stuitert terug van het bovenzinnelijke als je weet dat je er dichtbij komt.

Je moet met geloof, enthousiasme en liefde uitzien naar eenheid. Met geduld en vastberadenheid zal je ware Zelf je naar het centrum leiden en je ego doen wegvallen.

Er was een gerealiseerd man die een grote verscheidenheid aan volgelingen had. Iedere dag verkeerden ze in zijn nabijheid om hem te zien en zijn zegen te krijgen. Hij had de gewoonte zijn discipelen op een nogal bijzondere manier op de proef te stellen. Soms deed hij de deuren dicht en de bediende zei tegen alle volgelingen: 'Vandaag geen audiëntie'.

De meesten gingen dan weg, maar een paar bleven voor de deur zitten en na lange tijd liet hij de deuren openen en vroeg hoeveel er waren gebleven. Ook al waren het er maar een paar, dan nodigde hij ze uit binnen te komen en hield hij zijn audiëntie.

DE MAN DIE EEN ZWART PAARD WILDE HEBBEN

De wet van drie is altijd van toepassing, bij ieder voorval in het leven. Er is niets dat zich aan de wet van drie kan onttrekken. Deze wet van drie wordt omschreven als fysiek, subtiel en causaal. Zij is van toepassing op de drie vormen van rust en ook op de drie guna's (kwaliteiten of energieën), namelijk sattva (zuiverheid of licht), rajas (onrust, opwinding) en tamas (inertie of duisternis). Welke gebeurtenis je ook wilt beschouwen of onderzoeken, je zult vinden dat die beheerst wordt door de wet van drie. Zo is het ook in relatie tot het ego; iedere persoon die een afgerond beeld heeft van zichzelf en van daaruit een beeld heeft van de wereld zoals hij die waarneemt, en de wijze waarop hij zich gedraagt, wordt beheerst door de wet van drie. Als de persoon lethargisch is, dan lijkt alles te zijn samen-gesteld uit negatieve elementen en ziet hij de wereld door een donkere bril. Zo gaat het ook met een opgewonden of vredige persoon.

Hetzelfde kan men waarnemen bij verering. Wanneer de verering tamasisch van aard is, houden mensen er vreemdsoortige gebruiken op na om negatieve krachten, zoals geesten, te beheersen. Ze voeren gedurende lange tijd bepaalde rituelen uit, zodat ze het vermogen krijgen hun wensen af te dwingen bij deze boze krachten en zo gedaan te krijgen dat ze worden vervuld.

De rajasische manier van verering heeft meestal betrekking op verschillende goden. Er is een

verscheidenheid aan goden, in hiërarchie onder het Absolute. Sommige mensen trachten deze goden te behagen door devotionele handelingen en rituelen, en zo hun welwillendheid af te smeken, opdat hun wensen vervuld mogen worden.

Maar de mens die op sattvische wijze vereert, richt zich alleen op het Absolute. Als gevolg daarvan zal hij grote krachten verwerven. Hij is niet uit op resultaat en hij heeft geen specifieke wensen.

Dit zijn de drie manieren waarop de wet van drie zich toont bij verering en toewijding.

Hetzelfde kunnen we zien in relatie tot denken, handeling en slaap. Een werkelijk gezond mens heeft maar een paar uur slaap nodig en daarna moet hij opgewekt genoeg zijn om alle mogelijke zware fysieke of intellectuele werkzaamheden te verrichten. Maar er zijn mensen die maar blijven slapen, meer dan acht of tien uur, en zelfs dan zijn ze nog niet erg bereid om uit bed te komen! Ze verlangen altijd naar slaap, maar het geeft ze nooit meer rust of meer kracht. Dit is de manier waarop zij hun leven in luiheid verspillen.

Er is sprake van rusteloze of rajasische slaap als je je allerlei zorgen maakt en blijft dromen, of droombeelden maakt van verlangens en plannen om iets te bereiken, en zo de tijd die bedoeld was om te slapen, verspilt en nooit tot rust komt en bezig blijft met activiteiten.

Vredige of sattvische slaap is als je direct in slaap valt, zodra je naar bed bent gegaan, en je na een paar uur weer helemaal fit en wakker bent, zodat je beschikbaar bent voor alles wat nodig is.

Hier zien we de wet van drie in relatie tot het wezen van het individu, of de houding waarmee hij zichzelf activeert in zijn relatie met de wereld.

De wet van drie geldt ook in verband met samadhi. Er was eens een man die zichzelf getraind had in fysieke samadhi. Hij ging naar de koning en zei dat hij een zwart paard wilde hebben. Hij zei tegen de koning dat hij gedurende twaalf jaar zijn samadhi zou demonstreren en dat hij als beloning voor zijn voorbeeldige samadhi het zwarte paard uit de stallen van de koning wilde hebben. De koning stemde ermee in en alle noodzakelijke voorbereidingen voor zijn samadhi werden getroffen. Er werd een greppel gegraven en hij werd erin gezet. De greppel werd afgedekt met planken en aarde. Daarna vergat iedereen hem.

In de loop van die twaalf jaar overleed de koning, evenals het paard. Maar de wens van de man in samadhi bleef aanwezig, aangezien hij niet sliep en ook niet dood was; hij was in samadhi. Na twaalf jaar was alles veranderd in het koninkrijk. Er werd een nieuw paleis gebouwd op de plek waar de man in samadhi was. Toen de werklieden de man in samadhi ontdekten, groeven ze hem uit. Toen de man weer bij bewustzijn was, vroeg hij om zijn zwarte paard. 'Wat voor zwart paard?', vroegen ze. Hij vroeg naar de koning en vroeg hun de koning te roepen. Ze maakten hem duidelijk dat de koning dood was. Daarop legde hij uit dat de koning ermee had ingestemd hem diens zwarte paard te geven nadat hij de twaalf jaar in samadhi had volbracht. Mocht hij nu alstublieft dat zwarte paard hebben?

Toen werd hem verteld dat het paard ook dood was, zodat er nu niets te hebben viel.

Dit is een voorbeeld van tamasische samadhi, aangezien de man iets wilde bereiken na twaalf jaar nietsdoen of vruchteloze samadhi.

Er is sprake van rajasische samadhi, als je vredig wordt na de een of andere activiteit. Na een korte tijd van vrede stort je je weer in activiteit en je gaat door met deze cyclus van activiteit en vrede. Het houdt je gaande, maar het brengt geen verbetering in de situatie. Natuurlijk hoeft er ook geen sprake te zijn van enig verlies.

Als voorbeeld van sattvische samadhi is er de Rasleela (het goddelijke spel). Krishna had in zijn jeugd de gewoonte met de herderinnetjes te dansen in de bossen bij Mathura en op een overgeleverde schildering is te zien hoe de dans ten einde komt. Aan het eind staan alle herderinnen in een kring en tussen elke twee herderinnetjes staat een Krishna. Dit schilderachtige beeld van Rasleela toont ons dat tussen twee activiteiten, de herderinnetjes, de in rust verkerende Krishna is, het Absolute. Dit is het symbool dat is gekozen voor deze Rasleela.

Dit vertegenwoordigt de rust die we zouden moeten nemen na iedere handeling, zodat we de volgende handeling met een beter begrip en met een grotere beschikbaarheid van onze innerlijke krachten kunnen beginnen.

Wat betreft het mentale proces is het zo dat de vredige persoon alleen maar luistert en de inhoud en de vorm begrijpt van wat er gezegd wordt. De actieve persoon luistert soms en verkrijgt gedeeltelijk inzicht.

De lethargische persoon valt in slaap of zit te dromen, waardoor hem alles ontgaat, of hij vergeet onmiddellijk wat hij heeft gehoord. Hij onthoudt niets, of begrijpt het verkeerd.

AKBAR EN DE JAKHALZEN

Alle levende wezens lijken op de een of andere manier om iets te schreeuwen. Sommige mensen bidden om rijkdom, sommigen om gezondheid, anderen om bezit, sommigen om roem, anderen om macht, sommigen om vrij te zijn van moeilijkheden, anderen om voedsel en de basisvoorwaarden om te kunnen leven. Bovendien willen ze dat datgene waar ze om vragen, altijd beschikbaar is. Niemand neemt genoeg met een tijdelijke genezing of met tijdelijke rijkdom. Ook willen we al deze dingen in hun volle omvang en nemen we met minder geen genoeg, met het doel onszelf in alle opzichten tevreden te stellen en om tevreden te blijven.

De geschriften van alle religies besteden aandacht aan de vraag wat van al deze dingen nu werkelijk de moeite waard is om voor te bidden. Als we de geschriften bestuderen die voor ons toegankelijk zijn, dan lijkt het erop dat ze allemaal gericht zijn op het verwerven van God, want alleen Hij is in alle opzichten volledig en Zijn volheid kan niet worden aangetast. Al het andere is noch volledig, noch blijvend. Het lijkt er dus op dat de mensen God wensen, hoewel ze zich dat niet realiseren.

Een kind wil speelgoed, een puber wil een opleiding. Als de opleiding is afgerond, wil hij werk.

Als je een baan hebt, wil je promotie. Dus ben je nooit tevreden, van begin tot eind.

Eens moest de grote Mogol-keizer Akbar de nacht in het oerwoud doorbrengen, toen hij aan het jagen was. Hij kon niet slapen door het lawaai van de jakhalzen en vroeg waarom ze zo huilden. Iemand zei dat het door de kou kwam. Akbar liet dekens komen voor de jakhalzen, maar die gingen gewoon door met huilen. Toen Akbar vroeg waarom dat zo was, werd hem gezegd dat het kwam door hun blijdschap over de dekens!

Op deze wijze ervaren we nooit voldoening in stilte en vrede, en blijven we doorgaan met huilen!

De oplossing ligt in toewijding aan God. Daarmee komt al het overbodige denken over wereldse zaken tot een eind en dit wordt gevolgd door realisatie van het Universele Zelf. Alleen dan is er volledige voldoening; zonder wensen voelen we ons vervuld. Er vindt vereniging plaats tussen het volmaakte Zelf en het Universele Zelf. Deze twee aspecten vermengen zich tot een geheel en worden nooit meer gescheiden.

Hoewel God zich in alles manifesteert, lijdt alles aan de een of andere vervorming. Maar God Zelf kan niet vervormd worden, net als goud goud blijft, zelfs nadat het duizenden keren gevormd en vervormd is voor allerlei sieraden. Zolang we God niet kennen, blijft ons geloof in Hem halfslachtig; alleen wanneer we Hem kennen, wordt ons geloof standvastig en onwankelbaar.

STHITAPRAJNA EN STILTE

De tijd die mediterend wordt doorgebracht, is de voorbereiding om ons tot een stille staat te leiden. Er zijn mensen die urenlang mediteren zonder resultaat, doordat ze blijven roeren in hun mechanische gedachten, die op de gebruikelijke manier blijven rondcirkelen. Ze raken vermoeid, zowel fysiek als mentaal. Degenen die in staat zijn diep te duiken, komen vol potentie, voortkomend uit de wil van het Absolute, weer te voorschijn.

In de *Mahabharata* vraagt Arjuna aan Sri Krishna naar de mens met een dergelijke stilte. In de *Bhagavad Gita* wordt zo iemand Sthitaprajna genoemd, 'iemand die stabiel en stil is in zijn kennis en wezen'. Krishna zegt dat zo iemand onverstoorbaar is ondanks ongemak, pijn en ellende. Hij komt niet in opstand tegen dergelijk ongeluk. Zelfs als hem een ramp overkomt, geeft hij niet op en treurt hij niet. Met een glimlach richt hij zich alleen op het te boven komen van de gevolgen ervan. Als hij vereerd wordt met succes, plezier of welstand, zal hij niet in juichen uitbarsten; hij aanvaardt het eenvoudig in dankbaarheid en vergeet het dan weer. Om kort te gaan, je zou kunnen zeggen dat een mens met een dergelijke diepe stilte altijd hetzelfde blijft en doelmatigheid, wijsheid, liefde en genade tot uitdrukking brengt.

Dat maakt duidelijk dat deze onbeweeglijkheid of stilte altijd aanwezig moet zijn; daarom lijkt het wel dat meditatie in werkelijkheid daar begint?

Het is eerder zo dat deze stilte zelf de werkelijke ervaring is van meditatie. Aangezien er geen beweging is, kun je het geen begin noemen, want er begint niets. Wanneer je uit een dergelijke staat komt, dan kom je te voorschijn met de schat en deze schat kent geen einde. In de gewone rust en stilte herkrijg je slechts een deel van de energie die verloren is gegaan, maar als je eenmaal deze staat van stilte bereikt hebt, ben je nooit zonder energie en liefde. Zo iemand doet alles onbevangen, alsof het nieuw en voor de eerste keer is. Dit komt doordat zijn lichaam, geest, intelligentie, gevoelens en emoties in eenheid samenkomen om iedere situatie tegemoet te treden. Als hij een probleem aanpakt, werken al zijn krachten door deze eenpuntig gerichte aandacht.

DE MAHATMA EN DE TAMARINDEBOOM

Het proces van belang hechten aan bijvoorbeeld de meditatie en ook aan het idee van de goedheid van het Absolute lijkt meer energie te geven om wonderen te verrichten. Ditzelfde idee is terug te vinden in het begin van het Christelijke gebed, het Onze Vader: 'Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd.' Door de Shankaracharya is zowel het Absolute als de meditatie voor veel mensen 'heilig' geworden en vervol-gens doen ze wonderen. Hoe kunnen we meer volledig deelnemen aan deze vreugdevolle taak?

Als iemand volledig of gedeeltelijk eenheid ervaart, is er de vanzelfsprekende wens dit met anderen te delen

en hetzelfde gevoel komt tot uitdrukking in deze vraag. Dit is een natuurlijk proces. Er zijn moeilijkheden, niet voor degene die wenst te delen, maar voor degenen die zouden kunnen delen in wat hij te bieden heeft, want zij hebben bepaalde belemmeringen. Deze belemmeringen moeten worden opgeruimd en daartoe zijn bepaalde wegen aangegeven.

Goed gezelschap is één van de mogelijkheden. Het is goed om mensen samen te brengen en in hun aanwezigheid alle mooie dingen, de glorieuze aspecten van het Absolute, te beschrijven, op zo'n manier dat de belemmeringen van die mensen langzaam maar zeker worden weggenomen, zodat ze er veel beter gehoor aan kunnen geven. Dit is de beste manier om dit werk ten uitvoer te brengen. Tenzij mensen tot het inzicht komen dat er iets beters is, zullen ze zich niet uit eigen beweging in die richting begeven. Dus is het van wezenlijk belang deze kennis van de glorie van het Absolute door te geven en mensen bijeen te brengen met wie zulke gesprekken mogelijk zijn.

Wat het bidden betreft, zijn er twee vormen te onderscheiden. De ene beschrijft de glorieuze aspecten van het Absolute en de dichter doet dat in een schone vorm, door te spreken over alles wat door het Absolute in deze wereld is geschapen, in al zijn verscheidenheid. De andere manier is het wegnemen van de macht van het ego en in deze vorm van gebed spreekt men niet over de heerlijkheid van God, maar over zijn eigen tekortkomingen, dus zegt men dat men niet in staat is iets te doen,

dat men dit en dat verkeerd gedaan heeft, en vraagt men het Absolute genadig te zijn en al deze gebreken weg te nemen.

Hoewel er dus twee manieren zijn, is de eerste manier de beste, waar men spreekt over de heerlijkheid van het Absolute. Ofschoon op de andere manier het ego wordt verminderd, komt er niet veel positiefs voor in de plaats en hoewel deze manier niet minderwaardig is, zal de glorie niet direct op iemand neerdalen.

Bij de eerste vorm van gebed zeg je dat het Absolute, God, alwetend is, alles vervullend, over alle krachten in de wereld beschikt, deze prachtige wereld in al zijn vormen heeft geschapen; en omdat je zijn zoon bent, wil je ook deelhebben aan alles wat hij heeft geschapen en deelnemen aan de scheppende handeling, zoals een leeuwenwelp zich gaandeweg gaat gedragen als een volwassen leeuw. Maar bij de andere vorm blijf je tot het Absolute zeggen, zoals in een van de gebeden in het Sanskriet wordt gezegd: 'Ik ben een zondaar, ik heb me overgegeven aan zondige handelingen en ik ben minderwaardig. Wilt u zo goed zijn me van deze zaken te bevrijden, wilt u me alstublieft vergeven dat ik zo ben.' Uiteindelijk zie je dat een gebed dat zich richt op het glorieuze aspect, veel positiever en veel meer de moeite waard is.

Er was eens een heilige die op een afgelegen plek onder een tamarindeboom woonde. Hij mediteerde toegewijd iedere dag. Er is een godheid, genaamd Narada, die verondersteld wordt de boodschapper van het Absolute te zijn en die steeds naar de aarde afdaalt

om informatie te verzamelen en zo het Absolute volledig en goed op de hoogte te houden. Hij maakte zijn ronde, toen hij toevallig dicht in de buurt kwam van de heilige, met hem in gesprek raakte en wilde weten wat hij aan het doen was.

De heilige zei: 'Nou, dit alles is een groot toneelspel en op dit moment ben ik bezig met het toneelspel van meditatie. En wie ben jij?' Narada antwoordde dat hij de boodschapper van het Absolute was en informatie verzamelde over allen die aan God toegewijd waren, zodat hij Hem kon informeren over hun welzijn. De heilige zei dat dat goed uitkwam, want dan kon hij een boodschap meenemen en Narada zei: 'Ja, waarom niet?' De heilige zei: 'Vraag Hem wanneer ik Hem zal ontmoeten.'

Narada vertrok en kwam na enige tijd terug. De heilige vroeg hem of er een antwoord was. Narada zei dat er wel een antwoord was, maar dat het niet erg aangenaam was en dat hij het liever niet wilde vertellen, omdat de heilige dan de moed in de schoenen zou zinken. De heilige zei: 'Maar als er een antwoord is van het Absolute, dan zal ik zeker niet teleurgesteld zijn, dus maak je geen zorgen en vertel me het antwoord.'

Narada zei: 'Kijk naar deze boom, de tamarindeboom. Hij heeft heel kleine blaadjes en er zijn er miljoenen van. Zoveel blaadjes als er aan deze boom zitten, zoveel jaar zul je moeten wachten voordat God zal komen om je te ontmoeten; dat is de boodschap.'

Op dat moment raakte de heilige in extase en hij begon van vreugde te dansen, waarbij hij zichzelf volledig vergat. Narada begreep niets van deze man, die een vreugdedans maakte toen hem gezegd werd dat hij miljoenen jaren moest wachten voordat de vereniging plaats kon vinden. Hij zei: 'Wacht, heb je werkelijk begrepen wat ik heb gezegd? Wat betekent mijn antwoord voor je?' De heilige antwoordde: 'Ja, ik heb het gehoord', en Narada vroeg: 'Wat heb je gehoord?' De heilige zei: 'Zoveel blaadjes als er aan deze tamarindeboom zitten, zoveel jaar moet ik nog wachten en dan zal Hij komen.' Narada vroeg: 'Nou dan, waarom dans je dan?' De heilige zei: 'Ik ga niet al die jaren en blaadjes tellen; het enige dat van belang is, is dat ik een boodschap van het Absolute heb ontvangen en dat Hij zal komen. Hij zal me nooit in de steek laten, dat is het enige dat van belang is', en weer begon hij te dansen.

Narada vroeg zich af wat er aan de hand was en op dat moment kwam het Absolute Zelf naar beneden, omarmde de heilige en verscheen voor hem. Narada was erg van streek. Hij zei: 'Mijn Heer, ik ben Uw boodschapper; zet me niet voor schut als leugenaar, want U heeft gezegd dat het zoveel jaar zou duren en dat is wat ik de heilige heb gezegd. U heeft Uw woord gebroken en U bent onmiddellijk afgedaald! U heeft niet eens een uur gewacht en U heeft de belofte vervuld die nog vele jaren op zich zou laten wachten.'

Toen zei het Absolute: 'Die dingen zijn van toepassing op gewone mensen; als er een bijzonder iemand is,

dan spelen plaats en tijd geen rol en dient de ontmoeting direct plaats te vinden.'

Hetzelfde geldt voor alle details over het onderscheid tussen devotionele mensen en mensen van kennis. In het uitzonderlijke geval dat er niets anders is dan toewijding, of waar slechts het verlangen naar waarheid is, kan de vereniging zonder enig uitstel plaatsvinden.

TULASIDAS EN DE JONGEN DIE DE RIVIER WILDE OVERSTEKEN

Is het de mantra die het causale niveau of de ziel zuivert? Hoe ontvangt de mantra deze kracht? Is het de klank van de mantra, het feit dat de mantra gegeven is vanuit een traditie, of is het de zuiverheid van hart van degene die mediteert?

De klank van de mantra is ons gegeven door de Vedische traditie en heeft zijn oorsprong in Brahman, het Absolute, zelf. De zuivere klanken die in de mantra verenigd zijn, zijn vol kwaliteiten en elke klank vertegenwoordigt een bepaald element of een bepaalde betekenis. Gezamenlijk hebben deze een specifiek effect als de mantra wordt herhaald door het individu. Dus de betekenis van de mantra en de juiste innerlijke uitspraak ervan door degene die mediteert, hebben de juiste uitwerking, die belichaamd is in de klank van de mantra zelf.

De mantra doet zijn werk op drie manieren. Allereerst verwijdert hij alle onzuivere, onnodige en schadelijke eigenschappen in het individu, in zijn ziel

of op het causale niveau. In de tweede plaats wordt het goede dat in hem is erdoor vermeerderd en ontwikkeld. Er is ook een proces van uitbreiding op het causale niveau, zodat hij veel veelzijdiger wordt en het universum meer waardeert en begrijpt; hij bereikt een grotere eenheid en harmonie met het universum. Dit zijn de drie factoren die door de mantra hun uitwerking hebben.

Wat het individu betreft, is zuiverheid van hart zeker een goede uitgangspositie om de mantra veel beter te laten werken dan met een onzuiver hart. Dus hoewel de mantra dezelfde is, zal de uitwerking ervan verschillen naar gelang het vermogen van de mensen aan wie de mantra gegeven is, afhankelijk van de zuiverheid van hart van het individu. Bij sommige mensen komt de uitwerking veel eerder en bij anderen later. Er kunnen mensen zijn die geen resultaat ervaren en die misschien door frustratie de meditatie en de mantra opgeven.

De derde factor betreft de traditie. De traditie maakt een mantra veel krachtiger, omdat hij door de eeuwen en millennia heen ontwikkeld is en is toegepast door grote heiligen. De krachten van deze heiligen zijn van de een aan de ander doorgegeven, van leraar naar leerling. Daardoor is er deze derde soort kracht, die werkt door de traditie.

De heilige Tulasidas, die de inheemse *Ramayana* heeft geschreven, woonde in Benares. Op een avond, toen hij op de kant van de Ganges zat, liep een kleine jongen huilend naar de rivier. Hij was naar de grote stad gekomen om een medicijn te halen voor zijn zieke moeder, die in de stad

aan de overkant van de rivier woonde. Op dat moment waren er geen boten meer beschikbaar, omdat alle schippers al naar huis waren. De jongen huilde omdat hij de rivier niet kon oversteken en niet wist wat hij aan moest met zijn zieke moeder en haar medicijn. De heilige hoorde de jongen huilen en ging naar hem toe om te vragen wat er aan de hand was. De jongen vertelde zijn verhaal. De heilige gaf de jongen een blad waarop een mantra was geschreven en zei hem dat in de palm van zijn hand te houden en zo de rivier over te zwemmen. Dan zou hij zonder problemen kunnen oversteken. De jongen was erg nieuwsgierig en wilde graag zien wat hij had gekregen. Hij opende het blad en zag het woord dat erop geschreven was. Hij dacht: 'Nou, dit woord ken ik zelf en er is geen verschil tussen het woord dat ik gekregen heb en mijn eigen woord, dus kan ik de rivier zelf wel oversteken.' Toen hij probeerde te zwemmen, werd hij door de kracht van de stroming meegesleurd. Toen de heilige zag wat er gebeurde, zei hij: 'Maar beste jongen, je eigen woord zal je niet helpen. Je moet de hulp van mijn mantra vragen. Dus neem het blad en hou dat vast.' De jongen volgde zijn advies op en zwom zo de rivier over.

De dingen lijken soms hetzelfde, maar als een mantra uit een traditie voortkomt, dan heeft die zekere grote krachten.

HOE VALMIKI VERLICHT WERD

Als het lichaam tijdens de meditatie heel stil wordt, lijkt dat alles veel gemakkelijker te maken. Deze zeer stille staat van het lichaam lijkt een belangrijke sleutel te zijn bij meditatie.

De *Bhagavad Gita*, die bestaat uit de woorden van Sri Krishna, zegt dat je stil en op je gemak moet zijn, in een ontspannen houding.

Brahma is een van onze drie Heren: Brahma, Vishnu en Shiva. Brahma is de Schepper. Zijn zoon was Prajekitas en diens zoon was Valmiki. Valmiki was de eerste dichter in het Sanskriet. Maar voordat hij dichter werd, verkeerde hij in slecht gezelschap. Hij had een gezin met kinderen en hij voorzag in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin door diefstal, roof en moord.

Op een dag hield hij enkele heilige mannen aan, om ze te beroven. De leider van de heiligen zei tegen Valmiki: 'Hoewel we erg weinig te geven hebben, zullen we je alles geven als je één vraag beantwoordt. Je vermoordt en berooft mensen om je gezinsleden te onderhouden. Ze delen in je buit, maar ben je er zeker van dat ze ook bereid zijn in de gevolgen van je zonden te delen?' Valmiki ging naar huis en vroeg het hun. Zijn familie antwoordde: 'We zijn jouw verantwoordelijkheid en we zijn van jou afhankelijk voor ons voedsel en ons levensonderhoud, maar we willen niet dat je anderen voor ons vermoordt en berooft. Je zou ook kunnen gaan werken om ons te onderhouden.'

Waarom doe je verkeerde dingen om ons te voeden? Doe alleen maar goede dingen. Jij zondigt graag en dat is jouw zaak, maar we zijn niet bereid te delen in de gevolgen van je slechte daden!’

Dat opende zijn ogen. Hij kwam terug bij de heiligen en zei: ‘Zeg me hoe ik vrij kan zijn van mijn zonden en mijn toekomst kan verbeteren.’ De heiligen vroegen hem te gaan zitten en gaven hem een mantra. Hoewel hij het niet eenvoudig vond de mantra te herhalen, werd hij er zo geheel door in beslag genomen, dat hij stil bleef zitten en deze stilte werd meditatie. Hij was er zo in verdiept dat zijn hele lichaam binnen een jaar met klei bedekt was. Mieren maakten hun huis in de klei. Hij voelde ze niet, omdat hij volledig in iets anders opging. Hij was zo stil dat hij zich niet stoorde aan wat er met zijn lichaam gebeurde. Na een jaar kwamen de heiligen terug, verwijderden de klei en ontdekten dat hij volledig verlicht was.

Ze zeiden: ‘Nu ben je volmaakt geworden.’ Daarna ontwikkelde hij het vermogen om in de toekomst te zien en hij schreef de *Ramayana* zelfs voordat Rama was geboren.

Hieruit blijkt dat stilzitten de sleutel is.

DE DRIE SPRONGEN VAN DE KIKKER

Als we gezamenlijk mediteren, is er een algemeen gevoel dat er meer fysieke rust is, maar individuele personen zeggen dat ze, ondanks het feit dat ze sneller tot deze fysieke rust komen, nog steeds veel beweging waarnemen in hun geest en ze vragen hoe ze sneller tot de diepte kunnen doordringen en daar langer kunnen verblijven.

Het bereiken van fysieke rust is geen alledaagse aangelegenheid; het is een zeer belangrijk wapenfeit. Er zijn drie factoren die bij de meditatie samenkomen: het lichaam, de ogen en de geest. Als het lichaam helemaal stil is, dan wordt de volgende beweging gevonden in de ogen, die blijven trillen, hoe weinig ook. Als de ogen tot rust zijn gekomen, is het zeer waarschijnlijk dat de geest zich daarnaar voegt. De geest beweegt overeenkomstig de beweging van het lichaam. Er zijn nog andere factoren, maar eerst het lichaam, dan de ogen, en de geest zal rustig volgen.

Meditatie, zoals die aan u gegeven is, begint met het lichaam, en de training van het lichaam om tot rust te komen is de eerste stap om toegang te krijgen tot de spirituele wereld. Het zou na verloop van tijd niet moeilijk moeten zijn, stilte van geest te bereiken.

Er is een wijze die de *Mandukya Upanishad* heeft geschreven. Mandukya is een woord dat letterlijk 'kikker' betekent en deze wijze, die een systeem had ontwikkeld, zei dat men in drie sprongen het diepste niveau van het Zelf kon bereiken.

Een kikker die op het droge zit, verbrandt door de zon, zoekt verkoeling en kan met drie sprongen in het water duiken, waar hij van de koelte en de vrede van het diepste water kan genieten. Evenzo zijn dit de drie sprongen die wij moeten maken en met deze drie sprongen moet het mogelijk zijn de stilte van de geest te vestigen.

DE SCHILDPAD EN DE HAAS

Zodra je jezelf op de borst slaat, ga je onmiddellijk op je gezicht. Hoe komt dat?

De voldoening die voortkomt uit het leveren van een extra inspanning, geeft meestal het gevoel iets bereikt te hebben. Dan kun je het gevoel krijgen dat je een tijdje op je lauweren kunt rusten. Er is het gezegde 'Rust roest' en deze valkuil is zeer nabij! Hier is een voorbeeld:

Er is een kinderverhaal over een schildpad en een haas, die deden wie het hardst kon lopen. De haas rende zeer snel en legde vlug een grote afstand af. Toen hij achterom keek, was de schildpad in geen velden of wegen te bekennen. Hij dacht dat het nog wel lang zou duren voordat de schildpad zover kwam en ging zitten om uit te rusten. Hij sliep zo vast dat de schildpad de eindstreep bereikte voordat de haas wakker werd. De schildpad die zorgvuldig twee keer per dag een half uur mediteert, zal er uiteindelijk komen, maar de haas mischien niet!

Wetten

HET RIJTUIG MET DE VIER PAARDEN

Wordt de moderne wereld volgens uw leer beheerst door de wet van toeval?

De wetenschappelijke wereld, of de moderne wereld van deze tijd, ziet overal de wet van toeval en gelooft dat de wereld daar gewoonlijk door wordt bestuurd. In werkelijkheid bestaat er niet zoiets als een wet van toeval. De onwetenden die de wet niet kunnen zien, denken dat er toeval in het spel is. Mensen met wijsheid en ervaring kennen de wet en weten hoe en wanneer deze wet hen zal beïnvloeden.

Tijdens het Britse bestuur bestond er een wet die bepaalde dat het alleen sommige hoge ambtenaren, of koningen en vorsten met vergunning, toegestaan was op hoofdwegen te rijden met een rijtuig dat getrokken werd door vier paarden. Er was iemand die rijtuigen maakte en in paarden handelde. Op een dag bestuurde hij een rijtuig dat hij pas gemaakt had, met vier paarden, zonder dat hij die wet kende. Hij werd door de politie aangehouden en er werd hem gevraagd of hij een vergunning had, maar hij antwoordde dat hij alleen maar het rijtuig uitprobeerde.

Hij kreeg een dagvaarding. Hij werd bang en maakte zich zorgen over de straf. Hij ging te rade bij advocaten, maar die zeiden dat hij zeker de wet had overtreden en gestraft zou worden; dus wilden ze zich niet met zijn zaak inlaten.

Er was echter een oude, ervaren advocaat die zijn verhaal aanhoorde en daarna het rijtuig en de paarden wilde zien. Hij onderzocht ze zeer zorgvuldig en zei toen dat hij de zaak op zich zou nemen. De man moest duizend roepies betalen, maar de advocaat zou voor vrijspraak zorgen. Hij zei de man naar de rechtbank te komen in hetzelfde rijtuig, getrokken door precies dezelfde vier paarden die hij gebruikte toen hij werd bekeurd. De man was als de dood om de overtreding te herhalen, maar de advocaat zei dat hij de volle verantwoordelijkheid op zich nam.

Toen de aanklager de zaak had voorgelegd, vroeg de advocaat de rechter zelf het rijtuig en de vier paarden te inspecteren. Na de inspectie wees de advocaat erop dat het rijtuig volgens de wet niet door vier paarden (of: hengsten) mocht worden getrokken, maar in dit geval waren er drie merries en maar één hengst. Daarom had zijn cliënt de wet niet overtreden en was er helemaal geen zaak. De wet zei niets over merries! De man werd vrijgesproken, maar later werd de wet gewijzigd om zowel merries als hengsten onder het verbod te laten vallen! (Opmerking: Het Engelse woord *horse* kan zowel paard als hengst betekenen.)

Aan onwetenden doet de wet zich voor als toeval, maar voor iemand met kennis is het geen toeval, maar wet; dezelfde wet van oorzaak en gevolg die in de hele schepping werkt. Alleen voor hen die niet weten, is de wet verborgen, maar in werkelijkheid overheerst bewustzijn in de wet, die subtiel of grof kan zijn. Iemand die in de grove wereld leeft, ziet de wet niet die in de subtiële wereld ontspringt en spreekt daarom over de wet van toeval.

Met de wet van de getallen bedoel ik een heel nauwkeurige wiskundige wet. Stel je hebt een miljoen mieren, willekeurig verzameld in een mierenhoop, dan zal een bepaald aantal alleen van suiker houden en een even groot aantal alleen van zout, maar tussen deze uitersten zal de grote meerderheid van doorsnee-mieren van tijd tot tijd het één of het ander lekker vinden, of allebei. De wet is precies, maar men zegt dat het toeval bepaalt wat er gebeurt met elke individuele mier.

Als je kijkt naar de wet van toeval of de wet van de grote getallen, dan vergeet je het bewustzijn. Er zijn wezens in de wereld die weinig bewustzijn hebben, zoals je in de hele hiërarchie van wezens in het universum kunt zien dat mensen meer bewustzijn hebben dan dieren, dieren meer dan planten en mineralen, welke laatste heel weinig bewustzijn hebben, maar overal heerst bewustzijn. In werkelijkheid is alles bewust; alleen door de wet van bewustzijn ontstaan verschillen. Niets beweegt zonder bewustzijn en bewustzijn beweegt niet toevallig;

het beweegt volgens de wet, de wet van oorzaak en gevolg. Als je de wet van toeval aanhangt, beroof je jezelf van de wet van bewustzijn.

U zult zich het verhaal herinneren van de twee groepen mieren, die zout en suiker aten. De groep die de smaak van suiker wilde proeven, moest doorgaan tot de smaak van zout verdwenen was, voordat ze de echte volle smaak van suiker konden proeven. Toen ze de suiker eenmaal echt hadden geproefd, wilden ze geen zout meer.

Op menselijk niveau willen onwetende mensen die graag in onwetendheid leven, bewustzijn niet waarderen. Omdat zij hun oude gewoonte om altijd naar de fysieke wereld te kijken, niet kunnen opgeven, is het erg moeilijk voor hen te begrijpen dat er een passende wet door alles heen werkt, ook al is die niet direct zichtbaar. Zij moeten eenvoudig op een hoger niveau komen om zelf de wet te zien, met hun eigen bewustzijn.

Zijn er behalve de meditatie nog andere oefeningen die bij ons streven kunnen helpen?

Het is niet nodig veel oefeningen, veel manieren van oefenen te hebben. Stel je hebt rechten gestudeerd en je begint te praktizeren. Door het werk doe je ervaring op. Iemand die één jaar gewerkt heeft, zal minder ervaring hebben dan iemand die vijftien jaar gewerkt heeft. Maar je hoeft niet steeds opnieuw af te studeren. Dat heb je al gedaan en door je werk in de praktijk doe je een zekere ervaring op.

Met meditatie is het net zo. Als je de theorie en de methode van meditatie hebt geleerd, dan breng je die in praktijk. Je hoeft niet door te gaan om nog iets anders te beoefenen. Naarmate de meditatie dieper wordt, zal je ervaring toenemen. Dus hoef je de oefeningen niet te veranderen of uit te breiden.

In het verhaal van het rijtuig met de vier paarden was de wetskennis van alle advocaten gelijk, maar het vermogen van de oudere advocaat om te observeren, dat hij dankzij zijn lange praktijkervaring had ontwikkeld, gaf de doorslag.

Door voortdurende oefening zul je de bekwaamheid verwerven die je zal helpen te krijgen wat je wenst, niet door de manier van oefenen te veranderen.

DE LAMME EN DE BLINDE

In New York vroegen mensen mij waarom ik naar het verre India moest. Ik zei dat het geen geografische kwestie was. Ik wist wat ik wilde en als ik dat dichterbij zou kunnen vinden, zou dat gemakkelijker zijn geweest. Vervolgens noemde ik het voorbeeld dat de Shankaracharya heeft gegeven van de lamme en de blinde. Zou de Shankaracharya iets beters weten?

Volgens de Indiase traditie heeft dit verhaal te maken met de natuurlijke wet en de door de mens gemaakte wet. De menselijke wet ziet niet ver vooruit. De natuurwet kan niet gebieden, omdat zij eenvoudig op natuurlijke wijze werkt, terwijl de menselijke wet gebiedt, eist en afdwingt.

De relatie tussen beide is als die tussen man en vrouw. Als ze het eens zijn is er vrede, voorspoed en tevredenheid. Maar als man en vrouw botsen, zal er geen vrede zijn in het huis, alleen voortdurende strijd.

De mens die de natuurwet begrijpt en hij die de menselijke wetten uitvoert, zijn respectievelijk als een lamme die kan zien, maar zich niet kan bewegen, en een blinde die erg actief is, maar niet kan zien welke kant hij opgaat of wat de gevolgen van zijn handelingen zullen zijn.

Er moet een manier gevonden worden waarop deze twee mensen kunnen samenwerken. De blinde moet de lamme op de schouders nemen. De lamme vertelt de blinde hoe hij moet lopen en de blinde kan zo rondlopen, maar als er verschil van mening is, werkt het niet; de blinde zal de verkeerde kant opgaan en de lamme kan alleen maar praten.

Zo zou de relatie moeten zijn tussen heilige of spirituele leiders en mensen uit het openbare leven: zakenlieden, ambtenaren of politici. Als deze relatie tot stand zou worden gebracht en onderhouden, zou er vrede zijn in het huis van de natie. In het andere geval valt de natie uiteindelijk uit elkaar.

DE RECHTER DIE BIJ EEN AUTO-ONGELUK GEWOND RAAKTE

De grootste moeilijkheid voor veel mensen is dat ze allerlei tragische dingen zien, die ze niet kunnen begrijpen en dit drijft veel mensen weg van God. Wat kunnen wij deze mensen zeggen?

Hier zitten twee aspecten aan; het ene is universeel en het andere is individueel. De leidende godheid van het universele is God zelf en degene die verantwoordelijk is voor het individuele, is het individu zelf. Er zijn twee soorten wetten voor het bestuur van deze twee niveaus. De wetten die het individu beheersen, zijn het gevolg van de handelingen van dat individu tijdens de cycli van geboorte en dood. De beloning voor de daden die hij in zijn vorige leven heeft verricht, zal hem in dit leven worden aangeboden.

Iemand kan bijvoorbeeld op straat lopen, betrokken raken bij een ongeluk en om het leven komen, of ernstig gewond raken. Er is natuurlijk niets dat wijst op de verantwoordelijkheid van het individu voor het feit dat hij op straat is aangereden. De enige verklaring die voor de oorzaak van zulke ongelukken kan worden gegeven, is dat hij in zijn vorige leven iets gedaan zou kunnen hebben wat hem nu treft.

Er was een rechter die in Benares woonde. Hoewel hij belezen was en benoemd als rechter, had hij niet veel respect voor het religieuze leven, noch voor God, en hoewel hij in Benares woonde, de hoofdzetel van Vishvanath, de heer Shiva, geloofde hij helemaal niet in hem en dus ging hij nooit naar de tempel. Maar zijn moeder was een zeer godsdienstige, vrome ziel. Zij probeerde hem altijd over te halen een keer met haar mee te gaan naar de tempel van Vishvanath. Maar de rechter zei altijd dat hij een druk bezet man was en nog zoveel te doen had; deze godsdienstige gebruiken

waren voor onwetende mensen, die dan tot Shiva konden gaan bidden, maar hij had niets met hem te maken en omdat hij het druk had, kon hij niet gaan.

Op een zondag drong zijn moeder aan en zei dat het zondag was, dat hij dus geen zaken hoefde te regelen en dat hij met haar mee moest gaan. Ze bleef aandringen en als een gehoorzame zoon gaf hij gevolg aan de wens van zijn moeder.

Ze gingen met de auto naar de tempel en vlak voordat ze zouden uitstappen, kregen ze een ongeluk waarbij de rechter gewond raakte. Hij was niet ernstig gewond, maar door zijn blessures raakte hij erg opgewonden en hij gaf zijn moeder de schuld dat zij hem in dit vreselijke ongeluk had gestort, doordat zij maar bleef volhouden dat hij met haar mee moest gaan. Hij liet een dokter komen en kreeg een verband om. 's Nachts droomde hij. In de droom verscheen de heer Shiva, die tegen hem zei: 'Jij dwaas, het was voorbestemd dat je een ernstig ongeluk zou krijgen en armen en benen zou breken. Er moest je een ernstig ongeluk overkomen vanwege de slechte daden in je vorige leven, maar omdat je moeder erop stond je naar mijn deur te brengen, kreeg je strafvermindering en kreeg je een lichte straf. Als je hier deze zondag niet gekomen was, dan zou je maandenlang in het ziekenhuis hebben gelegen.'

Toen hij de volgende morgen was opgestaan, ging hij naar zijn moeder, bood zijn verontschuldiging aan en legde zijn hoofd aan haar voeten. Vanaf dat moment geloofde hij voor altijd in het bestaan van God.

Dit soort wetten is er om het individu te leiden, en ze zullen blijven werken. Alles wat iemand overkomt, is de beloning voor zijn eigen daden. Men moet deze wetten begrijpen; dan zou het lijden na een schijnbaar ongeluk minder zwaar zijn.

Dan zijn er de wetten die de grote getallen in het universum beheersen. Er kunnen bijvoorbeeld vijftig mensen in een boot zitten en de boot kan zinken in de rivier. Je kunt dan niet zeggen dat ze alle vijftig hetzelfde lot verdienen. Misschien is er iemand die het verdient, of niet, maar dit speelt zich af op het niveau van het universele, waar andere krachten een rol spelen. Door de activiteit op het universele niveau gebeuren al deze dingen: treinen botsen op elkaar en honderden mensen sterven; er breekt een oorlog uit en duizenden mensen komen om het leven; aan de grens staan de strijdkrachten van twee verschillende naties tegenover elkaar en schieten elkaar dood. Deze dingen komen niet voort uit de daden van het individu, hoewel voor alles dat op beide niveaus gebeurt, altijd betaald moet worden door individuen.

De heersende godheid van het universele niveau is het Universele Zelf, maar dat reageert niet met verdriet of plezier. Wat het Universele Zelf betreft, is het slechts een spel, een toneelstuk dat wordt opgevoerd en het Universele Zelf is niet betrokken bij de rechtvaardigheid van wat zich afspeelt, maar het moet handelen omdat de wetten er zijn, en zijn wetten moeten worden uitgevoerd. Omdat het altijd terugkomt bij het individu,

hetzij op individueel niveau, hetzij op universeel niveau, is begrip hiervan dubbel noodzakelijk.

Als je deze twee soorten wetten begrijpt, dan zorg je dat je niet gehecht raakt aan enig resultaat in het leven, hetzij op individueel niveau, hetzij op het niveau van de universele natuurwetten.

Net als bij een toneelstuk blijft de individuele acteur, nadat hij zijn rol heeft gespeeld en van het podium af is, dezelfde. Hij is nergens aan gehecht en hij reageert niet op het plezier of de ellende van het toneelspel. Dit is alles wat men moet begrijpen. Als je deze twee soorten wetten begrijpt en je losmaakt van het lijden en het verdriet die eruit voortkomen, dan kun je eenvoudig leven volgens de wetten, die allebei door het Absolute worden gereguleerd.

In het universum zal nooit een tijd komen waarin alles gladjes verloopt. In de natuur der dingen zal altijd enige beroering en verandering zijn, want de schepping is zelf het resultaat van beroering of beweging. Er zal altijd onbalans zijn. Maar voor het individu is er een uitweg uit deze onrustige staat van het universum en dat is de meditatie. In diepe meditatie bereik je een staat van evenwicht, waar de wetten je niet beïnvloeden en je niet aanraken. Dat is het enige moment van evenwicht dat beschikbaar is, buiten de diepe slaap. Afgezien daarvan zullen er altijd verstoringen zijn in het universum en we moeten leren die zonder gehechtheid tegemoet te treden, zodat hun gevolgen, zoals ellende, vervoering of plezier, ons niet binden.

Offervaardigheid en consistentie

DIEN GOD MET JE EIGEN MOGELIJKHEDEN

In ieder van ons is er het een of ander dat bijzonder of markant is. Bijvoorbeeld, sommigen zijn intelligent en anderen niet; sommigen zijn sterk, anderen zwak; sommigen zijn geleerd, anderen onwetend; sommigen zijn rijk en anderen arm.

Iedereen moet proberen God te behagen, te dienen of te vereren, al naar gelang de omstandigheden, met die eigenschap waarin hij het meest uitblinkt. Dit is de weg van de minste weerstand. Het zal zeker werken, zoals het in het verleden altijd gewerkt heeft.

Sudama was de armste van de armen. Hij vereerde Krishna alleen met bedorven rijst die hij geleend had, omdat hij zo arm was. Maar deze verering werkte en Sudama verkreeg daardoor grote rijkdom.

Kleine dingen kunnen grote gevolgen hebben. In feite beginnen alle grote dingen met iets kleins.

Een klein zaadje van de babulboom (een doornachtige boom in India) zal uitgroeien tot een grote boom vol doornen en deze zal dan talloze andere produceren, tot het er helemaal vol mee staat en niemand erdoorheen kan zonder zich te bezeren.

Op dezelfde manier kan een kleine fout veel schade veroorzaken en een kleine goede handeling het tegenovergestelde.

Kubja, een vrouw met een bochel die leefde in de tijd van Krishna, vereerde Krishna door slechts een heel klein beetje sandelhoutpasta te offeren, maar met volkomen oprechtheid. Al haar moeilijkheden verdwenen en de bochel ook. Ze werd een mooie vrouw. Haar handeling was klein, maar haar zuiverheid groot; daardoor gebeurde dit wonder. Op dezelfde wijze illustreren vele verhalen in de geschriften het feit dat zelfs de laagste de grootste hoogten kan bereiken.

De manier is datgene te doen waarvoor je bestemd bent, in een geest van dienstbaarheid aan God. Laat eten, drinken, slapen, baden, enzovoort, allemaal gewijd zijn aan God. Dit is de juiste verering en de juiste devotie.

Shabari, een vrouw zonder opleiding die leefde in de tijd van de *Ramayana*, bad honderd jaar lang met volledig vertrouwen dat de personificatie van God op een dag haar hut in de jungle zou bezoeken, en dit gebeurde ook. Rama ging naar haar hut tijdens zijn ballingschap. Hoewel ze analfabeet was, was haar toewijding zelfs van een hogere orde dan die van mahatma's. Daarom bezocht Rama haar hut en niet die van hen.

In ons hart leeft een sterke en diepe genegenheid voor onze zoon, vader of echtgenote. Toch doen we gewoon ons werk en herhalen we hun namen niet de hele tijd. Net zo moeten we God in ons hart bewaren en tegelijk onze taak blijven doen.

Doe gewoon je werk ten dienste en ter ere van God. Daardoor kun je God bereiken. Maar als je denkt dat je eigen werk niet passend is en je het werk van anderen oppakt, omdat dat je meer aantrekt, dan kun je de weg kwijtraken en jezelf te gronde richten. De gouden regel voor vrede en geluk is dus je eigen werk te doen en dat op te dragen aan God.

RAMA EN SITA

De Shankaracharya sprak over consistentie. Kan die de herinnering gedurende de dag ondersteunen en een beetje licht geven in de duisternis?

Er staat een vers in een van de geschriften. De kern ervan is, dat een goed mens die het spirituele pad wil gaan, zegt wat hij voelt en doet wat hij zegt. Dat betekent dat hij spreekt vanuit zuiver gevoel. Als hij onzuivere gevoelens heeft, probeert hij niet te spreken, ze te uiten of tot actie over te gaan. Een slecht mens doet het omgekeerde: hij voelt iets, maar zegt iets anders; hij zegt iets, maar doet iets anders.

Als je werkelijk zou uitspreken wat je voelt en precies zou doen wat je zegt, dan zou dit innerlijke kracht opbouwen, en door de helderheid en eenheid van geest en oprechtheid van hart zou de weg heel duidelijk voor je zijn.

Er is een voorbeeld uit het leven van Rama, toen hij naar Janak-Puri ging. Hij maakte een wandeling in de koninklijke tuinen en toevallig zag hij Sita daar.

Alleen Lakshman was bij hem, dus zei hij tegen hem: 'Waarom zag ik een glimp van dit meisje in deze tuin? Het is de traditie van ons grote geslacht van Raghu dat geen man van dit geslacht ooit een glimp van een vrouw moet opvangen, tenzij het zijn bestemming is die vrouw te trouwen. Dus het schijnt dat dit meisje met mij zal trouwen.'

Dit is het soort zuiverheid dat je alleen krijgt als je zuivere gevoelens volgt, die oprecht uitspreekt en precies doet wat je zegt. Als je dit zou leren en deze consistentie zou vasthouden, dan zou je groeien; je zou serieuzer worden en een sterker karakter ontwikkelen. Dit brengt eenheid in een mens en schept een soort diepte. Op deze eenheid en diepte van het individu daalt de glorie van het Absolute neer en dan manifesteer je overal om je heen alles wat je weet over de glorie van het Absolute.

Betekent wat u gezegd hebt dat er een zekere volgorde van handelen is? U zei twee keer: 'Te beginnen met het gevoel, spreek dan uit wat je voelt en doe wat je zegt.' Is deze volgorde in dit verband belangrijk?

Niet alleen belangrijk maar noodzakelijk, want dit is wat er uiteindelijk gebeurt; het behoort tot de wetten van de natuur. Zo gebeuren de dingen, maar door onwetendheid houden we ons niet aan deze volgorde en maken het onszelf moeilijk. De gewone mens houdt zich niet aan deze opeenvolging. Zij die de weg willen gaan, moeten deze opeenvolging aanhouden.

DE OLIFANT EN DE KROKODIL

Als je probeert je handelingen aan het Absolute op te dragen, ontdek je dat er in je gedachten, woorden, achteloze houdingen en handelingen veel onwaardigs is, dat je met geen mogelijkheid aan het Hoogste Zelf kunt opdragen. Als je wilt doen wat je zegt en wilt zeggen wat je denkt, lijkt dat wel een dagtaak!

Bij het opdragen aan het Absolute of aan het Zelf is het hart het belangrijkste en dat is heel eenvoudig. Als dat in orde is, in al zijn eenvoud, dan hoef je je over de rest geen zorgen te maken, want niets anders is echt belangrijk. Veel verhalen laten zien dat dit zo is.

Bijvoorbeeld:

Er was een grote olifant die trots was op zijn omvang en kracht, maar toen hij ging baden, werd hij in de stroming gegrepen door een krokodil. Hij voelde geen grond meer onder zich en werd naar diep water gesleept. Hij was hulpeloos en kon niets doen, maar toen hij bijna zou verdrinken, pakte hij met zijn slurf een lotusbloem die op de rivier dreef. Hij offerde de bloem aan het Absolute, aan zijn God, en hij smeekte Hem zijn leven te redden. Zijn offer was zo zuiver, dat God van Zijn troon kwam en blootsvoets toesnelde.

Je kunt je afvragen hoe iemand in staat is het Absolute in beweging te krijgen en Hem blootsvoets van Zijn troon te laten komen, alleen door een kleine bloem! Maar het was niet de bloem, het was de kracht achter de bloem, het was het hart dat bad!

Er is een ander verhaal van een heilige, die Rantideva heette, die een klein beetje water nam, dit kleine beetje water offerde en toen bevrijding bereikte; slechts een kannetje water voor volledige realisatie!

Hetzelfde is te zien in het dagelijks leven. Een vader doet alles wat hij kan voor zijn kind. Terwijl het kind op zijn schoot gevoerd wordt, kan het gebeuren dat het kind wat voedsel neemt en het in zijn vaders mond probeert te stoppen. Dat kleine beetje eten dat het kind in zijn vaders mond stopt, geeft hem zoveel vreugde dat het hem in vervoering brengt; alle zorgen die het kind met zich meebrengt, zijn dan vergeten.

DE KINDERTIJD VAN LAKSHMAN

Toen Lakshman, de jongere broer van Rama, nog een kind was, was hij nogal driftig en op een dag werd hij erg boos. Hij pakte een stok en sloeg alle kroonluchters en het glaswerk in het paleis stuk en richtte veel schade aan. De minister rapporteerde aan de koning, de vader van Lakshman, hoe ze zojuist hadden gezien dat deze stoute jongen in grote drift al deze dingen had vernield. De koning zei hem de priesters te roepen om de gebeurtenis te vieren, door de deuren van de schatkamers te openen en aalmoezen uit te delen. Hij voegde eraan toe: 'Laat er muziek en zang zijn.'

De verbaasde minister zei: 'Ik hoop dat ik duidelijk heb gemaakt wat Lakshman gedaan heeft.' Hij dacht dat de koning grappig wilde zijn!

Maar de koning zei: 'Wel, het is goed om te zien dat mijn zoontje groot wordt en al genoeg kracht heeft om dit allemaal te doen. Vind je dus niet dat dit een reden is voor vreugde en dat we het samen moeten vieren?'

Dus moeten we begrijpen dat het Absolute niet echt geïnteresseerd is in de details van het slechte gedrag van de mens in de periode dat hij opgroeit! Het Absolute of Universele Zelf wil het hart van de mens in zijn eenvoud en directheid. Als je dat aan het Absolute overgeeft, zal alles in de loop van de tijd volgen en hoef je je geen zorgen te maken of je handelingen klein of groot zijn, goed of slecht, wel of niet efficiënt. Dat doet er niet toe. De echte toewijding die Hij verlangt, is alleen die van het hart.

DE JONGEN DIE AAN HET ABSOLUTE SCHREEF

Zou het een praktisch plan van handeling zijn om elke handeling aan het Absolute op te dragen, dat wil zeggen, de herinnering aan het Universele Zelf vast te houden, zoals een echtgenoot de herinnering aan zijn vrouw vasthoudt?

Het zou ons zeer ten goede komen, als we zouden doen wat bedoeld wordt met het opdragen van alle handelingen aan het Universele Zelf! Het is te vergelijken met een zoon die al het geld dat hij verdient, afgeeft aan zijn vader. De vader bepaalt dan wat zijn zoon nodig heeft en voorziet daar graag in. Zo is het ook met het Universele Zelf. Hier is een voorbeeld uit het echte leven:

Er was een jongen die zijn beide ouders had verloren. Hij was heel arm en wilde naar school om te studeren. Om dit te doen, had hij geld nodig voor schoolgeld en schrijfbehoeften, maar dat had hij niet. Hij maakte zich grote zorgen. Bij toeval ontmoette hij een wijze en hij vertelde hem over zijn moeilijkheden. De wijze gaf hem een advies. Hij zei hem een brief aan het Absolute te schrijven. 'Schrijf de brief als volgt: "Mijn Vader, het Absolute, help me alstublieft, ik ben erg arm, mijn ouders zijn dood, ik heb geen geld om mijn schoolgeld te betalen, boeken te kopen en mijn studie voort te zetten."'"

'Hoe zal ik de brief posten?' vroeg hij.

'Adresseer hem aan het Absolute', zei de wijze.

Hij deed wat hem gezegd was, schreef de brief en adresseerde die eenvoudig aan het Absolute. Daarna deed hij hem in de brievenbus. De post werd gelicht en de brief kwam bij de sorteerder. Deze vroeg: 'Waar woont het Absolute?' Zij legden dit voor aan de chef, die hun vroeg de jongen bij hem te brengen. De jongen werd naar de chef gebracht, die hem adopteerde en alle kosten betaalde. De jongen kreeg de hoogste opleiding en werd uiteindelijk rechter. De rechter vertelde me dit verhaal zelf.

Als we al onze handelingen aan het Absolute aanbieden en opdragen, dan zal Hij op dezelfde manier voorzien in al onze behoeften en de behoeften van hen die met ons verbonden zijn.

Het aanbieden van al onze handelingen aan het Absolute betekent niet dat we ons salaris helemaal

moeten weggeven als een offer aan het Absolute. Het gaat erom dat we onze verdiensten mentaal offeren aan het Absolute. Het geld is van jou en als we het gebruiken nadat we het geofferd hebben aan het Absolute, dan wordt het iets als een gift van het Absolute. We moeten als houding aannemen, dat we geleerd hebben dat het toebehoort aan het Absolute en dat we het daarom moeten gebruiken als een gift van het Absolute, niet als iets dat van onszelf is.

Neem het familieverband in India. Familieverbanden waren in oude tijden algemeen, maar tegenwoordig wordt steeds meer met deze traditie gebroken. Het idee was dat ieder lid van de familie alles wat hij had, overgaf en beschikbaar stelde aan de familie. Het hoofd van de familie voorzag in zijn behoeften. Over het geval dat iemand geen geld verdiende en niet financieel kon bijdragen aan de familie, maakte niemand zich druk; hij kreeg toch wat hij nodig had. Hetzelfde geldt voor het aanbieden van al onze handelingen aan het Absolute. Als we onze handelingen aan Hem opdragen, dan wordt in onze wereldse behoeften voorzien door het Absolute.

Onthechting en opgeven

PRAJAPATI EN ZIJN ZOON KACH

's Nachts is het mogelijk een behoorlijk lange tijd stil te zijn, maar het gevoel van 'ik' blijft aanwezig in de stilte.

Wanneer je weet dat je stil bent, ben je niet stil, en wanneer je weet dat je in vrede bent, heb je geen vrede bereikt, want de grote barrière blijft, deze erkenning van 'ik' en zijn relatie met vrede en stilte. In volledige stilte is er geen 'ik'!

Prajapati was de leraar en priester van de goden. Nadat zijn zoon Kach op de juiste manier was onderwezen in de Vedische geschriften en de *Upanishads* en zo alle kennis had verworven die hij moest verwerven, kwam hij terug bij zijn vader. Zijn vader vroeg hem wat hij wilde gaan doen. Kach zei: 'De essentie van alles wat ik geleerd heb, is dat onthechting de beste manier van leven is, dus zou ik de weg van onthechting willen volgen.' Toch nam hij niet de taken op zich van het priesterschap, noch hielp hij in het huishouden. Hij zat alleen maar thuis.

Na enige tijd vroeg zijn vader hem of hij echt alles had opgegeven. Voor zover zijn vader kon zien, had zijn zoon alle werk opgegeven, maar ging hij

nog steeds door met leven en eten, en maakte hij gebruik van de voorzieningen van het huis. 'Dus hoe zit dat?' De zoon zei: 'Goed, ik zal het huis opgeven.' Hij verliet het huis, ging de jungle in en bleef daar.

Na enige tijd bezocht zijn vader hem daar en vroeg hem hoe hij ervoor stond. De jongen zei: 'Ik kan niet zeggen dat ik volledige vrede bereikt heb en het lijkt er dus op dat ik nog niet alles heb opgegeven.' De vader zei: 'Ja, natuurlijk, daar lijkt het op; je onthechting is niet volledig, anders zou vrede op je neerdalen.' En dus gaf Kach de kleren op die hij droeg, het voedsel dat hij at, en staakte hij alle activiteit, maar toch vond hij geen echte rust.

Hij zei: 'Nu kan ik alleen nog maar mijn lichaam opgeven, dus moet ik dat doen.' Hij begon een brandstapel te maken, met de bedoeling erop te springen. Toen verscheen zijn vader plotseling en die vroeg hem of hij wel zeker wist dat dit de uiteindelijke onthechting zou betekenen. De zoon vroeg: 'Maar als ik eenmaal het lichaam heb opgegeven, wat kan me dan nog aan wereldse zaken binden?'

Zijn vader antwoordde: 'Je subtiele lichaam zal niet sterven met je fysieke lichaam en de activiteiten van het subtiele lichaam (dat verlangens heeft) zullen maken dat het blijft ronddwalen en dat het niet tot rust zal komen nadat je lichaam is verbrand. Je zult een ander lichaam krijgen nadat je bent doodgegaan, omdat er nog het een of andere verlangen in je subtiele lichaam aanwezig zal zijn, en dus is het verbranden van het lichaam

niet het uiteindelijke antwoord; je zult dit bestaan niet kwijtraken.'

Dus zei de zoon: 'Wel, wat moet ik dan doen? Als ik onthechting niet kan bereiken, wat moet ik dan anders gaan doen?'

De vader zei daarop: 'Eindelijk heb je me een vraag gesteld. Nu is het mogelijk voor je iets te leren! Geef al je leren op, en het uiteindelijke opgeven, de uiteindelijke onthechting, zal bestaan uit het opgeven van het idee van onthechting zelf.' *Jij geeft helemaal niets op, alles wordt opgegeven.* Door vast te houden aan het idee van onthechting, geef je ergens de voorkeur aan boven al het andere. In feite ben je niet onthecht; je houdt stevig vast aan iets wat minder is.'

Zijn vader vertelde hem dat als hij alles wilde opgeven, hij alleen maar het gevoel van opgeven moest opgeven. Je ego, dat probeert om al het andere op te geven, is nog steeds bij je. Op het moment dat je het ego opgeeft, is er niets meer van jou dat opgegeven kan worden.

Het lijkt een heel lange tijd te kosten! Sommige mensen zijn misschien egoïstischer dan anderen. Wat is het dat opgeeft? Wat is het dat zich overgeeft?

Dat wat nooit ergens afwezig is.

En een deel van die substantie bevindt zich in mij?

Ja. Een deel van die substantie bevindt zich in u en u bevindt zich in deze substantie. Het is als het water

van de Ganges en hetzelfde water in een fles. Breek de fles en je zult geen spoor meer vinden van het water dat erin zat, als het zich met het water van de Ganges vermengd heeft. Zolang we het Zelf verbinden met het lichaam, de zintuigen, de geest, begeerte of het gevoel van 'ik', het ego, zijn we afgescheiden en opgesloten, als in een fles. Geef het ego op en er is geen afscheiding meer.

Alles in de schepping heeft zijn eigen bestaansrecht; alles heeft een doel en moet zijn functie vervullen. Dus moet alles blijven stromen en moet het gebruikt worden. Gebruik alles en geef het idee van opgeven op. Houd niets vast. Dat is alleen mogelijk door deze uiteindelijke onthechting, door het idee op te geven dat je iets bezit. In werkelijkheid bezit je niets. Alles behoort het Absolute toe. Alles wordt doordrongen door het Absolute. Je kunt gebruiken wat je nodig hebt, maar de rest behoort eenvoudig Hem toe. Dit moeten we in gedachten houden wanneer we aan onthechting denken.

Om vrede te verwerven op de subtiele en causale niveaus, is opgeven duidelijk nodig. De Shankaracharya heeft gezegd: 'Opgeven, zowel emotioneel als intellectueel, is altijd en onder alle omstandigheden mogelijk. Oefen je voortdurend in opgeven door te zien dat het lichaam, de geest en het hart aan het Absolute toebehoren en door deze zo weer als offer aan Hem aan te bieden.' Zelfs een klein beetje hiervan blijkt meer effectief dan al het andere. Hoe kunnen we zorgen dat we dat meer doen?

Deze observatie is in overeenstemming met de geest van de eerste *Upanishad*, de *Isha*. De eerste twee verzen hiervan zetten de kern neer van wat beschouwd kan worden als de essentie van de Indiase filosofie. De gehele *Bhagavad Gita* die wij kennen, is bijna een uitleg van deze twee verzen uit deze *Upanishad*.

De inhoud van deze twee verzen wordt ook weergegeven in de *Bhagavad Gita*. Krishna zegt: 'Wie de wereld in mij ziet en mij in de wereld, hij alleen kent mij, hij alleen zal boven de wereld uitstijgen en verlost worden van de beroering van dit universum. Hij zal in gelukzaligheid verblijven en het eeuwige leven hebben.'

De essentie van de eerste twee verzen van de *Isha Upanishad* is dat dit gehele universum gevuld is met het Absolute. Als je de samenstelling onderzoekt van wat dan ook in deze wereld, zul je uiteindelijk de staat bereiken waarin je in alles het Absolute zult vinden.

Neem bijvoorbeeld een lap stof. Stof bestaat uit draad, draad is gemaakt van katoen, katoen komt voort uit de aarde. De aarde is gemaakt van water, water komt van vuur, vuur van lucht, lucht van ruimte en deze komt voort uit de gemanifesteerde natuur, die uit het ongemanifesteerde komt en dit is in het Absolute.

Dus als je maar doorgaat iets te onderzoeken, kom je uiteindelijk uit bij het Absolute, dat wat in alles overheerst. Dit is het proces waardoor alle dingen gemanifesteerd worden. In feite is het Absolute niet alleen aanwezig in materie; het is overall.

Het is niet alleen de werkende kracht achter alle dingen, maar tevens hun materiële bron. Beide zijn het Absolute, dus het Absolute is binnen en buiten, het Absolute is alles.

De *Isha Upanishad* zegt dat het universum doordrenkt is met het Absolute. Wat je ook ziet in de schepping en wat er ook beweegt, je moet het ten volle gebruiken en je moet met alles van dit Absolute genieten, maar je moet er wel met afstand van genieten. Je moet niet proberen het vast te houden of te begeren. Je hoeft niet te proberen het te bezitten; geniet ervan en laat het los. Afstand doen is dus de zeer eenvoudige filosofie die volledige vervulling belooft van het leven van het individu en ook bevrijding nadat je van het leven genoten hebt. Dit is de betekenis van het eerste vers.

Het volgende vers zegt dat als je zo zou kunnen leven, door van het Absolute te genieten en afstand te doen, je dan zou wensen honderd jaar te leven. Na zo geleefd te hebben, zou geen van de acties die het individu gedurende die honderd jaar moet ondergaan, hem ook maar in het minst binden. Er is geen gebondenheid, want hij is in feite al bevrijd; hij leeft in vrijheid en wanneer het lichaam wordt afgedankt, gaat hij in vrijheid verder. Helemaal niets zal hem binden en dus is de observatie die u gegeven heeft, de kern van de filosofie. Als je dit de hele dag voortdurend in praktijk zou kunnen brengen, dan zou je innerlijke bevrijding ervaren en op het moment van sterven de echte bevrijding van het lichaam.

Het lijkt erop dat het mogelijk is de 'persoonlijke dienaar', de bewegende geest, te zuiveren en tot op zekere hoogte onder beheersing te brengen, door je te richten op je eigen kleine routinehandelingen: hoe je zit tijdens de meditatie, hoe je beweegt, loopt, spreekt en ook welke handelingen je toelaat. Zelfs een beetje hiervan in de praktijk gebracht, gecombineerd met het zo vaak mogelijk in herinnering houden van het Absolute, dat van alles getuige is, geeft zeer waardevolle resultaten, waardoor je meer dan wat ook gaat verlangen naar volledige vereniging. Zou Zijne Heiligheid zeggen dat ik deze vereniging kan bereiken door op dezelfde manier door te gaan, of is er nog iets anders nodig? Met andere woorden, zoals Prajapati's zoon Kach aan het eind van het verhaal, stel ik nu eindelijk de vraag: 'Als ik op deze manier geen afstand kan doen, wat moet ik dan doen? Houd ik ook nog stevig aan iets vast, in plaats van het op te geven?'

Opgeven is niets anders dan de echte betekenis van 'opgeven' begrijpen. Als we iets opgeven, raken we gewoonlijk direct gehecht aan iets anders.

Het opgeven van Kach bestond in het begin uit het opgeven van uiterlijke dingen. Daarom vond hij geen vrede, zelfs toen hij ze allemaal opgaf. Maar toen hij de echte betekenis van opgeven begreep, ontdekte hij dat, door het opgeven van de 'ik-heid' (het ego) van het opgeven, het opgeven van alle dingen die met het ego verbonden zijn, daar als een natuurlijk gevolg uit voortkwam. Dit is werkelijk opgeven.

Vanaf dat moment was het leven van Kach dat van een ideaal mens. Hij vervulde alle plichten en taken

van een praktisch leven, zonder enig gevoel van 'ik' in zijn geest.

In het begin, wanneer iemand in opleiding met zijn eerste opdracht begint, komt hij moeilijkheden tegen, maar met oefening zal hij natuurlijk en juist kunnen handelen, naarmate zijn ervaring rijpt. Uiteindelijk zal hij meesterschap en zuiverheid verwerven in deze kunst.

Door voortdurende oefening kunnen we onze eigen vermogens leren kennen. Dit is het voordeel van 'opgeven' in de praktijk van het dagelijks leven.

DE WENS VAN KUNTI

De laatste tijd heb ik steeds vaker gezien dat de voornaamste hinderpaal voor ontwikkeling wordt gevormd door het persoonlijk opnemen van de dingen. Anderen helpen is nu belangrijker geworden qua tijd en interesse, maar veel hiervan wordt eigenlijk verspild door deze persoonlijke benadering. Ik voel dat het de meditatie is die me dit inzicht gebracht heeft en het verlangen om vrij te zijn, blijft groeien. Maar hoe kun je het persoonlijke snel achter je laten wanneer je het ziet? Ik voel dat het idee van 'De aap in de boom' en het luisteren naar de innerlijke stem het antwoord zouden moeten geven op mijn vraag. Ik hoop dat de Shankaracharya hier meer over kan zeggen.

Het zou verkeerd zijn te zeggen dat de persoonlijke benadering in dit werk tot verspilling leidt, want er kan niets verloren gaan. Wanneer je iets op het persoonlijk niveau opneemt, of vanuit

een persoonlijke benadering te werk gaat, schep je een beperking die gebaseerd is op de fysieke wereld en dit vernauwt het perspectief. Deze beperkte wereld van beperkte dienstbaarheid zal maar een beperkt effect hebben.

Als je het geluk hebt de beperkingen te zien van deze persoonlijke invalshoek, dan ga je op zoek naar een bredere, meer algemene benadering: de subtiele wereld, de wereld van kennis en van onbeperkte mogelijkheden. Als je vanuit de persoonlijke wereld kunt overstappen naar de ruimere wereld, dan ontdek je dat het terrein van dienstbaarheid en de invloedssfeer veelomvattend worden. Elk menselijk wezen lijkt heel sterk op het Absolute. Het bestaan van deze schepping is het verlangen van het Absolute om zichzelf te manifesteren en te genieten. Hetzelfde geldt voor alle individuen. Iedereen in het universum wenst zich te manifesteren en gelukkig te zijn. Al onze handelingen zijn alleen hierop gericht, zonder uitzondering.

In de *Mahabharata* vinden we een opmerkelijk verhaal van een andere soort, maar ook dit onderschrijft uiteindelijk hetzelfde punt:

De grote oorlog was voorbij en de zegevierende Pandava's namen het bestuur van de staat op zich. Sri Krishna vroeg hun moeder Kunti te bidden om een gunst. Ze vroeg om lijden. Sri Krishna overwoog dat ze dit misschien deed vanuit emotionele onevenwichtigheid. Dus vroeg hij haar dit te heroverwegen en iets redelijks te vragen. Kunti antwoordde dat haar verzoek om lijden volmaakt redelijk was, omdat er geen groter geluk bestond

dan het gezelschap van Krishna. Door de overwinning zouden materiële welvaart en aanzien in ruime mate beschikbaar zijn voor haar en ze zou hier snel aan gehecht kunnen raken. In wezen zijn deze materiële genoegens niet bevorderlijk voor echte bevrijding. Als ze zou lijden, dan zou ze zich Krishna vaker herinneren, ze zou hem kunnen zien en hem om raad kunnen vragen en ze was er zeker van dat dit zou leiden tot het allerhoogste geluk. In feite vroeg ze dus alleen maar om lijden opdat ze volmaakt gelukkig zou worden!

Zo kun je zien dat iedereen, zonder uitzondering, zich uiteindelijk wil verbeteren en gelukkig wil zijn. Er zijn niet veel mensen die dit punt kunnen begrijpen. Als je lijden en moeilijkheden gewoon accepteert, werk je in feite voor een dieper geluk en als je de dingen alleen maar probeert te regelen om van werelds geluk te genieten, dan werk je voor een pijnlijker gebondenheid en lijden. De donkere nacht brengt een prachtige ochtend voort, maar warme, heldere dagen veranderen in donkere nachten.

Het lijkt beter vanuit de duisternis te beginnen en in het stralende licht te eindigen! Als je ziet dat de persoonlijke benadering niet voldoende licht en geluk brengt, dan moet je overstappen op een meer algemeen gezichtspunt. Er is nog een volgende stap naar het abstracte of waarlijk universele gezichtspunt, met zijn manifestatie en gelukzaligheid.

ALESKO EN DE SCHILDPAD

Armoede hoeft niet te betekenen dat men lijdt, want als toewijding zich erin ontwikkelt, begint het beeld van God in de ziel te leven, zoals het beeld van een object in een spiegel leeft. En als een mens het beeld van de Almachtige in zijn hart draagt, kan hij niet langer arm genoemd worden. Maar iemand die arm is en verlangens koestert, is zeker ongelukkig, terwijl iemand die arm is maar geen verlangens heeft, gelukkig is.

Lang geleden leefde in China een man die Alesko heette. Hij droeg niets bij zich, behalve een stuk jutezak dat om zijn lichaam gewikkeld was. De koning was op zoek naar iemand zonder persoonlijke ambities, om de zaken van zijn koninkrijk te regelen. Toen hij over Alesko hoorde, wilde hij het met hem proberen en hij zond zijn mannen uit om hem te gaan halen. Ze vonden hem terwijl hij met schildpadden in een plas speelde.

‘Geluksvogel’, zeiden ze, ‘je tijd van armoede is voorbij. Zijne Majesteit de Koning heeft je ontboden om je aan te stellen als eerste minister.’

Alesko vroeg: ‘Is het waar dat Zijne Majesteit een schildpad heeft die gewikkeld is in een gouden doek en dat hij die elke dag aanbidt?’ ‘Ja, dat is waar.’ ‘Leeft die schildpad nog, of is hij dood?’ ‘Die is dood, natuurlijk.’ ‘Zou een van deze schildpadden op die manier behandeld willen worden terwijl hij nog leeft?’ ‘Nee.’ ‘Als zelfs een dier zijn natuurlijke omgeving niet wil opgeven om in goud gewikkeld te worden, wat verwacht je dan van mij?’

Die schildpad is dood, zoals je zegt. Zo kan ik mijn vrijheid ook pas inleveren als ik dood ben.'

Het accepteren van vleierij om armoede te ontlopen, staat gelijk aan zelfmoord.

Daar waar de *Bhagavad Gita* 'opgeven' voorschrijft, verklaart hij ook hoe men moet opgeven. Wat we moeten opgeven is de wens voordeel te verkrijgen door onze handelingen, niet de handelingen zelf. Als we zouden ophouden met handelen, maar door zouden gaan onze verlangens te volgen, dan zouden we alleen maar doen alsof we opgeven. Voordat hij een handeling uitvoert, zal de gewone wereldse mens altijd proberen in te schatten, welk voordeel hij als resultaat van die handeling zal verkrijgen. Maar een gerealiseerd mens handelt uit plicht, zonder enig verlangen naar de resultaten die eruit voortkomen.

Voordat we proberen anderen te helpen, moeten we eerst proberen onszelf te verbeteren. We kunnen geen drenkeling redden, als we zelf niet kunnen zwemmen.

Juiste houdingen brengen echte rijkdom voort. Wie deze rijkdom bezit, is nooit arm.

DE KONING DIE ZIJN KONINKRIJK WEGGAF

Een koning die oud geworden was, besloot afstand te doen van de troon en kluizenaar te worden. Hij maakte bekend dat hij zijn koninkrijk weg zou geven aan de eerste die hem op de zevende dag om elf uur 's ochtends zou komen opzoeken. Velen werden aange-trokken door dit aanbod en zij gingen op weg

met het voornemen op het afgesproken tijdstip bij de koning te verschijnen.

Maar de koning had een goed plan uitgedacht om de meest geschikte persoon te selecteren. Aan de weg naar zijn paleis had hij een schitterende vijver met bloeiende lotussen laten aanleggen, zo mooi dat de mensen in de verleiding kwamen om even te stoppen en het water te voelen. Daarna leidde de weg door een markt met de meest prachtige gewaden, die iedereen zomaar mee kon nemen. De derde attractie was een grote eetzaal, waarin heerlijke gerechten en dranken stonden opgediend. De vierde was een grote slaapkamer met een weelderige inrichting en prachtig beddengoed. In de vijfde werd de mooiste muziek ten gehore gebracht. De zesde bevatte goud en juwelen. Op al deze plaatsen stopten er mensen om zich te goed te doen en ze vergaten vervolgens de tijd, of het doel van hun tocht.

Maar één man, die als laatste op weg was gegaan, weerstond al deze verleidingen, ging door alle poorten en ontmoette de koning op het afgesproken tijdstip. De koning droeg zijn troon officieel aan hem over en ging weg naar het bos. De eerste daad van de nieuwe koning was, dat hij alle mensen liet arresteren die ook op weg waren gegaan om zijn voorganger te ontmoeten, omdat zij zich dingen hadden toegeëigend die niet van hen waren. Zo leverde afstand doen hem een koninkrijk op.

We wensen plezier, maar in plaats daarvan krijgen we pijn. Dit komt doordat elk plezier

het zaad van pijn in zich draagt. Aan de zaden van doornstruiken zijn geen doornen te zien. De doornen verschijnen pas veel later, als het zaad ontkiemd is en tot een struik is uitgegroeid.

Denkend over het verhaal van die ene man die door alle poorten ging en die de sleutels van het koninkrijk van de koning zelf kreeg, begreep ik dat die 'ene man' het individuele Zelf is en de koning het Universele Zelf. Is dat juist?

De poorten zijn de bedekkende lagen van de gemanifesteerde natuur, zoals de vijf elementen, aarde, water, enzovoort, de denkende geest en de intelligentie. Deze omhullen in de meest ontoegankelijke laag van de ziel het individuele Zelf en het Universele Zelf. Het individu zit werkelijk in de schoot van het universele, maar het probleem is dat het individu, ondanks die nabijheid, naar buiten is gericht en tobt met die uiterlijke lagen van de gemanifesteerde natuur. Als het individu zijn blik naar binnen kon richten door meditatie, dan zou hij zien waar hij is, namelijk in de schoot van het Universele Zelf. Dan zouden de poorten er niet meer toe doen en er zou een alomvattende, onafgebroken vreugde zijn.

In ware liefde geef je altijd en je verlangt er niets voor terug. Door te geven, laat je de dingen gebeuren. Liefde voor het Absolute maakt het verlangen om te genieten van de rijkdommen van de schepping overbodig, want dat alles zou al aan de geliefde, het Absolute, aangeboden zijn.

Op deze manier zouden hebzucht en gehechtheid niet oprijzen. Zij die leren hebzucht en gehechtheid op te geven, verbreken hun gebondenheid en bevrijden zichzelf, of realiseren zichzelf. Ware minnaars gaan niet slapen terwijl ze op hun geliefde wachten! Men moet deze les ter harte nemen: verlang nooit iets terug voor je liefde. Alleen dan krijg je alles wat je nodig hebt voor een goed en gelukkig leven.

Dus gehechtheid is geen ware liefde, maar eisende liefde. Is liefde goed, als zij vrij is van gehechtheid?

Als mensen van iemand houden, vergeten ze dat ware liefde geen eisen stelt aan de geliefde.

DE TENTOONSTELLING VAN DE KONING

De vreugdevolle zekerheid en realisatie van 'Ik heb niets dat van mijzelf is' lijkt alle deuren te openen. Dit gevoel is zeker het emotionele, individuele aspect. Moet dat niet gevolgd worden door het universele aspect: 'Het hele universum is van mij'? Dit geeft grote vreugde.

Er was eens een koning die een grote, alomvattende tentoonstelling organiseerde. Hij regelde dat pronkstukken uit de hele wereld overkwamen en allerlei mooie dingen werden in kraampjes uitgestald. De mensen die zich daar verzameld hadden, konden kopen wat ze wilden.

Er was één man die voortdurend langs de stalletjes liep en ze uitvoerig bekeek, maar hij kocht niets. Elke dag liep hij er rond. De mensen vroegen

zich af waarom deze man wel alles bekeek, maar nooit iets kocht. Ze probeerden hem te overreden, maar hij zei dat hij alleen maar iets wilde kopen als het hem werkelijk tevreden stelde. Hij bleef maar zoeken en toen er nog maar twee dagen overbleven, herinnerden sommige mensen hem eraan dat hij nog maar weinig tijd had; hij moest maar snel kiezen, want anders zou zijn kans verkeken zijn om ook maar iets te kopen. Hij zei dat hij wilde afwachten wat hem werkelijk zou passen of bevallen. Dit ging zo door tot het allerlaatste moment, toen de stalletjes voor altijd zouden sluiten. Hij ging naar de koning, hield diens hand vast en zei: 'Deze hand heeft zo'n mooie tentoonstelling georganiseerd; die wil ik kopen', en hij vroeg de prijs.

De koning zei dat hij zich moeilijk kon voorstellen dat hijzelf te koop was, of dat zijn hand te koop was. Er was van alles te koop, maar niet de koning. Maar de man zei: 'U bent het die deze schoonheid tot stand heeft gebracht en dus wil ik u, niet die dingen.' De koning zei: 'Als je mij echt wilt hebben, kun je me alleen voor liefde krijgen, niet voor geld.' De man accepteerde dit en gaf zich met grote toewijding over aan de koning. Omdat hij zich overgaf, won hij de koning voor zich en toen behoorden alle dingen van de tentoonstelling, die van de koning waren, ook hem toe. Hij had geen reden meer om iets te kopen, want alles was van hem. Hij kon alles gebruiken wat hij wilde, wanneer dat nodig was. Hij hoefde niet te kopen, hij hoefde niet op te eisen, hij hoefde niet te verzamelen. Alleen door je met liefde over te geven aan het Absolute,

win je alles. Dat is de weg die we moeten gaan.

Iedereen wil weten waarom dit op het allerlaatste moment moet gebeuren, vlak voor sluitingstijd?

Hoewel je meestal ziet dat de dingen pas op het laatste moment worden onderkend, betekent dat niet dat die dingen er niet al die tijd al waren. In het begin wist iedereen dit en iedereen was toegewijd, maar in de loop van de geschiedenis ging deze toewijding verloren en nu moet men op zoek. Het is net als met gewone dingen in het huis. Mensen hebben van alles, maar soms raakt iets weg en dan moeten ze blijven zoeken tot ze het vinden, ook al was het er in werkelijkheid al die tijd al en was het nooit echt weg. De dingen zijn nooit weg, niets is ooit weg, het is alleen onwetendheid of vergeetachtigheid waardoor het lijkt of we iets kwijt zijn. Het is niet altijd pas op het laatste moment dat we ons iets herinneren, maar beter laat dan nooit.

Pas als je het Absolute voor je wint, verwerp je alles, maar de mensen stoppen gewoonlijk bij kleine dingen en geven het streven naar liefde op.

Als een kind echt honger heeft, is het met niets anders tevreden dan met zijn moeder, hoe leuk zijn speelgoed ook is. Als het kind om zijn moeder huilt, moet ze hem meteen voeden, hoe druk ze het ook heeft met andere dingen. Liefde is direct en er is geen ruimte voor beloningen of eisen.

Eenheid en niet-tweeheid

DE PIJLENMAKER EN DE HUWELIJKSOPTOCHT

Mediteren is zijn, één zijn, één zonder tweede. Hier is een voorbeeld:

Heel lang geleden, toen Dattatreya over straat liep, kwam er een huwelijksoptocht voorbij. Dattatreya stopte bij de deur van een werkplaats waar pijlen werden gemaakt. De eigenaar was bezig met zijn werk en gaf geen aandacht aan de optocht. Toen die voorbij was, wilde Dattatreya weten waarom deze man niet van de vrolijke optocht had genoten. Hij vroeg of hij de huwelijksoptocht wel had gezien. De pijlenmaker zei van niet. Hij zei ook dat hij zelfs geen enkel geluid had gehoord, omdat hij bezig was geweest met het vormen van de pijlpunt. Bij het maken van de pijlpunt was hij er volledig één mee geworden en bestond op dat moment de zintuiglijke wereld niet voor hem.

Hetzelfde is van toepassing bij meditatie. In meditatie ben je eenvoudig één. Je wordt het Zelf. De meditatie-methode is slechts een proces waardoor dit mogelijk wordt gemaakt. Het Absolute mediteert en wordt de schepping; wij mediteren en worden het Absolute.

VYASA'S ZOON

Sri Sukadeva was de zoon van Sri Vyasa, de beroemde schrijver uit oude tijden. Sri Sukadeva was een wonderkind, dat al tot Zelfrealisatie was gekomen. Daarom rende hij het woud in om kluizenaar te worden, zodra hij kon.

Maar hij was het enige kind van Vyasa, dat was geboren toen Vyasa al op hoge leeftijd was; zijn erfgenaam waar hij zijn hele leven op had gewacht. Toen Vyasa zijn zoon zo zag wegrennen, werd hij overmand door verdriet en rende achter hem aan, terwijl hij riep: 'Mijn zoon! Mijn zoon! Kom terug!'

Maar Sukadeva liep door zonder om te kijken. Hij kwam bij een rivier, waarin enkele vrouwen naakt aan het baden waren. Zij zagen Sukadeva vlakbij voorbijkomen, maar sloegen geen acht op hem en gingen gewoon verder met baden. Vervolgens kwam Vyasa, die Sukadeva achtervolgde, bij de rivier. Maar toen de vrouwen hém zagen, verborgen ze zich achter de bomen en deden snel hun kleren aan.

Vyasa vroeg hun waarom ze zich niet druk maakten over de aanwezigheid van zijn jonge zoon toen ze ontkleed waren, en waarom kleding noodzakelijk werd toen een oude man als hij op het toneel verscheen. De vrouwen antwoordden dat Vyasa's zoon slechts zijn eigen Zelf in hen zag. Hoewel Vyasa oud was, was er nog steeds iets in hem dat reageerde op het verschil tussen man en vrouw en dat zijn manier van kijken beïnvloedde.

Dus als we verschillen zien in wereldse dingen,

‘dit is anders dan dat’, in plaats van alles te zien als deel van ons eigen Zelf, dan zullen er dingen zijn die ons aanstaan en dingen waar we een hekel aan hebben. Het conflict tussen wat we wel en niet leuk vinden, leidt tot ongeluk.

DE RIJKE MAN EN DE WIJZE

Iemand die het pad van devotie gaat, maakt slechts gebruik van spraak om de kwaliteiten van het Absolute tot uitdrukking te brengen en zijn ogen gebruikt hij slechts om Hem overal te zien.

Op deze wijze beoefent hij overal devotie, of hij nu in een bos is, of thuis. U luistert nu naar deze woorden over het Absolute. Dat is ook verering. Maar geen enkele handeling is op zichzelf verering. Vervul iedere handeling met de geest van toewijding en iedere handeling wordt een daad van toewijding. Op deze wijze kunnen het verbouwen van gewassen, het in een winkel zitten en verkopen van spullen en al dergelijke activiteiten, worden omgezet in verering, als ze worden uitgevoerd in een geest van dienstbaarheid aan het Absolute.

Toewijding is een kracht van het hart. Laat deze ene kracht de drijfveer zijn van al je handelingen, zoals maar één elektrische voeding de krachtbron is voor alle machines in een fabriek.

Als we bij het zoeken naar devotie afstand doen van de wereld, dan moet dit mentaal gebeuren en niet alleen fysiek. Fysiek afstand doen zonder de bijbehorende mentale houding en met een geest die nog steeds onderdak biedt aan wensen en verlangens,

is hypocriet. Het is niet bevorderlijk voor geluk.

In de geest van de drukbezette mens wordt het idee van verering en devotie soms uit het oog verloren, door alle dagelijkse beslommeringen. De manier om dit om te draaien, is door heilige boeken te lezen, zoals de *Bhagavad Gita* of de *Evangelien*. Dit moet als een dagelijkse routine gedaan worden door iedereen die devotie wil beoefenen.

Een rijke man had de gewoonte regelmatig naar een wijze te gaan, maar hij sprak alleen maar met hem over zijn huishouding. De wijze vroeg hem naar de reden daarvan en hij antwoordde dat het kwam doordat zijn familie zo van hem hield; daardoor waren zij altijd bovenal in zijn geest aanwezig. Op een dag ging de wijze naar het huis van de rijke man en gaf een naald aan diens vrouw. Hij zei tegen haar: 'Uw echtgenoot schijnt van plan te zijn alles mee te nemen als hij naar de volgende wereld gaat. Zeg hem dat hij voor mij ook deze naald mee moet nemen, als dat kan. Ik zal hem daar nodig hebben om mijn gescheurde gewaden te herstellen.' Toen ze dit aan haar echtgenoot vertelde, begreep hij de waarheid omtrent wereldse eigendommen.

Dus moet je proberen datgene te vergaren dat je met je mee kunt nemen, namelijk toewijding, en niet datgene dat hier moet achterblijven, namelijk wereldse bezittingen. Verleg je trouw en genegenheid naar het Absolute. Dat is toewijding. Onder invloed daarvan wordt alles getransformeerd. Armoede wordt rijkdom, vergif wordt nectar.

Er is alleen pijn en lijden in de wereld zolang er geen geloof in het Absolute is.

DE MAN DIE ZICH VOORDEED ALS DE ZOON VAN EEN PRINS

Dit lichaam is als een grote stad, de woonplaats van velen. Het bevat een hele wereld met levende wezens. Ze zijn allemaal vervuld van leven en wensen te leven. Sommige lijken schadelijk en andere nuttig. Ze worden voortdurend in een staat van dynamisch evenwicht gehouden en dit evenwicht houdt het lichaam gezond. Iedere verstoring van het evenwicht veroorzaakt ziekte; dan rijzen vanuit de natuur compenserende krachten op, om het evenwicht te herstellen. Zo gaat het ook als het evenwicht in de schepping is verstoord. Dan komen de krachten van het Absolute in het spel om het te herstellen.

De natuur streeft voortdurend naar perfectie, maar bereikt die nooit. De mens maakt ook deel uit van de natuur. Iemand die ziek is, probeert beter te worden; iemand die zwak is, probeert sterk te worden; iemand die arm is, probeert rijk te worden, enzovoort. Zo is er in elke situatie ontevredenheid en zijn er bijbehorende inspanningen om die te boven te komen en de dingen te verbeteren.

Maar hoe meer we proberen te verbeteren, hoe erger alles lijkt te worden. We zeggen dat er vooruitgang is, maar we hebben het ook over de goede oude tijd. Op dezelfde manier zal het heden, waarin zoveel redenen voor ontevredenheid lijken te zijn,

in de toekomst een gouden tijd worden. Gandhi beschouwde de belastingen in zijn tijd als buitensporig en zette aan tot verzet ertegen, maar nu wordt die belasting als heel licht ervaren, in vergelijking met die van tegenwoordig.

De oorzaak is dat de groei van materiële welvaart niet bijdraagt tot geluk. In plaats daarvan is het een redelijke houding, die geluk bevordert. Als onze planning goed is, dan zal zelfs minder welvaart voldoende zijn om geluk voort te brengen.

Onze inspanningen zijn er echter meer op gericht om er aan de buitenkant goed uit te zien, dan om van binnen goed te zijn. Proberen er van buiten goed uit te zien, maar van binnen slecht te blijven, is bedrog. Zulke pogingen kunnen alleen maar kwaad doen.

Er kwam eens een goedgeklede jongeman bij mij, die zich voorstelde als een zoon van de prins van Avagarh. Hij zei dat hij vastzat op het spoorwegstation, doordat hij al zijn bagage was kwijtgeraakt. Hij wilde geld lenen en beloofde dit direct telegrafisch terug te storten, zodra hij weer thuis was. Er werd hem gezegd het zich eerst gemakkelijk te maken in de ashram en de maaltijd te gebruiken, en dat we daarna zouden overwegen wat we eraan konden doen. Toevallig was er op dat moment ook een ambtenaar uit Avagarh in de ashram. Ik vroeg hem of hij de man kende, maar hij zei dat de man hem totaal onbekend was. De bedrieger verdween toen met de een of andere smoes en kwam nooit meer terug.

De wereld is in het algemeen net zo.

Mensen zorgen dat ze er van buiten goed uitzien, maar koesteren heimelijke bijbedoelingen van binnen.

Het eerste dat ons te doen staat, is proberen goed te zijn voor onze medeschepselen. Wie zijn medeschepselen niet dient, dient God zeker niet. God geeft ons een fatsoenlijk menselijk lichaam bij onze geboorte. Maar tegen de tijd dat het wordt teruggenomen, hebben we het verontreinigd door allerlei goddeloze handelingen, waaraan we ons tijdens ons leven hebben bezondigd. In dit verband heeft de heilige en dichter Kabir eens gezegd: 'Iedereen heeft een omslagdoek (het lichaam) gekregen om zich mee te bedekken, maar iedereen heeft hem vies gemaakt tijdens het gebruik.'

Kabir maakte er ook gebruik van, maar hij was zo voorzichtig dat hij de omslagdoek weer keurig en schoon teruggaf.

DE LEEUWENWELP EN DE SCHAPEN

Ik zou willen vragen hoe de kwaliteit van mijn aandacht kan worden verbeterd, door een sterkere concentratie in de meditatie. Ik heb het gevoel dat dit een manier zou zijn om mijn vermogen het Absolute lief te hebben, te vergroten.

Hoewel individuen een aparte identiteit voelen, is er in werkelijkheid maar één identiteit en dat is het Absolute. In onze ziel, het innerlijk lichaam en het subtiele lichaam, ervaren we dit individuele bestaan en door onwetendheid en andere invloeden voelt het anders dan het Absolute. Daarom wil het individu

zich verenigen met het Absolute. Het lijkt of de inspanning om tot deze vereniging van het individu en het universele te komen, wordt geleverd door het individu zelf. Maar het enige dat het individu doet, als hij al iets doet, is het verwijderen van de belemmeringen die zijn zicht op de eenheid met het Absolute blokkeren. In feite komt de toenadering alleen van de kant van het Absolute. Het is het Absolute dat een handreiking doet naar het individu.

Liefde en toewijding moeten worden ontwikkeld door de hinderpalen te verwijderen en dat is natuurlijk mogelijk door meditatie en door de aandacht die je in je leven brengt. Dit verwijdert op een bepaalde manier de afgescheiden identiteit van het individu, die bestaat uit zijn naam, zijn vorm en zijn zogenaamde natuur. Al deze dingen moeten worden opgegeven voor de werkelijke eenheid of voor de ware liefde tot het Absolute. Deze inspanning komt natuurlijk van het individu, maar uiteindelijk is zijn inspanning maar gering. De werkelijke inspanning komt van het Absolute. Een klein mens of een kind heeft korte benen en kan alleen kleine stappen nemen. Een groter persoon kan sneller lopen en een grotere afstand afleggen. Hetzelfde geldt voor het individu, dat maar een heel klein wezen is, en het Absolute, dat geen enkele beperking heeft. Dit is de manier waarop het individu en het Absolute tot eenheid moeten komen.

Alle individuen zijn zelf het Absolute, u ook. Het is alleen een kwestie van je te realiseren dat je het Absolute bent. Om dat mogelijk te maken,

moet je de belemmeringen wegnemen. Ter illustratie volgt hier een verhaal over een leeuwenwelp:

Er was eens, in het woud, een leeuwin die enkele welpen had en die voedsel ging zoeken. Terwijl ze weg was, verdwaalde een van de welpen en kwam midden in een kudde schapen terecht. De welp volgde de schapen, en de schaapherder, die de welp bij de schapen zag, nam hem onder zijn hoede. De welp gedroeg zich als een schaap, door het gezelschap van de schapen. De herder dacht dat als hij in dit woud zou blijven, en de leeuwin op zekere dag zou brullen, de welp zich bij het horen van het gebrul zou herinneren dat hij een leeuw was en de schapen zou aanvallen. Daarom nam hij de kudde en de welp mee naar een ander woud, waarvan hij dacht dat er geen leeuwen waren.

Op een dag brulde er toch een leeuw in dat andere woud. Alle schapen renden weg en de welp wilde ook wegrennen. De leeuw vroeg de welp, in leeuwentaal, niet weg te rennen, en zei: 'Waarom ben je bang voor me? Daar is geen enkele reden voor. Je bent geen schaap, je bent een leeuw, net als ik. Als je er niet zeker van bent, kan ik het je laten zien.' Dus nam hij de welp mee naar een vijver en de kleine leeuw zag in de weerspiegeling dat hij er hetzelfde uitzag als degene die had gebruld. Toen vroeg de leeuw hem, met hem mee te brullen en zo leerde hij brullen. De hele persoonlijkheid en individualiteit van deze kleine leeuw veranderde volkomen en hij begon te brullen als een volwassen leeuw.

Al onze inspanningen in de wereld zijn erop gericht

de taal van de wereld te leren spreken, die is als de taal en het leven van de schapen. Door goed gezelschap, het gezelschap van heiligen en door conversaties leren we afstand te doen van de taal van de wereld en wenden we ons naar de taal van de Geest. Als we die hebben geleerd en als we hebben gezien hoe heilige mensen, die veel dichter in de nabijheid van het Absolute verkeren, hun leven inrichten, kunnen wij net zo zijn als de jonge leeuw en ons als een echte leeuw gaan gedragen, want van nature zijn we allemaal echte leeuwen.

HOE RAMTIRTHA ZIJN SALARIS DEELDE

De mate van volmaaktheid waarmee we ons voorbereiden op de eenheid met het Absolute is afhankelijk van de relatie die we met Hem aangaan. Door deze relatie ontstaat een gevoel van universele broederschap. We zien het Absolute overal en in alles. De gevoelens die je hebt voor je familie breiden zich uit tot de gemeenschap, dan tot het land en vervolgens tot de hele wereld. Vanuit onze beperktheid worden we onbeperkt; de hele wereld wordt onze familie en we hebben het gevoel: 'Alles is van mij en ik ben van iedereen.'

Als voorbeeld is er het verhaal van Swami Ramtirtha. Hij was docent aan een hogeschool en hij geloofde in de praktische beoefening van universele broederschap. Wat voor loon of salaris hij ook kreeg, hij probeerde iedereen ermee te helpen. Hij legde zijn salaris altijd op tafel, zodat iedereen kon nemen wat hij nodig had.

Zijn vrouw zei: 'Ik heb het eerste recht, waarom geef je het geld niet aan mij?' Maar Swami Ramtirtha antwoordde: 'Het is voor iedereen en daar hoor jij ook bij; als je het nodig hebt, kun je het ook nemen. Ik zie God in iedereen, dus hoe kan ik iets achterhouden? Het is niet dat ik probeer anderen te helpen, maar dat ik voortdurend God zie!'

Op die manier kunnen we dus dat wat we verkrijgen, verspreiden en daarmee het hele universum bestrijken. Het Absolute kan zich tonen in verschillende vormen. Universele broederschap betekent niet dat alles, omdat het universeel is, in alle gevallen hetzelfde wordt. Het Absolute neemt verschillende vormen aan en tegenover elke vorm moeten we onze houding dienovereenkomstig aanpassen. Als het Absolute in de vorm van een kind komt, dan moeten we het met liefde begroeten; als het zich aandient in de vorm van een bediende, dan zien we God in de bediende en moeten we zijn diensten aanvaarden; als hij als een geleerde komt, verdient hij respect en behoren we ons gedrag daarop aan te passen. Als we zelf een functie hebben in de wereld, welke dat ook moge zijn, dan is het vervullen van die rol dienstbaarheid aan het Absolute.

KRISHNA EN SUDAMA

Kan Zijne Heiligheid meer zeggen over Advaita, niet-tweeheid?

De filosofie van Advaita houdt verband met de kosmos en onszelf. Wat wij het Universele Zelf en het individuele Zelf noemen, zijn qua substantie in werkelijkheid één; in principe zijn ze één, maar in de praktijk zijn ze twee. In de praktijk komt alles wat we krijgen van de kosmos, omdat we uit de elementen zijn samengesteld. Dat is het basisprincipe van de non-dualistische Advaita-filosofie.

Ja, het is een kwestie van hoe je het benadert. De rede zegt me dat ik niet los van de kosmos besta, maar in de ervaring lijkt het anders. Is het een kwestie van deze twee gezichtspunten samenbrengen?

Dat is juist. Door de rede weten we, maar in de praktijk moeten we handelen alsof er twee zijn; anders zou het moeilijk zijn om te handelen in het leven. Maar wat we ook doen, we moeten ons herinneren dat we één zijn. Dat is de aanwijzing.

De kennis is er, maar in ons dagelijks leven herinneren we ons die niet. We vergeten wat we zijn, dus moeten we ons oefenen. Op dit moment blijft die kennis alleen maar kennis, maar we kunnen die een plaats geven in ons doen en laten door ons dat te herinneren.

Krishna had een vriend, Sudama. Het was een vriendschap vanuit de kinderjaren en op een keer at Sudama wat voedsel dat eigenlijk voor hen beiden bestemd was; hij at stiekem ook het deel van Krishna op. Als gevolg daarvan ontstond er grote armoede en Sudama verloor zijn wereldse rijkdom. Toen werd hij door zijn vrouw aangespoord

om zijn oude vriend op te zoeken. Hij ging, maar hij was zo arm en zo zwak dat hij zelfs niet de kracht had om de hele weg af te leggen en onderweg viel hij flauw. Krishna zelf zorgde ervoor dat Sudama bij hem werd gebracht.

Toen Sudama bij Krishna aan de poort kwam, wilden de bedienden hem niet binnenlaten, want Krishna leefde als een vorst en Sudama was een arme sloeber, gekleed in lompen. Bij iedere stap werd hij tegengehouden. Toen hij uiteindelijk binnenkwam en zijn vriend Krishna ontmoette, werden de twee één. Ze waren erg blij en Krishna loofde en vereerde zijn vriend. Toen zij zagen dat hun meester deze bezoeker vereerde, begonnen ook de bedienden eer te bewijzen aan hem die ze zojuist nog de weg hadden versperd.

Deze gelijkenis is een verhaal over het Universele Zelf en het individuele Zelf. Omdat het individu zwak is, kan hij het universele niet bereiken door zijn eigen inspanningen. Hij is afhankelijk van de hulp van het universele. De vrouw vertegenwoordigt wijsheid in dit verhaal. De vrouw spoort Sudama aan. Wijsheid spoort het individu aan om universeel te worden. En als het individu vervolgens terugkeert tot zijn dagelijkse bezigheden, ontdekt hij dat alles voor hem geregeld wordt. Toen de bedienden wisten dat de bezoeker de oude vriend van hun meester was, begonnen ze dingen voor hem te regelen.

Wijsheid en raad

DE RIJKE VROUW DIE AAN SUIKERZIEKTE LEED

Wanneer een dokter te maken heeft met ernstige of moeilijke ziekten, voelt hij zich erg betrokken bij het resultaat dat hij probeert te bereiken. Hoe kunnen we dit dilemma te boven komen?

In feite wordt het Zelf omringd door drie lichamen: een fysiek, een subtiel en een causaal lichaam, en alle drie lichamen staan in relatie tot elkaar. Op fysiek niveau is er een gezonde toestand en een toestand met vele ziekten. Op het subtiele niveau van de geest bestaan zowel ziekten die worden veroorzaakt door verkeerde gezichtspunten, als ziekten die het gevolg zijn van lichamelijke ziekten. In wezen worden vele lichamelijke aandoeningen uiteindelijk veroorzaakt doordat er iets mis is op het niveau van de geest. Lichamelijke ziekten moeten worden behandeld met de geschikte fysieke middelen, geestelijke ziekten met goede ideeën, betere houdingen en denkwijzen, en ziekten van het causale lichaam met standvastige emoties en emotionele waarheden.

Er zijn twee soorten patiënten: de patiënt met een lichamelijke ziekte die het voorschrift of het advies van de dokter met een glimlach en in goed vertrouwen opvolgt, en de patiënt die de behandeling niet accepteert; deze houding vertraagt het genezingsproces. Deze mensen moeten zowel geestelijk als lichamelijk worden behandeld.

Er was eens een rijke dame uit Delhi, die aan suikerziekte leed. Ze was dol op zoetigheid, die ze in het geheim van haar personeel kreeg. Haar dokter en haar familie wisten dit niet en maakten zich erg ongerust, want hoe meer de dokter haar behandelde, hoe slechter het met haar ging, doordat ze stiekem snoepte.

Er werd een andere dokter bijgehaald. Deze bezocht haar vóór het ontbijt, onderzocht haar en vermoedde dat er iets in haar maag zat, hoewel ze ontkende iets te hebben gegeten. Haar familie zei ook dat ze drie dagen niets gegeten had. Maar in werkelijkheid was ze vroeg opgestaan, had weer snoepjes van de bedienden gekregen en had die opgegeten.

De nieuwe dokter vermoedde nog steeds dat zij iets in haar maag had. Door het personeel te blijven onderwerpen, ontdekte hij de werkelijke gang van zaken en kon hij de zaak rechtzetten.

Wat betreft het dilemma, dat is er helemaal niet! Als je je richt op je werk, dan zorgt het resultaat voor zichzelf.

HET ADVIES VAN DE HEILIGE AAN DE KREUPELE

Een rijke man had drie zonen, van wie de jongste kreupel was. Zolang de vader leefde, zorgde die goed voor zijn invalide zoon, maar na zijn dood schonken zijn broers hem geen aandacht meer. Hij lag altijd voor de deur, roepend om eten en drinken. Op een dag kwam er een heilige langs. De kreupele vertelde zijn verhaal en vroeg om raad. De heilige nam hem mee naar een plaats buiten het dorp en installeerde hem onder een banyanboom. Hij vroeg hem drie dagen lang zo te blijven zitten zonder te eten of met iemand te spreken.

Toen de mensen hem daar drie dagen lang onbeweeglijk zagen zitten, terwijl hij niets at en met niemand sprak, werden ze nieuwsgierig en dachten dat hij een grote wijze moest zijn. Toen het nieuws zich verspreidde, kwamen de mensen van heinde en verre om hem te zien. Zij brachten zoveel gaven mee in de vorm van vruchten en zoetheid, dat er wel honderd mensen van konden leven in plaats van één. De heilige gaf hem geen methode of onderricht, maar door slechts te doen wat de heilige hem aanraadde, veranderde het leven van de kreupele ten goede.

DE BRAHMAAN DIE NEGENTIEN KOEIEN NALIET

Wiskunde en natuurkunde zijn in het Westen zo ingewikkeld geworden, dat ze weinig meer te maken hebben met het dagelijks leven. Maar onlangs hebben we enkele hoogleraren wiskunde en natuurkunde ontmoet die mediteren en daar de weldadige uitwerking van ervaren. Het zou nuttig zijn als we ze konden tonen dat oude wijsheid hun problemen gemakkelijker zou kunnen oplossen. U zult de volgende geschiedenis wel kennen, waarmee we misschien zouden kunnen beginnen, als onze versie van het verhaal juist is.

Lang geleden leefde in het land van koning Dharmasana een oude brahmaan die drie zonen had en die niets anders bezat dan negentien koeien. Voordat hij stierf, riep hij zijn zonen bij zich en zei: 'Mijn zoons, ik sta in de schaduw van de dood, luister dus goed. Alles wat ik jullie kan nalaten, zijn deze negentien koeien. Jullie moeten ze op de volgende manier verdelen: laat de oudste de helft nemen, de volgende een kwart en de jongste een vijfde deel. Maar als er een rest overblijft, dan moeten jullie daar alledrie van eten. Anders moeten jullie alle koeien aan de koning geven en dan zal mijn vloek op jullie rusten.' En terwijl hij dit zei, stierf de oude brahmaan.

Nadat ze de begrafenisrituelen hadden uitgevoerd, kwamen ze bij elkaar om de erfenis te verdelen. De oudste broer zei: 'De helft van deze koeien, dus negen koeien en een halve koe, is van mij.' De volgende zei: 'Een kwart, dus vier koeien en driekwart koe, is van mij.' De jongste zei: 'Het resterende vijfde gedeelte, dus drie koeien en vier vijfde koe, is van mij.'

De oudste merkte op: 'Het totaal van al deze delen bij elkaar opgeteld, is slechts achttien koeien en een klein stukje koe. Maar hoe kunnen brahmanen het vlees van een koe eten en hoe kunnen we een koe verdelen en haar toch in leven laten? En als we de koeien niet in de juiste verhouding verdelen, dan moeten we alle koeien aan de koning geven en zal vaders vloek ons treffen. Waarom bracht vader ons in zo'n verschrikkelijk dilemma?'

Nadat ze er dag en nacht over hadden gediscussieerd, legden zij ten slotte hun probleem voor aan een heilige. Na een ogenblik te hebben nagedacht, antwoordde hij: 'Laat de broers nog een koe erbij lenen. Laat van die twintig koeien de oudste dan de helft nemen, oftewel tien koeien, de volgende een kwart, oftewel vijf koeien, en de jongste een vijfde, dus vier koeien. Laat ze dan de geleende koe terugbrengen. Zo zullen de negentien koeien volgens de instructies van de vader verdeeld zijn, zonder dat er een rest overblijft. Elk van de broers zal meer ontvangen dan volgens hun eigen verdeling en ten slotte zal de koning blij zijn. Want hij is een rechtvaardige koning en wat zou hem meer verdriet doen, dan dat ergens in zijn koninkrijk brahmanen koeien doden en opeten, laat staan ze in stukken hakken, en tegelijk de laatste instructies van hun stervende vader negeren?'

Ik dacht altijd dat dit verhaal alleen een sleutel was tot de natuurwetten, want de natuur geeft altijd de voorkeur aan gehele getallen boven breuken. Maar onlangs zag ik nog een andere betekenis: als je een probleem, hoe ingewikkeld ook, voorlegt aan het Absolute of aan zijn vertegenwoordiger, de heilige, dan komt het antwoord in een zo nieuwe en eenvoudige vorm, dat je je verbijsterd aforaagt: 'Waarom heb ik daar zelf niet aan gedacht?'

Het verhaal van de brahmaan en zijn zonen heeft ook een psychologische betekenis. De vijf organen van handeling, de vijf zintuigen, de vijf levensenergieën, samen met geest, intelligentie, herinnering en ego, zijn in totaal negentien; zij vormen het lichaam van de zonen. Dat waren de negentien koeien. De twintigste koe, die geleend werd en die de verdeling mogelijk maakte, was wijsheid en was geen deel van het lichaam. Die koe bleef er verder buiten, omdat die slechts de deling mogelijk maakte en er niet echt aan deelnam.

De wiskundigen en natuurkundigen moeten begrijpen dat er in de natuurwetten nergens afwijkingen bestaan. Er is, integendeel, overal gelijkheid. Daarom zijn natuurwetten zo redelijk en uiteindelijk passen ze zo eenvoudig en mooi in elkaar. Oude wijsheid is een goede hulp om problemen gemakkelijk op te lossen. Het is allemaal vastgelegd in oude grantha's (boeken). Maar door die alleen te lezen kan niemand de problemen oplossen, want de grantha's bevatten granthi's (knopen), die slechts door ervaren leraren ontward kunnen worden.

Bijvoorbeeld, als voor de behandeling van een bepaalde ziekte arsenicum wordt voorgeschreven, dan is er een medicus nodig om te bepalen in welke vorm en dosering de arsenicum moet worden toegediend.

Deze granthi's of knopen worden soms met opzet toegevoegd, zoals in het volgende verhaal over het verborgen goud.

HET VERBORGEN GOUD

Een rijke man bouwde een tempel. Op de dag van Vijay Dashma, om vier uur 's middags, begroef hij vier potten vol gouden munten, precies waar de schaduw van het torentje van de tempel de grond raakte. In zijn testament maakte hij een notitie voor zijn zoons, waarin stond dat hij op de dag van Vijay Dashma, om vier uur, bij de top van de tempel vier potten vol gouden munten had verborgen. Zij konden ze eruit halen, indien en wanneer zij in financiële moeilijkheden zouden raken.

Uiteindelijk raakten de zoons inderdaad in financiële moeilijkheden. Zij braken het torentje af, maar vonden niets. Toen groeven ze de hele tempel uit en nog steeds vonden ze niets. Omdat ze dringend geld nodig hadden, spraken ze er met iedereen over. Op een dag kwam er een wijze langs en ook hij hoorde over hun probleem. Nadat hij de plek zorgvuldig had onderzocht, vroeg hij hun de tempel te herbouwen, precies zoals hij was geweest. Dat was gemakkelijk, omdat al het materiaal van de oude tempel er nog lag. Toen vroeg hij hun hem weer te roepen op de dag van Vijay Dashma. Dat deden zij. Hij zag waar de schaduw van de top van de tempel die dag om vier uur de grond raakte en vroeg de zoons dáár te graven. En na slechts enkele spaden diep te hebben gegraven, vonden ze de potten.

Dit alles laat zien dat er drie soorten goed gezelschap zijn. De eerste is de fysieke, die alleen hoort en waardeert. De tweede is kennis die onderscheid maakt

en in praktijk probeert te brengen. De derde is de waarheid of het gezelschap van het Zelf, dat weet, in praktijk brengt en de juiste richting kan tonen, want het bezit de sleutels om alle problemen op te lossen.

Er zijn mensen met enige zuiverheid en enig licht van binnen. Zij reageren van nature in elk geval voldoende om de goede woorden die zij horen, te waarderen. Door gebrek aan licht blijft het daarbij. Zij stellen geen vragen en brengen de leer niet in praktijk. Dit is de meest grove vorm van goed gezelschap.

De tweede soort stelt vragen, omdat zij de leer zuiver willen houden en meer praktisch willen maken. Zij doen ook pogingen om de leer in praktijk te brengen.

Ware kennis is van iedereen en in feite kent iedereen de waarheid, maar in deze fase van de schepping is men die vergeten. Dus moet de kennis altijd van de één aan de ander worden doorgegeven. Zo heeft deze traditie die kennis ook verworven, doordat die vanaf de Schepper werd doorgegeven en tot op de dag van vandaag bewaard is gebleven. Je moet de kennis erven, erin onderwezen worden en haar dan doorgeven. Hoewel de kennis dus altijd is geleend, is die in waarheid toch van jezelf. Natuurlijk bestaat het gevaar dat je, wetend dat het je eigen kennis is, trots wordt en de kennis opeist. Dat zou het je onmogelijk maken andere en fijnere kennis naar waarde te schatten.

De derde soort goed gezelschap erft volledig en brengt ware kennis ten volle in praktijk.

AJAMILA EN DE NAAM VAN ZIJN ZOON

In de geschiedenis van India spelen heiligen of mahatma's een zeer belangrijke rol. Mahatma's leiden een bijzonder leven, maar zij verschijnen ook in het gewone leven en als dat gebeurt, geven ze altijd raad, een of ander nuttig advies, zodat zij iets bijdragen dat van direct nut is voor het individu, zonder het leven of de denkwijze van de gewone man te verstoren en zelfs zonder dat deze het belang beseft van het advies dat hij gekregen heeft.

Het verhaal van Ajamila is een voorbeeld van zo'n nuttig, praktisch advies.

Ajamila was een gewone man die een gewoon leven leidde, zonder enige neiging tot vroomheid. Eens kwam er toevallig een mahatma in zijn stad en deze gebruikte de maaltijd in zijn huis. Op zijn beurt wilde hij Ajamila een nuttig advies geven. De mahatma vroeg hem: 'Wat trekt je het meest aan? Is er iets waaraan je het meest gehecht bent?'

Ajamila zei: 'Ik ben het meest gehecht aan mijn jongste zoon.' De mahatma vroeg hem toen zijn jongste zoon Narayana te noemen. Dus als hij de jongen wilde roepen, dan moest hij hem bij deze naam noemen. Ajamila deed dat.

Verder hoefde Ajamila niets te doen; hij kreeg geen discipline of iets anders voorgeschreven, hij kreeg alleen maar dit advies. Toen hij dood ging, riep hij, zoals gebruikelijk en zonder te weten wat hij deed, Narayana, zijn zoontje. Door deze naam verschenen de dienaren van Narayana (Vishnu) en deze bevrijdden hem.

Er zijn in India tempels met stenen beelden van goden. Mensen buigen ervoor en vereren en aanbidden ze, als blijk van hun toewijding. Maar in werkelijkheid is het niet het stenen beeld dat vereerd wordt; het is de gedachte aan de god die over het stenen beeld wordt heengelegd en door de toewijding aan dit bepaalde godsíde vereren ze het beeld. Maar wat de namen betreft, de mantra's, die hebben zeer veel kracht, ook al is er geen vorm verbonden met de mantra. De naam Narayana was een mantra die Ajamila, zonder het te beseffen, altijd herhaalde wanneer hij zijn zoon riep, net als wij voor de meditatie bepaalde woorden krijgen. Het woord heeft geen andere vorm dan de klank van de stem; het is niet gebonden aan een bepaalde godheid of een bepaalde betekenis; het is slechts een klank, maar het is een klank met scheppende kracht.

Alle klanken hebben scheppende kracht, dus als iemand een mantra krijgt, wordt deze creatieve klank het voertuig voor transformatie in het individu. Dus doordat Ajamila altijd de naam Narayana uitsprak, als een mantra, werden de krachten van die klank gebruikt voor zijn zelfontwikkeling. Het is net als met vuur; als je het aanraakt, bewust of onbewust, zal het je branden en pijn doen. Op precies dezelfde manier zal de mantra, of je er nu iets van weet of niet, je te hulp komen als je hem uitspreekt en je naar bevrijding leiden.

DE MAHATMA DIE HUILDE

Als je gelukkig bent en warmte uitstraalt, lijken de fysieke beperkingen van het oude vlees en de oude botten minder te worden door zorgvuldig aandacht te schenken aan de wijze waarop je spreekt en je beweegt. Is dit de manier om het Zelf nog te dienen?

Het Zelf is niet gebonden aan tijd, ruimte en verandering; het wordt dus nooit oud en stijf. Het is slechts de fysieke wereld die beheerst wordt door tijd, ruimte en verandering. Jong of oud zijn heeft alleen betrekking op het lichaam en niet op het Zelf. Als je geladen bent met emotionele of intellectuele energie, dan brengt die deze gloed van gelukzaligheid teweeg, met zijn warmte in het hart, die zich door het hele lichaam verspreidt. Het lichaam wordt wat beter afgestemd en functioneert wat beter dan in gewone omstandigheden mogelijk is, maar de mens die met energie geladen en vrij van opwinding is, is veel meer verenigd met het Zelf. Het gevoel oud te zijn verdwijnt en hij werkt op precies dezelfde manier als een jong persoon. Dit is het gevoel van het Zelf; je gedraagt je op de juiste wijze en je spreekt op de juiste wijze. Dit is niet alleen de manier om het Zelf te dienen, maar om het Zelf te zijn.

Er was eens een heilige en een van zijn volgelingen verloor een zoon. Vol verdriet en pijn ging hij naar de heilige en begon te huilen. De heilige begon ook te huilen en te jammeren, veel erger dan de vader zelf. Toen de vader dit zag, hield hij op

met huilen en vroeg de heilige waarom die hilde. De heilige zei dat hij het niet kon helpen, omdat hij dezelfde gevoelens had als de vader voor zijn zoon, alsof zijn eigen zoon was gestorven; daarom had hij hetzelfde gevoel, het was heel natuurlijk. De vader hield op met huilen en ging naar huis in het vertrouwen dat hij niet alleen stond in zijn verdriet. Anderen leefden met hem mee, zelfs de heilige.

Toen de vader was weggegaan, vroeg een van de toehoorders de heilige waarom hij dat had gedaan. Een heilige moet nooit zulke uitbarstingen van plezier of pijn tonen; dat zei hij altijd tegen iedereen en toch was hij nu in dezelfde wereldse gewoonte vervallen.

De heilige zei dat als hij geprobeerd had de vader met wijze woorden te troosten, het niet echt diep in het hart van de vader zou zijn doorgedrongen. Hij zou het in zich hebben opgenomen, maar het verdriet zou langer hebben geduurd. Toen de heilige begon te huilen, ondervond de vader medeleven. In dit medegevoel werd het verdriet gedeeld en lichter gemaakt en voelde hij zich niet alleen in de wereld. Dus hoefde hij zich geen zorgen te maken en zóú hij zich ook geen zorgen maken. De heilige zei dat de pijn van de vader echt was, maar de zijne niet. Hij wist het spel echter heel goed te spelen en het werkte. Zijn werk als heilige was net als dat van een postbode die honderden brieven bezorgt, sommige met goed nieuws, andere met slecht of droevig nieuws, enzovoort. Toch zou de heilige er nooit bij betrokken raken, hoewel zijn gezichtsuitdrukking wel enigszins kon veranderen

wanneer hij een brief bezorgde, maar hij raakte er nooit bij betrokken. Je moet de rol spelen die op het moment het meest geschikt lijkt, maar in werkelijkheid raakt de heilige niet betrokken bij pijn of plezier op zich.

Hetzelfde geldt voor iemand die geladen is met emotie; hij zorgt dat hij handelt als het Zelf en dat hij spreekt als het Zelf. Je zou ook kunnen zeggen dat hij het Zelf dient.

DE MAN MET DE LANTAARN

Ieder mens heeft bepaalde eigenschappen of talenten meegekregen die hij kan gebruiken ten bate van zichzelf, zijn familie, zijn gemeenschap, zijn vaderland, enzovoort. Wij moeten allemaal begrijpen hoeveel energie ons ter beschikking staat om in een bepaalde situatie te gebruiken.

Het principe is dat je niet hoeft te denken aan wat je niet kunt doen, maar je moet altijd in gedachten houden wat je wél kunt doen.

Er was een man die vijftien kilometer moest reizen om een dringende klus te doen. Het was laat in de avond en erg donker. Hij nam zijn lantaarn en ging het huis uit. Hij realiseerde zich dat het de hele vijftien kilometer naar zijn bestemming pikdonker zou zijn. Hij dacht aan zijn kleine lantaarn en vroeg zich af hoe hij in die duisternis de weg zou kunnen vinden. Gelukkig kwam er een heilige voorbij, die vroeg waarom de man zo aarzelde. De man uitte zijn vrees om vijftien kilometer te lopen met een lantaarn die maar drie meter ver scheen. De heilige wees erop

dat het licht met iedere stap ook naar voren zou gaan; het zou altijd drie meter voor hem uit schijnen, dus hij hoefde zich geen zorgen te maken en moest gewoon verder gaan. Dat deed hij en hij bereikte veilig zijn bestemming.

Wat voor kracht een individu ook heeft meegekregen, die moet op de best mogelijke wijze worden gebruikt. Electriciteit wordt aangevoerd door de juiste bedrading en aansluitingen, maar als je probeert een stroom van 220 volt door apparatuur voor 110 volt te leiden, dan zal de apparatuur doorbranden. Dit betekent dat individuen, die zekere beperkingen hebben meegekregen waarbinnen ze de glorie van het Absolute kunnen manifesteren, geen extra kracht kunnen eisen of uitoefenen, omdat ze daarvoor niet ontworpen zijn. Dit moet elk van ons zich realiseren.

De mier heeft een bepaalde kracht en moet zijn activiteiten verrichten binnen bepaalde beperkingen. De olifant heeft een andere maat meegekregen en in overeenstemming daarmee een ander lichaam. De mier kan de handelingen van de olifant niet uitvoeren en evenmin kan de olifant de handelingen van de mier uitvoeren.